

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. Nu se poate exclude, de plano, posibilitatea ca o persoană care a săvârșit o faptă penală cu intenție să poată fi numită judecător, indiferent de sancțiunea aplicată. Regulamentul privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 439/2006 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, face referire în mod expres la analiza criteriilor pe care le enumeră, ceea ce înseamnă că nu doar unele dintre acestea trebuie să fie avute în vedere atunci când se stabilește în ce măsură conduita persoanei care solicită numirea în magistratură corespunde sau nu standardelor ridicate pe care le impune exercitarea unei funcții publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraților este esențială.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 4600 din 17 decembrie 2018, dosar nr. 657/45/2016)

Asupra recursului de față:

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cadrul procesual

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 04.08.2016, sub nr. 657/45/2016, pe rolul Curții de Apel Iași - Secția contencios administrativ și fiscal, reclamanta G.P. a chemat în judecată pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii solicitând: desființarea, în parte, a Hotărârii nr. 1211 din 24 noiembrie 2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a constatat că nu îndeplinește cumulativ condițiile prevăzute de art. 14 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, pentru a fi declarată admisă la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, desfășurat în perioada 30 iunie - 06 octombrie 2015,

ca neîntemeiată; constatarea îndeplinirii de către reclamantă a condițiilor prevăzute de art. 14 alin. (2) din Legea nr. 303/2004; obligarea pârâtului să valideze rezultatul obținut de reclamantă la concursul menționat.

2. Soluția instanței de fond

Prin sentința nr. 189/2016 din 25 octombrie 2016, Curtea de Apel Iași - Secția contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea, a desființat, în parte, Hotărârea nr. 1211 din 24.11.2015 a Plenului C.S.M., prin care s-a constatat că reclamanta nu îndeplinește cumulativ condițiile prevăzute de art. 14 alin.(2) din Legea nr.303/2004, pentru a fi declarată admisă la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, desfășurat în perioada 30.06.2015 - 06.10.2015; a constatat că reclamanta îndeplinește condițiile prevăzute de art.

14 alin. (2) din Legea nr.303/2004 și a obligat pârâtul C.S.M. să valideze rezultatul obținut de către reclamantă la concurs.

3. Cererea de recurs

Împotriva sentinței nr. 189/2016 din 25 octombrie 2016 a Curții de Apel Iași - Secția contencios administrativ și fiscal a declarat recurs pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii solicitând casa-rea hotărârii recurate și, rejudecând cauza, respingerea cererii formulate de reclamantă, ca neîntemeiată. În drept, cererea de recurs a fost întemeiată pe dispozițiile art.488 alin.(1) pct.8 Cod procedură civilă.

În motivarea recursului, pârâtul arată că în mod greșit prima instanță a apreciat că reclamanta îndeplinește cerința de bună reputație, prevăzută de art. 14 alin. (2) lit. c) Legea nr. 303/2004.

Învederează că reclamanta s-a înscris și a participat la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii organizat în perioada 30 iunie-6 octombrie 2015, fiind declarată admisă la proba eliminatorie și la interviu, dar cu ocazia verificării condiției de bună reputație s-a constatat că reclamantei i-a fost aplicată o sancțiune administrativă de 100 de lei pentru săvârșirea faptei prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, raportat la art. 209 alin. (1) lit. e) Cod penal (furt calificat), motiv pentru care s-a apreciat, prin Hotărârea nr. 1211 din 24.11.2015 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, că în privința reclamantei nu sunt îndeplinite, în mod cumulativ, condițiile prevăzute de art. 14 alin. (2) din Legea nr. 303/2004.

Recurentul-pârât critică soluția primei instanțe din perspectiva modalității de săvârșire a faptei, prin Ordonanța nr. 6718/P/2010 din data de 09.09.2010 emisă de Parchetul de pe lângă Judecătoria Iași reținându-se că la data de 03.06.2010, reclamanta s-a deplasat în magazinul Pull and Bear situat în

Complexul Comercial Iulius Mall cu intenția de a sustrage bunuri, sens în care aceasta a luat o pereche de sandale cu care a intrat în cabina de probă, unde a desprins eticheta cu sistemul de alarmă, după care a așezat sandalele într-o sacoșă și a ieșit din magazin. A fost depistată după ieșirea din magazin de către agentul de pază, bunul sustras a fost predat reprezentanților societății părții vătămate, care au precizat că nu se constituie parte civilă în procesul penal. În declarația dată în fața organelor de cercetare penală, reclamanta a recunoscut comiterea faptei reținute în sarcina sa.

Arată că această situație de fapt a fost analizată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii la adoptarea Hotărârii nr. 1211/24.11.2015, care a făcut referire la natura administrativă a sancțiunii aplicate și la comportamentul ulterior al reclamantei, reținând că aceasta nu a mai comis alte fapte de aceeași natură însă apreciind că, în raport de faptă, forma de vinovăție cu care a fost săvârșită, precum și de împrejurările comiterii acesteia, reclamanta nu îndeplinește condiția de bună reputație. Prin urmare, consideră că Plenul a adoptat o hotărâre motivată, în cadrul căreia a verificat toate criteriile prevăzute de art. 27 ind. 1 alin. (8) din Regulamentul privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 439/2006 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

De asemenea, susține că în mod greșit judecătorul fondului a apreciat că fapta comisă de reclamantă reprezintă o abatere din adolescența acesteia, ce nu poate conduce la înlăturarea cerinței de bună reputație, având în vedere că fapta a fost săvârșită de reclamantă la vârsta de 18 ani, când era majoră și avea reprezentarea consecințelor faptei sale, iar pe de altă parte, după cum chiar reclamanta a recunoscut, aceasta se afla

sub influența băuturilor alcoolice și a acționat cu intenție pentru sustragerea bunului dintr-un loc public. Intenția a fost dovedită și prin cele consemnate în Ordonanța nr. 6718/P/09.09.2010 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Iași, iar din modul în care a fost săvârșită, fapta nu poate fi considerată un moment de teribilism din adolescență.

Sub aspectul intervalului de timp de 5 ani și 5 luni scurs de la momentul săvârșirii faptei până la data analizării de către Plen a îndeplinirii cerinței de bună reputație, recurentul-pârât consideră că acesta nu este suficient de îndelungat pentru a se considera că fapta respectivă și sancțiunea aplicată nu ar reprezenta elemente determinante în stabilirea bunei reputații a reclamantei. Mai mult, arată că nici reabilitarea nu poate conduce la reținerea condiției de bună reputație, sens în care invocă deciziile nr. 1722/29.03.2012 și nr. 5593/2010 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Mai arată că stabilirea în cuprinsul art. 27 ind. 1 alin. (8) din Regulament a unor limite temporale pentru alte fapte analizate cu ocazia verificării bunei reputații este justificată de natura disciplinară sau administrativă a acelora, distinctă de natura penală a faptei săvârșite de reclamantă.

Astfel, apreciază că deși ulterior reclamanta nu a mai săvârșit alte fapte de natură penală, date fiind gravitatea faptei și împrejurările în care a fost comisă, în mod judicios Plenul a constatat că reclamanta nu îndeplinește condiția bunei reputații, nefiind relevante susținerile primei instanțe în sensul că reclamanta se bucură de apreciere și nu a mai fost vreodată implicată în asemenea evenimente, deoarece respectul legii constituie o situație de normalitate, iar nu de excelență.

Consideră că nici rezultatele obținute de reclamantă la concursul de admitere

la Institutul Național al Magistraturii nu justifică aprecierea primei instanțe în ceea ce privește îndeplinirea cerinței bunei reputații.

Referitor la impactul faptei săvârșite de reclamantă asupra opiniei publice, arată că noțiunea de „reputație” presupune părerea publică favorabilă sau defavorabilă despre cineva, felul în care cineva este cunoscut sau apreciat, iar existența unei fapte de furt calificat atribuite unui viitor magistrat nu poate echivala cu o părere publică favorabilă acestuia. Exigențele pe care le reclamă funcția de magistrat, funcție de demnitate publică, conduc la concluzia că noțiunea de bună reputație de care trebuie să dea dovadă viitorii magistrați trebuie interpretată extensiv, astfel încât să satisfacă cerințele opiniei publice cu privire la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească viitorii judecători și procurori.

Mai arată că în raport cu standardele de conduită impuse unui judecător, datoria acestuia de respect pentru legea morală este mult mai riguroasă, iar sancțiunea din partea colectivității mult mai aspră. Astfel, impactul social al unei fapte de furt calificat săvârșite de un viitor magistrat este major, în contextul în care acesta este chemat să soluționeze sau să instrumenteze cauze având același obiect.

De asemenea, apreciază că nu trebuie avut în vedere doar impactul efectiv produs prin aducerea la cunoștința publicului a faptei săvârșite, ci și impactul ipotetic, sens în care invocă Decizia nr. 5593/2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Totodată, susține că în mod greșit, prima instanță nu a avut în vedere jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în cauze similare, invocată de recurent, respectiv Deciziile nr. 1722/29.03.2012 și nr. 5593/2010, precum și

sentința civilă nr. 2042/13.06.2016 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. Apărările intimatei

Intimata-reclamantă G.P. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea sentinței recurate ca legală și temeinică. Arată că recurentul-pârât nu a adus vreo critică pertinentă soluției instanței de fond și că prin Hotărârea nr. 1211 din 24 noiembrie 2015, Plenul CSM a constatat că nu îndeplinește condiția bunei reputații pe motiv că în mai 2010 a fost sancționată cu o amendă administrativă în cuantum de 100 lei pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 208 alin. (1), art. 209 alin. (1) lit. e) Cod penal din 1968, faptă produsă într-un moment unic de rătăcire din viața sa, pe care și-o asumă și o regretă. Precizează că măsura amenzi a fost aplicată deoarece fapta nu prezenta gradul de pericol social al unei infracțiuni, aspect reținut și prin ordonanța organului penal, date fiind circumstanțele reale în care a fost săvârșită, valoarea relativ redusă a prejudiciului care a fost acoperit prin restituirea bunului sustras și circumstanțele personale ale învinutului.

Față de motivele de recurs și în acord cu instanța de fond, arată că buna reputație presupune verificări faptice amănunțite, punctuale, or argumentarea recurentului este fundamentată pe prezentări abstracte, fără vreo referire concretă la persoana reclamantei.

Susține că furtul săvârșit într-un loc public, conform noului Cod penal nu se consideră calificat, având loc o dezincriminare parțială în privința formei agravate, iar potrivit art. 27 ind. 1 alin. (9) din Regulament, la verificarea condiției bunei reputații sunt avute în vedere tipul și împrejurările de săvârșire a faptei, forma de vinovăție, tipul de sancțiune aplicată sau tipul de soluție dispusă față de candidat, conduita adoptată în timpul cercetării disciplinare sau al procesului

judiciar, impactul asupra opiniei publice generat de fapta persoanei în cauză, precum și perioada de timp care a trecut de la aplicarea sancțiunii administrative sau de la rămânerea definitivă a soluției de condamnare, de renunțare la urmărire penală sau la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori a celorlalte soluții prevăzute la alin. (8).

Or, recurentul nu a examinat fapta pentru care s-a dispus scoaterea sa de sub urmărire penală, împrejurările săvârșirii faptei, conduita concretă avută la acel moment, conduita sa anterioară și ulterioară, nerespectând dispozițiile Regulamentului potrivit cărora nu se exclude *per se* posibilitatea ca o persoană care a săvârșit o faptă penală să fie respinsă pe motivul neîndeplinirii condiției bunei reputații, după cum nu se face vreo distincție cu privire la forma de vinovăție.

Referitor la faptă susține că aceasta s-a datorat unui teribilism specific vârstei, faptă pe care și-o asumă și o regretă, fiind un accident, un fapt izolat, care nu o caracterizează și nu o reprezintă, apreciind că acesta nu poate fi definitiv pentru a-i decide evoluția socială și profesională pe toată durata vieții. Consideră că această faptă a reprezentat o lecție de viață și că ulterior s-a îndreptat spre științele juridice, fiind admisă cu media 9,72 la Facultatea de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza”, pe care a absolvit-o cu media 9,20 în anul 2014, urmând cursurile de master la Universitatea din București, iar în anul 2015 a promovat atât examenul de admitere în Barou, cât și pe cel de admitere la Institutul Național al Magistraturii.

Precizează că interpretarea CSM duce la instituirea unei răspunderi perpetue în sarcina sa și la incapacități și interdicții de mare gravitate pentru tot restul existenței sale, recurentul ignorând încercarea sa de a-și dovedi buna reputație prin atașarea scrisorilor de recomandare date de cadrele didactice

sub îndrumarea cărora a studiat începând cu clasele primare și până la terminarea facultății. De asemenea, au fost ignorate și caracterizările făcute de către angajatorii reclamantei din perioada ulterioară absolvirii.

Referitor la intervalul de timp de 5 ani și 5 luni scurs de la momentul săvârșirii faptei arată că din hotărârea CSM nu rezultă ce perioadă de timp ar trebui să se scurgă pentru ca persoana în cauză, manifestând o conduită ireproșabilă, să nu fie percepută ca având pentru totdeauna o reputație știrbită.

Deși potrivit Regulamentului unul dintre criteriile care trebuie luat în calcul în stabilirea îndeplinirii condiției bune reputații este tocmai perioada de timp care a trecut de la aplicarea sancțiunii administrative, dispozițiile legale aplicabile în cauză nu conțin nicio limită temporală, sens în care intimata-reclamantă invocă lipsa de claritate, de previzibilitate a textului de lege, care îl lipsește de eficiență din perspectiva regulii convenționalității dreptului intern.

Mai arată că prin Decizia nr. 304/04.05.2017 Curtea Constituțională a statuat că efectele reabilitării se produc pentru viitor, iar înlăturarea consecințelor condamnării vizează nu numai materia dreptului penal, ci și consecințele extrapenale care au derivat din condamnare, decăderile, interdicțiile sau incapacitățile încetând odată cu rămânerea definitivă a hotărârii de reabilitare. Cu toate acestea, conform art. 27 ind. 1 alin. (8) din Regulament, pentru stabilirea bune reputații sunt analizate faptele pentru care candidaților li s-au aplicat sancțiuni disciplinare în alte profesii în ultimii 3 ani anterior datei susținerii primei probe din cadrul primei etape a concursului; faptele pentru care candidații au fost eliminați din concursurile de admitere organizate de Consiliul Superior al Magistraturii în ultimii 5 ani anterior datei susținerii primei probe

din cadrul primei etape a concursului. Astfel, un absolvent al Facultății de Drept poate fi „reabilitat” pentru fraudarea concursului de admitere după 5 ani de la săvârșirea faptei, iar pentru luarea unei amenzi administrative nu există stipulat vreun termen de prescripție.

De asemenea, incapacitățile și decăderile rezultate din aplicarea unor sancțiuni disciplinare magistraților în funcție încetează după 3 ani de la aplicare, conform art. 44 alin. (1), art. 48 alin. (2) și art. 49 alin. (2) din Legea nr. 303/2004.

Consideră că afirmația recurentului-pârât că stabilirea în cuprinsul art. 27 ind. 1 alin. (8) din Regulament a unor limite temporale, pentru alte fapte analizate cu ocazia verificării bune reputații, este justificată de natura disciplinară sau administrativă a acelorora, este contrazisă de partea finală a art.27 alin. (9).

Totodată, arată că modul în care CSM a abordat situația din litigiu anulează prezumția de nevinovăție, creându-i o aparență de imoralitate perpetuă și o privează de șansa de a beneficia de o formă de reabilitare, criticând faptul că recurentul-pârât a susținut că nu au relevanță aprecierea de care se bucură intimata-reclamantă în opinia persoanelor care o cunosc și faptul că s-a clasat pe o poziție foarte bună la concursul de admitere în INM, precum și invocarea de către Plen în hotărârea atacată a doar două criterii dintre cele prevăzute de art. 27 ind. 1 alin. (9) din Regulamentul, respectiv natura faptei și vinovăția, fără a pune în balanța restul celor enumerate în articolul menționat.

Intimata-reclamantă susține că achiesează la susținerile pârâtului referitoare la importanța deontologiei profesionale, precum și la importanța conduitei exemplare a magistratului în societate, o dovadă în acest sens fiind nota de 9,96 obținută la etapa interviului, care a clasat-o în primii 10 candidați din

cei 280 prezenți la această probă de concurs.

Fapta săvârșită în adolescență nu a dat naștere niciunui fel de impact social, respectiv unei reacții de respingere din partea societății, iar în ceea ce privește impactul ipotetic asupra faptei, arată că aceasta nu poate fi primită, întrucât caracterul ipotetic presupune ceva ce este posibil să nu se întâmple niciodată, cu atât mai mult cu cât există o legislație care reglementează circulația datelor cu caracter personal, de strictă și limitativă interpretare, protecția unor astfel de informații fiind garantată prin măsurile adecvate instituite prin lege.

Consideră că jurisprudența invocată în susținerea cererii de recurs nu este similară situației din speță, în ceea ce privește sancțiunile aplicate, care au fost amenda penală, respectiv condamnare la închisoare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, timpul scurs de la săvârșirea faptelor, vârsta contestatorilor la momentul săvârșirii faptelor și antecedentele acestora.

Intimata-reclamantă invocă în acest sens Decizia nr. 2267/2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și Deciziile nr. 1115/21.02.2007, nr. 4554/2011, nr. 1031/2011, dar și jurisprudența Curții Constituționale constând în Decizia nr. 225 din data de 4 aprilie 2017 și în Decizia nr. 304 din 4 mai 2017.

5. Răspunsul la întâmpinare

Recurentul pârât a formulat răspuns la întâmpinare prin care a solicitat admiterea recursului pentru motivele invocate în cererea de recurs.

II. Procedura de soluționare a recursului

1. Cu privire la examinarea recursului în completul de filtru

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin.(2) și (3) din Codul de procedură civilă, a fost analizat în completul filtru, fiind comunicat părților în

baza încheierii de ședință din data de 27 iunie 2018, în conformitate cu dispozițiile art.493 alin.(4) din Codul de procedură civilă.

Ulterior, având în vedere Hotărârea Colegiului de Conducere nr. 106 din 20 septembrie 2018, prin care s-a luat act de hotărârea Plenului judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție adoptată la data de 13 septembrie 2018, în sensul că procedura de filtrare a recursurilor reglementată prin dispozițiile art.493 din Codul de procedură civilă, este incompatibilă cu specificul domeniului contenciosului administrativ și fiscal, precum și Hotărârea Colegiului de Conducere nr. 109 din data de 20 septembrie 2018, a fost fixat termen de judecată, în ședință publică, cu citarea părților.

2. Cu privire la fondul recursului

Analizând sentința recurată prin prisma motivului de casare invocat și a dispozițiilor legale incidente, **Înalta Curte, cu majoritate**, constată că recursul este nefondat, față de următoarele considerente:

Pentru a pronunța soluția de admitere a acțiunii, prima instanță a reținut că, deși pârâtul enumeră criteriile prevăzute de Regulament, care ar fi trebuit analizate punctual, fiecare în parte, își motivează hotărârea de a constata că nu este îndeplinită condiția bunei reputații printr-o prezentare pur teoretică, cu caracter de maximă generalitate, definind noțiuni ca „deontologie”, „reputația profesională” a magistratului, principii privind conduita acesteia, obligații izvorâte din legea fundamentală, legi speciale, aspecte izvorâte din Decizii ale Curții Constituționale privind buna reputație, ca și condiție a încrederii publice în justiție, standarde de conduită, reglementări internaționale.

Singura referire punctuală la persoana reclamantei este inserată în paragraful de

la fila 6/7 a hotărârii contestate, după cum urmează: „Astfel, față de conduita doamnei G.P., cercetată sub aspectul comiterii infracțiunii de furt calificat, faptă prevăzută de art. 208 alin.1 raportat la art. 209 alin.1 lit. e Cod penal, pentru care i s-a aplicat, de altfel, o sancțiune administrativă, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că, prin raportare la faptă, forma de vinovăție cu care a fost săvârșită și împrejurările comiterii acesteia, având în vedere și exigențele pe care le presupune îndeplinirea profesiei de magistrat, caracterizată de o rigoare deosebită a conduitei, doamna G.P. nu îndeplinește condiția de bună reputație prevăzută de art. 14 alin. (2) lit. c) din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Or, întrucât noțiunea de bună reputație presupune verificări faptice amănunțite, punctuale și care să urmărească îndeplinirea criteriilor pe care însuși pârâtul înțelege să le enumere în hotărâre (pag. 3/7, paragraful 1), se observă că întreaga argumentare este fundamentată pe prezentări abstracte ale noțiunilor, fără nicio referire concretă la persoana reclamantei, la un minim de verificări în mediul în care aceasta a evoluat, concluzia Consiliului Superior al Magistraturii fiind că fapta pe care aceasta a săvârșit-o și pentru care a fost sancționată cu amendă administrativă în anul 2010 îi afectează de plano buna reputație.

Din raționamentul ce transpare din hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nu rezultă percepția anturajului reclamantei și a terților de-a lungul celor 5 ani de la data săvârșirii faptei, cu privire la persoana acesteia, nici ce perioadă de timp ar trebui să se scurgă pentru ca persoana în cauză, manifestând o conduită ireproșabilă, totuși să nu fie percepută ca având pentru totdeauna o

reputație știrbită, interzicându-i-se practic definitiv și fără nicio posibilitate de apreciere, accesul la calitatea de auditor de justiție.

O asemenea abordare este în totală discordanță cu deschiderea pe care însuși magistratul trebuie să o manifeste și transformă o abatere din adolescența unei persoane, apreciată ca atare prin Ordonanța de scoatere de sub urmărire penală, contrazisă de toate elementele privind conduita acesteia, anterior și ulterior săvârșirii faptei, într-o anatemă de neînlăturat, de natură să-i afecteze definitiv și pentru totdeauna viața și cariera profesională.

Este de netăgăduit că deontologia profesională a magistratului se constituie într-o trăsătură definitorie, fundamentală, buna reputație este de esența acestei profesii, însă nu poate fi ignorat că în această cauză se analizează buna reputație nu a unui magistrat, care se presupune că a asimilat deja aceste valori umane și le-a transpus definitiv în conduita sa, ci a unui tânăr care, prin toate dovezile prezentate, a demonstrat că o faptă săvârșită la limita adolescenței, dintr-un teribilism specific vârstei, este contrazisă întru totul de conduita sa anterioară, de traseul uman și de studii ulterioare, fiind perceput de societate în mod ireproșabil.

Revenind asupra noțiunii de bună reputație și a modului în care aceasta poate fi analizată, prin prisma criteriilor doar enumerate în hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii, instanța subliniază încă o dată că aceste criterii nu au fost analizate punctual cu referire la persoana reclamantei, iar o apreciere generală în sensul că trecerea unei perioade de peste 5 ani de la săvârșirea faptei nu este suficientă, nu acoperă aceste lipsuri.

Pe de altă parte, prin înscrisurile depuse la dosar, emanând de la foștii profesori, actuali colegi și colaboratori,

persoane din anturaj, reclamanta a reușit să dovedească faptul că și-a însușit, în decursul timpului, valori morale solide, că este percepută ca un om integru de persoanele cu care relaționează, în timp ce în cauză nu există absolut nicio probă din care să rezulte o reacție de respingere a societății față de reclamantă, motivat de fapta săvârșită în anul 2010 și de conduita cunoscută a acesteia.

Existența sau, mai mult, presupunerea unui impact de natură pur ipotetică al faptei săvârșite de către reclamantă nu justifică înlăturarea tuturor meritelor acesteia, morale și în privința studiilor efectuate, nu se constituie într-un argument solid pentru a nu-i permite să devină auditor de justiție conform rezultatelor excepționale obținute la examen și nu vădește o abordare rațională, guvernată de principii și valori reale.

Înalta Curte reține că, potrivit dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu cele ale art. 12 și art. 14 alin. (2) din aceeași lege, poate fi numită în magistratură persoana care, pe lângă alte condiții pe care trebuie să le îndeplinească, „se bucură de o bună reputație”.

Sintagma „bună reputație” nu este definită de legiuitor, dar jurisprudența în materie a statuat că aceasta reprezintă un ansamblu de elemente care conferă persoanei prestigiul necesar desfășurării activității de magistrat. Altfel spus, este părerea publică favorabilă despre o persoană sau faptele acesteia, percepția pozitivă asupra conduitei morale și profesionale în mediul social. Se poate considera că această condiție nu este îndeplinită în situația în care fapta săvârșită a determinat ecouri publice nefavorabile ce pot afecta încrederea în capacitatea persoanei de a corespunde standardelor ridicate ale profesiei de magistrat.

Conform dispozițiilor art. 27 ind. 1 alin. 7, 8 și 9 din Hotărârea CSM nr. 439 din 15 iunie 2006, pentru aprobarea Regulamentului privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, (7) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 27 alin. (1) și validează rezultatele concursului. Candidații inapți pentru exercitarea funcției din punct de vedere medical sau psihologic, precum și cei care nu se bucură de o bună reputație sunt declarați respinși.

(8) Pentru stabilirea condiției bune reputații sunt analizate:

- faptele pentru care candidaților li s-au aplicat sancțiuni contravenționale, amenzi administrative, inclusiv cele aplicate conform art. 91 raportat la art. 18 ind.1 din Codul penal din 1968;

- faptele pentru care, deși s-a dispus achitarea, neînceperea urmăririi penale sau scoaterea de sub urmărire penală a candidaților în temeiul art. 10 lit. b ind.1) din Codul de procedură penală din 1968, nu s-a aplicat o sancțiune cu caracter administrativ dintre cele prevăzute la art. 91 din Codul penal din 1968;

- faptele cu privire la care s-a dispus clasarea sau achitarea candidaților în conformitate cu dispozițiile art. 19 din Legea nr.255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, cu modificările ulterioare;

- faptele pentru care candidaților li s-au aplicat sancțiuni de drept penal ori pentru care s-au pronunțat soluții de renunțare la urmărirea penală sau la aplicarea pedepsei ori de amânare a aplicării pedepsei;

- faptele pentru care candidaților li s-au aplicat sancțiuni disciplinare în alte profesii în ultimii 3 ani anterior datei susținerii primei probe din cadrul primei etape a concursului;

- faptele pentru care candidații au fost eliminați din concursurile de admitere organizate de Consiliul Superior al Magistraturii în ultimii 5 ani anterior datei susținerii primei probe din cadrul primei etape a concursului.

(9) La verificarea condiției bune reputații sunt avute în vedere următoarele criterii: tipul și împrejurările de săvârșire a faptei, forma de vinovăție, tipul de sancțiune aplicată sau tipul soluției dispuse față de candidat, conduita adoptată în timpul cercetării disciplinare sau al procesului judiciar, impactul asupra opiniei publice generat de fapta persoanei în cauză, precum și perioada de timp care a trecut de la aplicarea sancțiunii disciplinare, contravenționale, administrative sau de la rămânerea definitivă a soluției de condamnare, de renunțare la urmărire penală sau la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori a celorlalte soluții prevăzute la alin. (8).

Rezultă din aceste prevederi că, pentru a aprecia asupra îndeplinirii condiției bune reputații, este necesară analizarea coroborată a criteriilor sus menționate, nefiind suficientă examinarea doar a unuia sau a unora dintre acestea.

În motivarea actului administrativ contestat se arată că sancțiunea aplicată este una administrativă, că ulterior acesteia intimata reclamantă nu a mai comis alte fapte de aceeași natură și că Plenul CSM, *prin raportare la faptă, forma de vinovăție cu care a fost săvârșită și împrejurările comiterii acesteia*, având în vedere și exigențele pe care le presupune îndeplinirea profesiei de magistrat, caracterizată de o rigoare deosebită a conduitei, apreciază că reclamanta nu îndeplinește condiția de bună reputație.

Reiese din această motivare că nu s-a procedat la o analiză coroborată a tuturor criteriilor stabilite prin Regulament, dându-se eficiență în mod deosebit numai unora dintre acestea, respectiv fapta,

forma de vinovăție și împrejurările comiterii faptei. Așa cum s-a arătat, art. 27 ind. 1 alin. 9 din Regulament face referire și la: conduita adoptată în timpul cercetării disciplinare sau al procesului judiciar, impactul asupra opiniei publice generat de fapta persoanei în cauză, precum și perioada de timp care a trecut de la aplicarea sancțiunii disciplinare, contravenționale, administrative sau de la rămânerea definitivă a soluției de condamnare, de renunțare la urmărire penală sau la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori a celorlalte soluții prevăzute la alin. 8.

Din considerentele hotărârii a cărei anulare se solicită în prezenta cauză rezultă că, având în vedere circumstanțele săvârșirii faptei și forma de vinovăție, celelalte criterii stabilite de Regulament nu prezintă relevanță, ele nefiind de natură să influențeze îndeplinirea condiției menționate. Recurentul pârât exclude astfel, de plano, posibilitatea ca o persoană care a săvârșit o faptă penală cu intenție să poată fi numită judecător, indiferent de sancțiunea aplicată.

O asemenea abordare nu poate fi reținută, în condițiile în care Regulamentul face referire în mod expres la analizarea criteriilor pe care le enumeră, ceea ce înseamnă că nu doar unele dintre acestea trebuie să fie avute în vedere atunci când se stabilește în ce măsură conduita persoanei care solicită numirea în magistratură corespunde sau nu standardelor ridicate pe care le impune exercitarea unei funcții publice în cadrul puterii judecătorești, în care încrederea opiniei publice în probitatea și demnitatea magistraților este esențială.

Referitor la conduita adoptată în timpul cercetării penale se reține din cuprinsul Ordonanței de scoatere de sub urmărire penală și aplicare a unei sancțiuni cu caracter administrativ, din data de 9.09.2010, emisă de Parchetul de pe

lângă Judecătoria Iași, în dosarul nr. 6718/P/2010, că intimata reclamantă a recunoscut comiterea faptei, prejudiciul a fost acoperit prin restituirea bunului sustras, împrejurări în raport cu care s-a apreciat că fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Sub aspectul comportamentului avut înainte și după săvârșirea faptei, instanța de control judiciar constată că acesta corespunde exigențelor pe care le presupune profesia de magistrat. În acest sens relevante sunt înscrisurile depuse în dosarul de fond constând în: scrisori de recomandare din partea cadrelor didactice cu care a studiat intimata reclamantă atât în învățământul gimnazial, cât și în învățământul superior, a unora dintre persoanele care au cunoscut-o pe parcursul studiilor liceale și universitare, a celor care au colaborat cu aceasta după absolvirea facultății, respectiv: Editura C. H. Beck, Societatea profesională de avocați Lupșa și Asociații.

Se arată în cererea de recurs că reputația reprezintă părerea publică favorabilă sau defavorabilă despre cineva, felul în care o persoană este cunoscută sau apreciată și că existența unei fapte de furt calificat atribuită unui viitor magistrat nu poate echivala cu o părere publică favorabilă.

Din conținutul înscrisurilor anterior menționate nu se poate reține existența unei păreri publice defavorabile în privința intimatei reclamante care a obținut referințe foarte bune din partea celor cu care a colaborat ulterior săvârșirii faptei.

Înalta Curte constată că analiza noțiunii de bună reputație reclamă nu doar raportarea la exigențele și rigorile specifice acestei profesii, la care se face referire în actul administrativ contestat, ci și examinarea tuturor împrejurărilor enumerate în Regulament care, în ansamblu, pot conduce la o apreciere obiectivă asupra modului în care intimata reclamantă este percepută în opinia publică.

În ceea ce privește perioada de timp care a trecut de la aplicarea sancțiunii constând în amenda administrativă și până la data analizării de către Plen a îndeplinirii condiției bune reputații, recurentul pârât susține, pe de o parte, că intervalul de timp de 5 ani și 5 luni nu este suficient de îndelungat pentru a se considera că fapta respectivă și sancțiunea aplicată nu ar reprezenta elemente determinante în stabilirea bune reputații a reclamantei, iar, pe de altă parte, că nici reabilitarea nu poate conduce la reținerea condiției de bună reputație.

Din aceste susțineri reiese că recurentul, deși apreciază că perioada de timp nu este suficient de îndelungată, consideră, de fapt, că această perioadă nici nu este relevantă sub aspectul îndeplinirii acestei condiții de către intimata reclamantă, de vreme ce menționează că nici reabilitarea nu poate conduce la reținerea condiției de bună reputație.

În cererea de recurs se arată că stabilirea în cuprinsul art. 27 ind. 1 alin. (8) din Regulament a unor limite temporale pentru alte fapte analizate cu ocazia verificării bune reputații este justificată de natura disciplinară sau administrativă a acelorora, distinctă de natura penală a faptei săvârșite de reclamantă.

Înalta Curte reține că, deși nu sunt stabilite limite temporale pentru faptele de natură penală, este de necontestat că unul dintre criteriile care se impune a fi analizat este cel referitor la perioada de timp care a trecut de la aplicarea sancțiunii disciplinare, contravenționale, administrative. Or, amenda în cuantum de 100 lei, cu toate că a fost aplicată intimatei reclamante pentru săvârșirea unei fapte penale, reprezintă o sancțiune cu caracter administrativ, astfel că intervalul de timp care a trecut de la momentul aplicării acestei sancțiuni prezintă relevanță sub aspectul îndeplinirii condiției în discuție.

Referitor la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal invocată de recurentul pârât, constând în Deciziile nr.5593/2010 și nr.1722/2012, se reține că reclamantii din cauzele soluționate prin aceste decizii fuseseră condamnați la pedeapsa amenzii penale, or intimata reclamantă nu a suferit o condamnare penală, ci s-a dispus scoaterea sa de sub urmărire penală și aplicarea sancțiunii cu caracter administrativ a amenzii apreciindu-se că fapta pe care a săvârșit-o nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Este de menționat și faptul că la nivelul instanței supreme există jurisprudență și în sensul constatării îndeplinirii condiției buneii reputații de către persoane cărora li s-a aplicat o sancțiune administrativă pentru o faptă penală, cum este cazul Deciziilor nr: 4554/2011 și 2031/2014.

Cu privire la susținerea din cererea de recurs conform căreia definitiv pentru un viitor magistrat trebuie să fie nesăvârșirea de fapte reprobabile, se reține că dacă intenția legiuitorului ar fi fost aceea ca o persoană care săvârșește asemenea fapte să nu poată profesa ca magistrat, ar fi reglementat în mod expres o astfel de interdicție, or, a fost lăsată la aprecierea autorității publice cu competențe în această materie stabilirea îndeplinirii condiției prevăzute de art. 14 alin. 2 lit. c din Legea nr.303/2004 de către persoana respectivă, prin prisma analizării unui cumul de împrejurări care, fiecare în parte, are relevanța sa din acest punct de vedere.

Altfel spus, săvârșirea unor fapte reprobabile nu conduce în mod automat la neîndeplinirea cerinței buneii reputații, întrucât o asemenea abordare ar avea un caracter excesiv, care nu ar permite păstrarea echilibrului între necesitatea protejării dreptului la imagine și carieră al persoanei care a săvârșit fapta și dezideratul protejării imaginii justiției ca

serviciu public, a scopului și a rolului acesteia în societate.

Sunt de necontestat importanța deosebită pentru cetățeni a justiției ca serviciu public și faptul că viitorul magistrat trebuie să fie credibil și demn de respect, dar în același timp, dreptul de apreciere al autorității publice, respectiv Consiliul Superior al Magistraturii, atunci când se pronunță asupra acestei condiții, trebuie să fie exercitat prin asigurarea echilibrului sus menționat, pentru a nu se încadra în noțiunea de exces de putere reglementată de dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. n din Legea nr.554/2004. Or, prin prisma examinării tuturor criteriilor prevăzute de Regulament, se constată că autoritatea publică pârâtă a depășit marja de apreciere și în mod nelegal a stabilit că nu este îndeplinită această condiție de către intimata reclamantă.

Instanța consideră că, atât timp cât sancțiunea cu caracter administrativ a fost aplicată pentru o faptă cu caracter izolat, chiar dacă este de natură penală, dar care nu a produs consecințe sub aspectul modificării percepției publice despre intimata reclamantă, nu poate fundamenta concluzia că nu este îndeplinită condiția buneii reputații la verificarea căreia trebuie avut în vedere inclusiv impactul asupra opiniei publice generat de fapta persoanei în cauză.

Având în vedere această împrejurare și luând în considerare și celelalte criterii enumerate de Regulament, la care a făcut referire anterior în considerentele deciziei, instanța de control judiciar apreciază că este îndeplinită condiția buneii reputații.

Pentru considerentele expuse, constatând că sentința este legală, nefiind incident motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă, invocat de recurent, **Înalta Curte, cu majoritate**, în temeiul art.496 din Codul de procedură civilă, va respinge recursul ca nefondat.

Opinie separată

Potrivit dispozițiilor art.27¹ alin.(8) din Regulamentul privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii aprobat prin HPCSM nr.439/ 15.06.2000, pentru stabilirea bunei reputații sunt analizate faptele pentru care candidaților li s-au aplicat sancțiuni contravenționale, amenzi administrative, inclusiv cele aplicate conform art.91 raportat la art.18¹ din Codul penal, sancțiuni disciplinare în alte profesii în ultimii 3 ani anterior datei susținerii primei probe din cadrul primei etape a concursului, faptele pentru care candidaților li s-au aplicat sancțiuni de drept penal, precum și faptele pentru care candidații au fost eliminați din concursurile de admitere organizate de CSM, în ultimii 5 ani anterior datei susținerii primei probe din cadrul primei etape a concursului.

Art.27¹ alin.(9) din același Regulament obligă ca la verificarea condiției bunei reputații să fie avute în vedere, în mod cumulativ, următoarele criterii:

tipul și împrejurările de săvârșire a faptei; forma de vinovăție; tipul de sancțiune aplicată; conduita adoptată în timpul cercetării disciplinare sau al procesului judiciar; impactul asupra opiniei publice generat de fapta persoanei în cauză; perioada de timp care a trecut de la aplicarea sancțiunii disciplinare, contravenționale, administrative sau de la rămânerea definitivă a condamnării.

Din actele dosarului reiese că intimata-reclamantă figurează înscrisă în evidența operativă cu o amendă administrativă de 100 lei, aplicată prin Ordonanța Parchetului de pe lângă Judecătoria Iași nr.6718/P/2010, pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat într-un loc public, prevăzut de art.208 alin.(1) Cod penal raportat la art.209 alin.(1) lit.c) Cod penal.

S-a reținut prin ordonanța menționată că în data de 03.06.2010, învinuita G.P.

s-a deplasat în magazinul Pull and Bear din Complexul Iulius Mall, cu intenția de a sustrage bunuri, astfel că aceasta a intrat în cabina de probă având asupra sa o pereche de sandale, a desprins eticheta cu sistemul de alarmă și ulterior a introdus produsul într-o sacoșă, a ieșit din magazin, fiind oprită de către agentul de pază imediat după ieșire.

Este adevărat că bunul sustras a fost predat reprezentanților magazinului, societatea nu s-a constituit parte vătămată, iar învinuita, în fața organelor de cercetare penală, a recunoscut comiterea faptei.

Plenul CSM a apreciat că, deși sancțiunea aplicată este una administrativă, iar ulterior candidata nu a mai comis fapte de aceeași natură, avându-se în vedere natura faptei săvârșită cu intenție, aceasta este incompatibilă cu regulile de conduită impuse pentru funcția de judecător sau procuror, ținând seama de impactul social al acestei funcții.

În continuare, Plenul CSM a detaliat conceptul de bună reputație, înscris în Principiile de la Bangalore, Principiile ONU, Statutul Universal al judecătorilor și în legislația națională.

De asemenea, a fost invocată și jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr.2/ 11.01.2012, conform, căreia, buna reputație constituie o condiție a încrederii publice în justiție și eficiența acesteia, fără de care nu poate fi concepută calitatea justiției.

S-a mai reținut că în privința magistraților, standardele de conduită sunt mult mai riguroase, iar sancțiunea din partea colectivității mult mai aspră.

În concluzie, Plenul CSM a reținut că în privința candidatei nu sunt întrunite condițiile cumulative prevăzute de art.271 alin.(9) din Regulament.

Prin opinia separată de față, se apreciază că Plenul CSM a analizat toate criteriile prevăzute de lege, însă, în raport de fapta săvârșită, forma de vinovăție și

împrejurările comiterii acesteia, candidata nu îndeplinește exigențele bune reputații.

Apar ca fiind astfel nefondate cele susținute atât de prima instanță, cât și de opinia majoritară, în sensul neanalizării criteriilor impuse de dispozițiile art.271 alin.(9) din Regulament.

Instanța de fond consideră că toate criteriile trebuie analizate punctual, fiecare în parte, în ceea ce o privește pe reclamantă.

Aserțiunea nu este susținută de modul de interpretare a normelor juridice care conțin criteriul/ condiții ce se impun să fie îndeplinite cumulativ.

În această situație, atât autoritatea publică care emite actul administrativ, cât și instanța de contencios administrativ, dacă constată că una dintre aceste condiții cumulative nu este îndeplinită, nu mai analizează și restul condițiilor deoarece orice investigare a acestora este superfluă.

Poate fi dat un exemplu concret din conținutul Legii nr.554/2004 modificat și completat, art.14, ce privește condițiile în care poate fi suspendat actul administrativ.

Textul impune îndeplinirea cumulativă a condițiilor cazului bine justificat și a prevenirii pagubei iminente.

În situația în care se constată că prima condiție de exemplu, nu este întrunită, judecătorul nu mai are obligația analizării și celei de-a doua condiții, deoarece suspendarea actului administrativ poate fi dispusă numai în prezența îndeplinirii cumulative a celor două criterii.

Față de acestea este nefondată critica adusă actului administrativ atacat din perspectiva neanalizării tuturor condițiilor impuse de dispozițiile art.271 alin.(9) din Regulament.

În plus, se reține că Plenul CSM a analizat distinct toate criteriile legale, atât fapta săvârșită, împrejurările și forma de vinovăție; sancțiunea aplicată; a apreciat conduita adoptată de candidată în timpul

cercetării penale, perioada de timp care a trecut de la aplicarea sancțiunii, dar și impactul asupra opiniei publice.

În concret, s-a dat prevalență faptei săvârșite (furt), forma de vinovăție (intenție), împrejurările comiterii faptei (modul de operare), impactul asupra opiniei publice (dat de exigențele pe care le presupune îndeplinirea profesiei de magistrat, caracterizată de o rigoare deosebită a conduitei), a perioadei de timp care a trecut de la aplicarea sancțiunii (5 ani și 5 luni), în detrimentul sancțiunii adoptate (amendă administrativă) și conduitei adoptate (recunoașterea faptei).

Se remarcă totuși că, atât instanței de fond, cât și opinia majoritară, deși critică soluția adoptată de Plenul CSM și adaugă faptul că la dosar s-au depus înscrisuri ce emană de la foști profesori, actuali colegi, colaboratori, persoane din anturaj, din care ar rezulta că reclamanta și-a însușit ulterior valori morale solide și că este percepută ca un om integru, nu argumentează în niciun fel concluzia la care acestea au ajuns.

Opinia majoritară susține că săvârșirea unor fapte reprobabile nu conduc în mod automat la neîndeplinirea cerinței bune reputații, însă nu aplică acest principiu la speța dedusă judecății, fiind o apreciere de ordin teoretic, deși acest lucru a fost criticat și în raport cu actul administrativ atacat.

Astfel cum sunt argumentate cele două hotărâri judecătorești, pare că nu are relevanță fapta reprobabilă săvârșită sau, în orice caz, are o influență minoră în analiza condiției bune reputații, deoarece nu permite păstrarea unui echilibru între necesitatea protejării dreptului la imagine și carieră al persoanei care a săvârșit fapta.

Contrar celor afirmate, prin opinia separată se apreciază că, analiza condiției bune reputații pornește de la fapta săvârșită, astfel cum prevăd dispozițiile art.271 din Regulament.

Fără existența acestei fapte nu este necesar să mai fie avute în vedere criteriile incluse la alin.(9) al art.271 din Regulament.

În concret, se reține că fapta de furt calificat a fost săvârșită când reclamanta era majoră, aceasta a intenționat să comită fapta care a întrunit elementele constitutive ale infracțiunii, totuși datorită atingerii minime a valorilor sociale ocrotite de legea penală, procurorul a considerat că nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Reclamantei i s-a aplicat o sancțiune administrativă, amendă în cuantum de 100 lei.

Reclamanta a recunoscut fapta în timpul cercetării penale, iar de la data comiterii faptei (2010) până la participarea la concursul organizat de INM (2015), au trecut 5 ani și 5 luni.

Cu privire la impactul asupra opiniei publice generat de fapta săvârșită, acesta nu trebuie analizat pentru trecut și prezent, ci mai ales pentru viitor, când reclamanta va îndeplini funcția de judecător sau procuror.

Or, din modul în care a fost săvârșită fapta și mai ales din existența unei circumstanțe agravante (starea de ebrietate), dar și ținându-se seama că reclamanta era majoră, impactul opiniei publice asupra carierei de judecător sau procuror care poate judeca/ ancheta aceleași fapte, este major.

Prin acceptarea neîndeplinirii condiției bune reputații, nu se poate ajunge la concluzia restricționării dreptului la carieră, deoarece condiția este impusă de lege, ca o modalitate de accesare doar pentru persoanele care au dovedit până la numirea în funcție, că sunt demne de încrederea societății.

Chiar dacă fapta comisă nu a fost mediatizată și nu este cunoscută, pentru a se vedea reacția profesorilor, colegilor, prietenilor, nu înseamnă că aceasta nu va fi cunoscută ulterior, mai ales că

numirea într-o funcție publică presupune și dezvăluirea unor aspecte din viața privată incompatibile cu funcția deținută.

În ceea ce privește jurisprudența Înaltei Curți în materie, au fost evidențiate de către intimata-reclamantă Deciziile nr.4554/2011, nr.1031/ 2011 și nr.2267/2010.

La rândul său, recurentul-pârât a depus la dosar Sentința civilă nr.2042/2010 a Curții de Apel București și Deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție nr.5593/2010 și nr.1722/2012.

În plus, față de acestea, opinia majoritară a indicat și Decizia Înaltei Curți nr.2031/2014.

Cu privire la această jurisprudență, se constată că prin Decizia nr.4554/2011 s-a reținut că autoritatea publică nu a motivat hotărârea adoptată, iar prin Decizia nr.1031/2011 a fost analizată săvârșirea unei fapte din culpă și nu cu intenție, ca în prezenta cauză.

De asemenea, prin Decizia nr.2267/2010 s-a constatat că fapta a constat în furtul a două ciocolate în valoare de 3,08 lei, a fost săvârșită în perioada de minoritate și în timpul cercetărilor, nu a rezultat dincolo de orice dubiu, scopul însușirii pe nedrept a acestora.

Sentința civilă nr.2042/2016 pronunțată de Curtea de Apel București, nedefinitivă, a hotărât că reclamanta nu se bucură de o bună reputație, ca urmare a săvârșirii în anul 2012 și în anul doi de facultate, a unei infracțiuni de furt din magazinul H&M, deși a fost sancționată cu o amendă administrativă în sumă de 300 lei.

Prin Deciziile Înaltei Curți nr.5593/2010 și nr.1722/2012, s-a considerat că nu este îndeplinită condiția bune reputații pentru candidații care au săvârșit faptele de insultă, fiind sancționate cu amendă penală și, respectiv conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere și încredințarea unui autovehicul unei

persoane care nu deține permis de conducere, sancțiunea fiind de asemenea, amendă penală.

Prin Decizia nr.2031/2014, Înalta Curte a reținut că fapta reclamantului a constat în formularea unei acțiuni în numele Primăriei Păcurești în perioada când acesta era avocat stagiar, pentru care a fost sancționat cu amendă administrativă.

Din cuprinsul jurisprudenței depuse la dosar de către părți, se desprinde concluzia conform căreia, fapta săvârșită

conduce la înclinarea balanței atunci când se analizează buna reputație a unui viitor magistrat, chiar dacă acesta a avut un caracter izolat.

Față de acestea, opinez în sensul inexistenței unui exces de putere la adoptarea actului administrativ atacat, ci, dimpotrivă, a respectării dispozițiilor legale incidente, urmând a concluziona că în temeiul art.496 din Codul de procedură civilă, recursul urma să fie admis, și ca o consecință, casarea sentinței atacate și respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

2. Apărarea reputației de Consiliul Superior al Magistraturii se impune a fi dispusă atunci când o împrejurare sau acțiune bine determinată a avut drept urmare formarea unei păreri publice nefavorabile cu privire la activitatea profesională a judecătorului sau procurorului, fiind deci și de natură să aducă atingere reputației profesionale a magistratului în cauză, iar nu în orice situație cu potențial de afectare a reputației judecătorului sau procurorului ca persoană fizică.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 4215 din 28 noiembrie 2018, dosar nr. 1787/1/2018)

Deliberând asupra prezentei contestații, din examinarea actelor dosarului, constat următoarele:

1. Cererea de chemare în judecată

Prin acțiunea înregistrată sub nr.1787/1/2018 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Contencios administrativ și fiscal, contestatoarea C.L.M., procuror șef serviciu în cadrul Direcției Naționale Anticorupție - Secția Judiciară, a formulat contestație împotriva Hotărârii nr.434/19.04.2018 emisă de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii.

În motivarea contestației a arătat că, prin hotărârea atacată, în mod greșit a fost respinsă cererea sa de apărare a reputației profesionale în raport cu cele dezbătute în emisiunea postului de televiziune B1TV din data de 02.03.2018, sub titlul „*Breaking news: Nucleară la B1 TV - Procuror șef DNA, afaceri bombă cu Grupul Monaco*”.

A precizat că în acea emisiune prezentată de jurnalista S.M. a fost invitată numita I.M. (fostă P.), inculpat condamnat în primă instanță în dosarul penal nr. 3203/2/2015 al Curții de Apel București - Secția I Penală, proces în cadrul căruia contestatoarea a participat în calitate de procuror de ședință.

În privința nelegalității și netemeinicii hotărârii contestate, a susținut că Plenul nu a ținut cont de verificările efectuate de Inspekția Judiciară, concluziile de la pct.4.3 al raportului acesteia nefiind menționate și nici analizate în hotărârea contestată.

De asemenea, nu au fost analizate aspectele referitoare la reputația sa profesională, sintetizate în cererea formulată.

Totodată, analiza proprie a Plenului privind realizarea corespunzătoare a actului de justiție de către un judecător sau procuror protejat în exercitarea

atribuțiilor de serviciu nu are legătură cu aspectele referitoare la reputația profesională.

Contestatoarea a mai afirmat că intimatul nu a analizat speculațiile făcute în emisiune pe marginea declarațiilor de avere, exemplificând cu câteva citate din cuprinsul acesteia.

A doua critică adusă de contestatoare se referă la lipsa motivării hotărârii Plenului, susținându-se absența unei argumentări efective în raport cu aspectele care țineau de reputația profesională, ceea ce se constituie, în opinia sa, într-un refuz de exercitare a atribuției CSM de apărare a reputației profesionale.

În drept, contestația fost întemeiată pe dispozițiile art.29. alin.7 din Legea nr.317/2004.

2. Apărările intimatului

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a depus *întâmpinare*, invocând, pe lângă dispozițiile art.30 alin.2 din Legea nr.317/2004 și art.75 din Legea nr.303/2004, și prevederile art.10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și dispozițiile art.30 alin.6 din Constituția României referitoare la libertatea de exprimare.

De asemenea, a precizat că hotărârea contestată este amplu motivată în fapt și în drept, chiar dacă nu a fost analizată distinct fiecare afirmație dintre cele formulate în cadrul emisiunii (ceea ce ar fi fost în mod obiectiv imposibil de realizat).

3. Considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra contestației

Examinând cauza prin prisma motivelor invocate în contestație și a apărărilor formulate de intimat, pe baza actelor dosarului și a dispozițiilor legale incidente, Înalta Curte, *cu majoritate*, apreciază cererea de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Cu privire statutul profesional al contestatoarei, se reține că, prin Ordinul

nr.239/01.11.2011 al procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție, aceasta a fost numită procuror în cadrul D.N.A., iar începând cu data de 10.11.2017 a fost delegată în funcția de procuror șef al Serviciului de reprezentare la alte instanțe din cadrul Secției judiciare penale.

La data de 02.03.2018, postul de televiziune B1TV a difuzat, sub titlul „*Breaking news: Nucleara la B1 TV - Procuror șef DNA, afaceri bombă cu Grupul Monaco*”, o emisiune în legătură cu care contestatoarea a înțeles să adreseze Consiliului Superior al Magistraturii o cerere de apărare a reputației profesionale, în temeiul art.75 alin.(2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în conformitate cu care „Judecătorii sau procurorii care consideră că independența și imparțialitatea le sunt afectate în orice mod prin acte de imixtiune în activitatea profesională se pot adresa Consiliului Superior al Magistraturii, pentru a dispune măsurile necesare, conform legii.”

Potrivit art.1 alin.(1) din Legea nr.317/2004, „Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”, iar conform art.30 alin.1, acesta „are dreptul și obligația de a se sesiza și din oficiu pentru a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea ori ar crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, Consiliul Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor”. Dispozițiile sunt similare celor cuprinse în art.75 din Legea nr.303/2004.

În speță, sesizat cu cererea de apărare a reputației profesionale care a făcut, în prealabil, obiectul verificărilor finalizate prin Raportul nr.2045/IJ/524/DIP/7384/ST/2018, Plenul CSM a constatat, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți, că nu există elemente pe baza cărora să se poată conchide că a fost adusă

atingere reputației profesionale a magistratului contestator.

Critica formulată prin contestație referitoare la nemotivarea Hotărârii nr.434/19.04.2018 de respingere a cererii este nefondată.

Din cuprinsul actului administrativ contestat reiese că intimatul a procedat la analiza în concret a cazului, iar nu doar formal, fiind expuse argumentele care susțin respingerea cererii și înlăturarea susținerilor contestatoarei, chiar dacă acestea îl nemulțumesc pe magistratul în cauză.

Și pe fondul său, hotărârea contestată apare ca fiind temeinică și legală.

Într-adevăr, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat, în jurisprudența sa, faptul că sistemul de justiție este o instituție esențială într-o societate democratică, iar presa este unul din mijloacele prin care opinia publică poate verifica dacă magistrații își exercită responsabilitățile în conformitate cu scopul încredințat, fiind însă necesară protejarea magistraților împotriva unor atacuri neîntemeiate și având în vedere că aceștia au obligația de rezervă, neputând ieși public cu puncte de vedere proprii în orice condiții.

Referindu-se la restrângerea libertății de exprimare în scopul garantării autorității și imparțialității puterii judecătorești, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârea pronunțată în cauza *Bradford c. Danemarcei*, a mai decis că „*interesul de a proteja reputația și a asigura autoritatea magistraților este superior aceluia de a permite o discuție liberă asupra imparțialității acestora*”.

De asemenea, în cauza *Pager și Oberschlick c. Austriei*, a statuat că „*activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept*”.

În această ordine de idei, Înalta Curte a arătat constant în jurisprudența sa că

reputația profesională este o consecință a integrității de care trebuie să dea dovadă fiecare judecător sau procuror în exercitarea profesiei sale, fiind în strânsă legătură cu principiile independenței, imparțialității și integrității, care guvernează această activitate profesională.

Reputația profesională semnifică, practic, părerea publică referitoare la modul în care judecătorul sau procurorul își exercită profesia, noțiunea fiind una distinctă de aceea de reputație a persoanei fizice în sensul dreptului comun.

Din acest motiv, apărarea reputației de către Consiliul Superior al Magistraturii se impune a fi dispusă atunci când o împrejurare sau acțiune bine determinată a avut drept urmare formarea unei păreri publice nefavorabile cu privire la activitatea profesională a judecătorului sau procurorului, fiind deci și de natură să aducă atingere reputației profesionale a magistratului în cauză, iar nu în orice situație cu potențial de afectare a reputației judecătorului sau procurorului ca persoană fizică.

Or, din probele administrate în cauză Înalta Curte constată că în emisiunea în discuție nu s-au făcut aprecieri negative și injuste cu privire la activitatea profesională desfășurată de către contestațoare.

Discuțiile au purtat asupra unor aspecte ce țineau cel mult de viața privată a acesteia și a membrilor săi de familie (soț, afin), chiar dacă moderatoarea emisiunii și unii dintre invitați (inclusiv de numita M.I., care ar fi avut calitatea de inculpat într-un dosar penal în care contestațoare a participat în calitate de procuror de ședință) au încercat să insinueze că respectivii membrii de familie s-ar fi bucurat de un tratament preferențial, nefiind urmăriți penal, în considerarea calității de procuror a contestațoarei, pe care au invocat-o în mai multe rânduri.

În speță, aceste afirmații, care induc ideea că nu s-au respectat procedurile judiciare și că instrumentarea cauzelor poate fi influențată de abordări personale, au fost apte să influențeze negativ opinia publică cu privire la modul în care procurorii de caz, iar nu contestatoarea, și-au exercitat atribuțiile profesionale.

Insinuările în sensul că unii membrii de familie ai contestatoarei ar fi obținut în mod nelegal reconstituirea dreptului de proprietate asupra unor terenuri sau suspiciunile ridicate cu privire la sumele de bani obținute din vânzările subsecvente acestei reconstituiri ar putea fi de natură să aducă atingere onoarei și reputației contestatoarei ca persoană fizică.

Or, această situație excedează domeniului de aplicare al prevederilor art.1 alin.1 și art.30 din Legea nr.317/2004, coroborate cu art.75 din Legea nr.303/2004, contestatoarea având la îndemână acțiunea în justiție întemeiată pe dreptul comun, în care instanța de judecată este chemată să verifice dacă libertatea de exprimare a fost exercitată cu respectarea prevederilor art.6 și art.30 alin.1 din Constituția României și art.10 par.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, putând fi acordate și eventuale daune.

4. Soluția Înaltei Curți asupra contestației și temeiul de drept al acesteia

Față de aceste împrejurări de fapt și de drept, constatând că intimatul a ajuns în mod temeinic și legal la concluzia că în speță nu a fost afectată reputația profesională a magistratului, în baza art.29 alin.7 din Legea nr.317/2004, Înalta Curte, cu majoritate de opinii, va respinge contestația ca neîntemeiată.

Opinie separată

Hotărârea nr.434/19 aprilie 2018 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii apare a fi insuficient motivată.

Singurul argument justificativ a fost acela că, în cadrul litigiilor privind reconstituirea dreptului de proprietate pentru soțul și socrul contestatoarei, aceasta nu a avut calitatea de parte.

Totodată, s-a remarcat aspectul că în legătură cu declarațiile de avere întocmite de către contestatoarea s-ar fi făcut aprecieri strict subiective, concluzionându-se însă că „aspectele reținute nu sunt de natură a afecta (...) reputația profesională”.

În opinia judecătorului opiniei separate afirmații de tipul: „doamna procuror este primul personaj al dezvoltărilor noastre”; „șeful pe judiciar al DNA, procuror șef care trimite procurorii în instanțe, altele decât Curtea Supremă. Vorbim despre procurorii din instanțe de la Tribunale, Curți de Apel și Judecătoria”; - „o altă întrebare la fel de bună ar fi dacă nu cumva doamna procuror ar fi fost incompatibilă în foarte multe cauze în care cumva a participat în calitatea de procuror, în situații similare, pentru că eu cunosc câteva dintre acestea”; „un procuror care în luna în care dosarul a fost trimis în instanța de către DNA a fost detașat la DNA și a avut profituri de pe urma acestor tranzacții, este nu doar imoral, ci chiar de-a dreptul ilegal. Adică, au găsit vulnerabilitatea unui alt procuror și din nou au ales să-l folosească pe acesta exact așa cum s-a întâmplat. Ulterior fiind promovată la DNA, mi se pare a fi un lucru foarte suspect”; „Nu ai dosare penale, nu poți să ajungi la DNA”; „Un procuror șef serviciu în DNA, șeful Secției judiciar, alte instanțe din DNA, doamna procuror L.M.C., a încasat în perioada 2006-2007 400.000 de euro de la omul de paie al liderului grupării Monaco, domnul D.D.” nu apar a fi fost verificate, gravitatea lor impunând o rezolvare într-un sens ori celălalt, însă nu printr-o concluzie precum cea aferentă prin hotărârea analizată.

3. Consiliul Superior al Magistraturii are competența de a adopta norme de deontologie profesională, în calitatea sa de garant al independenței justiției, de reprezentant al corpului profesional al magistraților; de asemenea, Curtea constată că aceste norme stabilesc exigențe privind conduita profesională a magistraților, și nu garanții acordate de legiuitor acestora; or, întrucât ansamblul acestor garanții structurează și formează statutul magistraților, în sensul art.73 alin.(3) lit.l) din Constituție, legiuitorul are obligația constituțională de a le reglementa numai pe acestea prin lege organică.

(Curtea Constituțională, Decizia nr.301 din 8 mai 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.29 alin.(5), (7) și (9), art.38 alin.(1) și art.40 lit.f) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii)

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.29 alin.(5), (7) și (9), art.38 alin.(1) și art.40 lit.f) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Dragoș Andrei Păduraru în Dosarul nr.1.511/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1.349D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr.2.225D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.38 alin.(1) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Daniela Panioglu în Dosarul nr.557/46/2016 al Curții de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Corneliu-Liviu Popescu din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială la dosar, lipsind cealaltă parte. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului

nr.2.225D/2016 la Dosarul nr.1.349D/2016.

6. Reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate și cel al Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul dispozițiilor art.53 alin.(5) din Legea nr.47/1992, dispune conexarea Dosarului nr.2.225D/2016 la Dosarul nr.1.349D/2016, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia. În acest sens, se arată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că aspectele esențiale ce țin de statutul polițiștilor sau al funcționarilor publici cu statut special din administrația penitenciară trebuie să fie reglementate prin lege organică, și nu prin acte administrative. Prin urmare, Curtea a constatat că trimiterile în alb conținute în legile organice la reglementarea acestor aspecte prin acte normative de natură infralegală sunt neconstituționale. În aceste condiții, se apreciază că situația din cauza de față, și anume abilitarea Consiliului Superior al Magistraturii de a adopta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, este identică cu cele anterior expuse. Astfel, se abilitază un organ administrativ să adopte un statut care

influențează cariera judecătorilor și/sau a procurorilor. Sancțiunea deontologică dispusă se trece în dosarul profesional al acestuia și împiedică o promovare profesională pe un interval temporal de trei ani; rezultă că aplicarea acestui act administrativ poate avea consecințe negative asupra carierei profesionale a judecătorilor și/sau procurorilor. Or, statutul acestora, potrivit Constituției, trebuie reglementat prin lege organică.

9. Cu privire la punctul de vedere al Avocatului Poporului exprimat în cauză, potrivit căruia excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, se arată că problema de drept dedusă judecării Curții Constituționale nu este una de contencios administrativ, întrucât aceasta nu vizează conținutul codului deontologic, ci dispoziția cuprinsă în legea organică în temeiul căreia Consiliul Superior al Magistraturii este abilitat să adopte un astfel de cod. Se susține că exigențele impuse de Curtea Constituțională pentru materia disciplinară, și anume ca aspectele sale esențiale să fie reglementate prin lege organică, trebuie să fie aceleași și în materie de deontologie profesională.

10. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, se arată că, potrivit art.134 alin.(4) din Constituție, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuțiuni în realizarea rolului său de garant al independenței justiției. Cu privire la constituționalitatea art.38 din Legea nr.317/2004, se invocă Decizia nr.620 din 26 iunie 2007 și Decizia nr.1.588 din 13 decembrie 2011. Se susține că nu se poate pune semnul egalității între răspunderea disciplinară și sancțiunile deontologice. Astfel, un magistrat nu poate fi sancționat disciplinar pentru încălcarea normelor deontologice, o asemenea faptă nefiind abatere disciplinară, însă, într-adevăr, potrivit legii,

nu poate promova o anumită perioadă de timp în considerarea sancțiunii deontologice aplicate. Prin urmare, se arată că jurisprudența Curții Constituționale invocată de autoarea excepției vizează alte aspecte față de cele incidente în cauza de față, astfel încât nu se poate face o paralelă între acestea. Se mai arată că și în alte state au fost adoptate norme deontologice cu referire la magistrați.

11. Având cuvântul în replică, reprezentantul autoarei excepției de neconstituționalitate menționează că a invocat o jurisprudență mai recentă a Curții Constituționale față de deciziile enunțate de reprezentantul Ministerului Public, că nu numai materia disciplinară ține de cariera magistratului, ci și cea privind deontologia, și că, în sensul celor anterior expuse, în cazul încălcării unei norme deontologice, magistratul nu se poate prezenta la un concurs de promovare timp de trei ani. Prin urmare, statutul magistraților nu include numai normele disciplinare, ci și pe cele deontologice.

12. Având cuvântul în replică, reprezentantul Ministerului Public subliniază că, în cauza de față, nu este în discuție un ordin de ministru, ci chiar un act emis de Consiliul Superior al Magistraturii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

13. Prin încheierile din 17 iunie 2016 și 19 septembrie 2016, pronunțate în dosarele nr.1.511/1/2015 și nr.557/46/2016, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.29 alin.(5), (7) și (9), art.38 alin.(1) și art.40 lit.f) din Legea nr.317/2004**

privind Consiliul Superior al Magistraturii, respectiv ale art.38 alin.(1) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Dragoș Andrei Păduraru și Daniela Panioglu în cauze care au ca obiect soluționarea contestației formulate de autorul acesteia, având calitatea de procuror, împotriva unei hotărâri a plenului Consiliului Superior al Magistraturii de respingere a contestației formulate de acesta împotriva hotărârii date de Secția de procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, prin care a fost constatată încălcarea art.18 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.328/2005, respectiv soluționarea, în principal, a cererii de anulare a Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.328/2005 și înlăturarea din dosarul profesional al autoarei excepției de neconstituționalitate, având calitatea de judecător, a actelor și înscrisurilor ce privesc constatarea încălcării de către aceasta a dispozițiilor art.18 din codul antereferit.

14. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se arată că art.29 alin.(5), (7) și (9) din Legea nr.317/2004 sunt neconstituționale, întrucât nu prevăd garanțiile unui proces echitabil în procedura de control judecătoresc asupra actelor administrative sau jurisdicționale emise de către Consiliul Superior al Magistraturii, în special cele prin care se constată încălcarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor. Se menționează faptul că pentru constatarea încălcării codului antereferit au fost folosite declarații de martori, cărora nu le-a putut pune întrebări nici în contextul audierii lor de către Inspekția judiciară, nici în procedura din fața Consiliului Superior al Magistraturii.

15. Se apreciază că „acuzația” de încălcare a Codului deontologic al

judecătorilor și procurorilor, prin efectele pe care le produce asupra carierei unui magistrat, constituie o acuzație în materie penală în accepțiunea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, drept pentru care dreptul acuzatului de a pune întrebări martorilor acuzării în fața instanței judecătorești competente să judece cauza trebuie să fie recunoscut. Or, normele juridice aplicabile în cauză prevăd numai posibilitatea formală a acuzatului de a fi asistat de avocat, astfel încât nu îndeplinesc garanțiile impuse de Constituție cu referire la procesul echitabil și dreptul la apărare. Se invocă și rațiunile care au stat la baza pronunțării Deciziei nr.774 din 10 noiembrie 2015.

16. Cu privire la art.38 alin.(1) și art.40 lit.f) din Legea nr.317/2004, se apreciază că acestea sunt neconstituționale în măsura în care permit unei autorități administrative, respectiv Consiliului Superior al Magistraturii, să legifereze prin acte infralegale răspunderea deontologică a judecătorilor și procurorilor, tip de răspundere care prin legătura indisolubilă cu statutul acestora intră în domeniul de reglementare al legii organice. Or, normele de deontologie profesională, deși vizează un tip de răspundere profesională aferentă executării raportului de muncă, au fost adoptate de Consiliul Superior al Magistraturii prin hotărâre. În sensul necesității reglementării prin lege organică a acestui tip de răspundere sunt invocate deciziile nr.7392 din 2 iulie 2014 și nr.803 din 24 noiembrie 2015. Se mai arată că prin lege organică trebuie reglementate și modul de sesizare, componența și activitatea organului competent să constate încălcarea codului deontologic, dreptul la apărare și procedura de lucru în fața organului administrativ, actele emise în urma procedurii și efectele concrete ale acestora asupra carierei și drepturilor judecătorilor și procurorilor, și nu printr-un act normativ inferior legii.

17. Se arată că, deși nu este vorba despre o răspundere disciplinară, ci despre una subsidiară acesteia, răspunderea deontologică odată angajată poate afecta grav și iremediabil cariera și drepturile magistratului. Astfel, efectele unei hotărâri prin care se constată încălcarea normelor de conduită reglementate de Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor au, așadar, efecte importante în planul executării raportului de serviciu al magistratului, astfel încât, fiind în strânsă legătură cu statutul profesiei, nu ar putea fi reglementate altfel decât printr-o lege organică.

18. Se apreciază că delegarea către Consiliul Superior al Magistraturii a unei atribuții care aparține în exclusivitate Parlamentului încalcă art.1 alin.(4) din Constituție. În aceste condiții, legea nu poate fi decât lacunară și incompletă, ea necuprinzând reglementări referitoare la răspunderea pentru încălcarea normelor de deontologie profesională, ceea ce este contrar art.1 alin.(5) din Constituție privind calitatea legii. Se arată că legea nu a fost deloc previzibilă pentru autorul excepției atunci când, deși s-a dat soluția de clasare a acțiunii disciplinare împotriva sa, a fost din nou chemat la Consiliul Superior al Magistraturii și audiat cu privire la aceleași fapte sub aspectul cărora se dispusesese deja clasarea. Se mai indică faptul că reglementările cu privire la răspunderea pentru încălcarea normelor deontologice este dispartă, iar Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor nici măcar nu prevede abateri concrete și clar definite aferente unor conduite concrete, astfel încât destinatarul normei să-și regleze conduita, ci numai norme generale de conduită. Prin urmare, destinatarul normei nu poate prevedea consecințele acțiunii sale, dacă aceasta poate fi calificată drept abatere de la normele deontologice și cum se angajează acest tip de răspundere. Astfel,

în lipsa definirii clare a abaterii nu poate fi garantată protecția împotriva arbitrarului.

19. Se mai arată că, în cuprinsul său, Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor stabilește în sarcina judecătorilor îndatoriri și poate influența cariera lor profesională, din perspectiva evaluării lor profesionale, cu consecința restrângerii dreptului la promovare profesională. Se susține că, în acest mod, Codul vizează statutul judecătorilor. Or, statutul judecătorilor se reglementează prin lege organică. Având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, concretizată prin deciziile nr.392 din 2 iulie 2014, nr.637 din 13 octombrie 2015 și nr.803 din 24 noiembrie 2015, se apreciază că dispoziția privind abilitarea legislativă a Consiliului Superior al Magistraturii de a adopta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor este neconstituțională.

20. **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

21. **Curtea de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

22. Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

23. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, se arată că art.29 alin.(5), (7) și (9) și art.40 din Legea nr.317/2004 nu sunt aplicabile doar ipotezei constatării încălcării normelor deontologice profesionale, ci în toate situațiile în care plenul soluționează aspecte ce privesc cariera și drepturile magistraților.

Analizând textul art.29 alin. (7) din Legea nr.317/2004, se arată că acesta nu exclude existența unui control judecătoresc deplin asupra actului administrativ pentru a se putea reține contrarietatea cu art.21 și 24 din Constituție.

24. Cu privire la dispozițiile art.38 alin.(1) și art.40 lit.f) din Legea nr.317/2004, se arată că autorul excepției critice, în realitate, unele dispoziții ale Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, iar nu conținutul propriu-zis al normelor juridice primare; or, soluționarea unei asemenea critici excedează competenței Curții Constituționale. În subsidiar, se menționează că Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor este emis în temeiul unei dispoziții exprese a legii, stabilind o serie de reguli de conduită specifice profesiei de magistrat. Legiuitorul primar poate delega expres reglementarea unor aspecte legate de un anumit domeniu către legiuitorul secundar sau terțiar, condiția fiind ca reglementările emise să respecte dispozițiile legale cu forță juridică superioară și să nu contravină acestora, având în vedere și caracterul de generalitate al legii, ca act juridic al Parlamentului. În acest sens, se învederează că statutul judecătorilor este reglementat prin lege organică, respectiv prin Legea nr.303/2004, iar nu prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii. Se consideră că este o chestiune de oportunitate, iar nu de legalitate, opțiunea legiuitorului de a decide ce anume aspecte să facă obiectul unor reglementări subsecvente.

25. Se mai arată că Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor reglementează o serie de reguli de conduită specifice profesiei de magistrat, fără ca vreo dispoziție legală primară să instituie o formă de răspundere de natură juridică pentru încălcarea normelor deontologiei profesionale. Astfel,

încălcarea normelor deontologiei profesionale dă naștere unei răspunderi morale, și nu unei răspunderi disciplinare.

26. Se menționează că auto-guvernarea sistemului judiciar este consacrată în Constituție, prin înființarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, care are rolul de garant al independenței justiției; prin atribuțiile sale, Consiliul „se impune” între puterea judecătorească și cea legislativă ori executivă, pentru a-i scuti pe judecători de presiuni, promisiuni de avansare etc., care ar afecta independența și imparțialitatea lor. În calitate de garant al independenței justiției, prevederile Legii nr.317/2004 conferă Consiliului Superior al Magistraturii nu doar dreptul, ci chiar și obligația de a se sesiza din oficiu pentru a-i apăra pe judecători și procurori împotriva oricărui act care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea ori ar putea crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, art.30 alin.(3) din aceeași lege stabilește atribuția Consiliului Superior al Magistraturii de asigurare a respectării legii și a criteriilor de competență profesională în desfășurarea carierei judecătorilor și procurorilor. Este așadar legitim ca adoptarea codului care reglementează reguli de conduită specifice magistraților să fie dată de legiuitorul primar în căderea Consiliului Superior al Magistraturii, în considerarea rolului constituțional recunoscut acestei autorități. Prin urmare, se susține că nu sunt încălcate prevederile constituționale care stabilesc domeniul rezervat legii organice, principiului separației puterilor în stat și nici cerințelor de calitate a legii.

27. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, se arată că susținerile autorilor excepției de neconstituționalitate, potrivit cărora răspunderea deontologică a judecătorilor și procurorilor nu este reglementată prin

lege organică, ci prin regulament, tind la completarea textului legal. Or, soluționarea unei asemenea cereri excedează competenței Curții Constituționale. Se arată că cele reținute în deciziile nr.392 din 2 iulie 2014 și nr.803 din 24 noiembrie 2015 nu sunt aplicabile în cauza de față, întrucât Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor nu este reglementat printr-un act al autorităților administrative, ci printr-un act al Consiliului Superior al Magistraturii, care este parte integrantă a autorității judecătorești, și nu a sistemului autorităților administrative. Cu privire la criticile de neconstituționalitate aduse art.29 alin.(7) din Legea nr. 317/2004, este invocată Decizia nr.13 din 22 ianuarie 2013, prin care Curtea Constituțională a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate.

28. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,
examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

29. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

30. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art.29 alin.(5), (7) și (9), precum și art.38 alin.(1) și art.40 lit.f) din Legea nr.317/

2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.628 din 1 septembrie 2012, potrivit căror:

– Art.29 alin.(5), (7) și (9): „(5) *Hotărârile plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor se redactează în cel mult 20 de zile și se comunică de îndată. [...]*

(7) Hotărârile prevăzute la alin.(5) pot fi atacate cu contestație de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Contestația se judecă în complet format din 3 judecători. [...]

(9) Hotărârea prin care se soluționează contestația prevăzută la alin.(7) este definitivă”;

– Art.38 alin.(1): „(1) *Plenul Consiliului Superior al Magistraturii adoptă Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, precum și alte regulamente și hotărâri prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și în Legea nr.304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare”;*

– Art.40 lit.f): „*Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii au următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor: [...]*

f) iau măsuri pentru soluționarea sesizărilor primite de la justițiabili sau de la alte persoane privind conduita necorespunzătoare a judecătorilor și procurorilor”.

31. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art.1 alin.(4) și (5) privind

principiul separației și echilibrului puterilor în stat, respectiv calitatea legii, art.21 alin.(1)–(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, astfel cum acesta se interpretează, potrivit art.20 din Constituție, și prin prisma dispozițiilor art.6 privind dreptul la un proces echitabil și art.13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art.24 privind dreptul la apărare și art.73 alin. (3) lit.j), l) și p) privind domeniile de reglementare a legilor organice.

32. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în cauză, criticile formulate cu privire la dispozițiile art.29 alin.(5), (7) și (9) din Legea nr.317/2004 nu vizează în mod concret conținutul normativ al textului criticat, ci faptul că nu sunt reglementate garanțiile unui proces echitabil în procedura de control judecătoresc asupra actelor administrative emise de către Consiliul Superior al Magistraturii. Cu privire la acest aspect, Curtea reține că textul criticat reglementează termenul de redactare și comunicare a hotărârilor plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, indicarea denumirii pe care o poartă acțiunea formulată împotriva hotărârii astfel pronunțate, expresie a controlului judecătoresc, a termenului în care se formulează, a instanței competente să judece acțiunea și a compunerii completului de judecată, precum și caracterul definitiv al hotărârii astfel pronunțate. Se pretinde că textul ar fi trebuit să prevadă și garanții specifice dreptului la un proces echitabil, distinct de asistarea formală de către un avocat, mai ales că în această procedură se aduce o acuzație în materie penală. În realitate, aspectele învederate țin de completarea legii, în sensul că autorul excepției dorește reglementarea într-un mod complet a **modului de desfășurare a procedurii de soluționare a cererilor ce vizează cariera judecătorilor și**

procurorilor din fața Consiliului Superior al Magistraturii și a celei din fața Înaltei Curți de Casație și Justiție. Or, în privința Consiliului Superior al Magistraturii, care nefiind o instanță judecătorească în sensul art.126 alin.(1) din Constituție, nu este necesară reglementarea acesteia prin lege, iar, în privința Înaltei Curți de Casație și Justiție, procedura de judecată se realizează potrivit și în conformitate cu Codul de procedură civilă. Prin urmare, dorința autorului excepției de neconstituționalitate de se normativiza prin lege procedura în fața Consiliului Superior al Magistraturii și particularizarea procedurii civile pentru această tipologie de acțiune (contestație împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii) sunt chestiuni care țin de opțiunea legiuitorului, Curtea neputându-se substitui acestuia. Mai mult, nemulțumirile autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la modul în care s-a desfășurat procedura în fața Consiliului Superior al Magistraturii sunt chestiuni de interpretare și aplicare a legii, remedierea acestora putând fi realizată, dacă este cazul, prin formularea contestației care este judecată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

33. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.29 alin.(5), (7) și (9) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii este inadmisibilă, având în vedere art.2 alin.(2) și (3) din Legea nr.47/1992 și art.126 alin.(1) din Constituție.

34. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.38 alin.(1) din Legea nr.317/2004, respectiv competența Consiliului Superior al Magistraturii de a adopta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Curtea constată că, în jurisprudența sa, prin Decizia nr.2 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.131 din 23 februarie 2012, a statuat că nici Constituția și nici actele internaționale nu exclud posibilitatea ca

„În considerarea statutului unor categorii de persoane, legiuitorul să impună acestora rigori specifice de conduită, care pot fi subsumate conceptului de «bună reputație». Referindu-se în acest sens la interpretarea art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale într-o cauză în care a fost chemată să decidă dacă a fost respectat un echilibru just între dreptul fundamental al individului la respectarea vieții private și libertatea de exprimare, pe de o parte, și interesul legitim al unui stat democratic de a veghea ca funcția publică să se conformeze scopurilor enunțate în art.8 paragraful 2 și art.10 paragraful 2 din Convenție, pe de altă parte, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reamintit că deja a considerat legitim ca celor din funcții publice sau magistraților să li se impună, din cauza statutului lor, obligația de rezervă sau de discreție privind exprimarea în public a anumitor convingeri. Curtea a luat notă în acest context de faptul că «îndatoririle de ordin deontologic ale unui magistrat pot influența viața privată, în cazul în care magistratul, prin comportament – chiar din viața privată – aduce atingere imaginii sau reputației instituției judiciare» (Hotărârea din 19 octombrie 2010, pronunțată în Cauza *Ozpinar împotriva Turciei*, paragraful 71). Având în vedere și jurisprudența menționată, Curtea reține că, în cazul magistraților, buna reputație constituie o condiție a încrederii publice în justiție și eficiența acesteia, fără de care nu poate fi concepută calitatea justiției și deplina aplicare a dispozițiilor constituționale care reglementează înfăptuirea sa. Astfel fiind, instituirea condiției bune reputații atât în ceea ce privește accesarea în profesie, ca și pe toată durata activității de magistrat, este în concordanță cu exigențele impuse de prevederile art.124 din Constituție, precum și de cele ale art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale. De altfel, necesitatea ca numirea și promovarea judecătorilor să se realizeze în considerarea meritelor acestora, care se referă nu doar la calificarea profesională, ci și la reputația lor, este subliniată în Raportul Comisiei de la Veneția asupra independenței sistemului judiciar Partea I: Independența judecătorilor – Veneția, 12–13 martie 2010. Un alt document cu aceeași valoare de recomandare, care statuează asupra aceluiași principii, este Declarația privind etica judiciară, adoptată de Adunarea Generală a Rețelei Europene a Consiliilor Judiciare, în cadrul întâlnirii de la Londra, 2–4 iunie 2010, prin care s-a aprobat raportul intitulat «etică judiciară – Principii, valori și calități», ca un corp de îndrumări pentru judecătorii europeni».

35. În schimb, Constituția nu impune ca normele de deontologie profesională să fie adoptate prin lege organică, întrucât conceptul de statut al magistraților [statut care, în accepțiunea art.73 alin.(3) lit.I) din Constituție, trebuie adoptat prin lege organică; a se vedea, în acest sens, Decizia nr.474 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.590 din 3 august 2016, paragraful 28] se diferențiază de cel de deontologie a acestora. Astfel, dacă sub aspect material cele două concepte sunt foarte apropiate, în ceea ce privește aspectul funcțional ele se diferențiază vizibil: prima noțiune vizează organizarea oficială a profesiei date, în timp ce cea de-a doua tinde să asigure că în exercitarea atribuțiilor sale, dar și în cadrul vieții private, magistratul se comportă în conformitate cu obligațiile care îi incumbă și cu interesele corpului din care face parte, în condiții de natură a menține imaginea și integritatea profesiei. Deontologia este un instrument de autocontrol al corpului profesional, de responsabilizare, în timp ce statutul este o garanție pentru protecția drepturilor

magistratului și un instrument de organizare, raționalizare și coordonare a profesiei. De asemenea, Curtea subliniază că regulile disciplinare vizează sancționarea sau răspunderea și nu se confundă cu normele de deontologie.

36. Având în vedere că normele și principiile deontologice își au izvorul în preceptele morale și au cunoscut în timp o consacrare sub forma normelor juridice, entitatea cea mai bine plasată pentru a le formaliza este cea care are rolul de conducere/coordonare/apărare a intereselor corpului profesional. Astfel, stabilirea normelor de deontologie profesională ține de entitatea care reprezintă corpul profesional în cauză, ele neputând fi impuse prin lege, întrucât, în acest caz, s-ar ajunge la transformarea și identificarea acestora cu normele care reglementează o altfel de răspundere, cea disciplinară, distinctă de răspunderea/blamul profesional incident ca urmare a încălcării unei norme de deontologie profesională. Faptul că legiuitorul a optat, pe de o parte, în sensul reglementării obligației judecătorilor/procurorilor de a respecta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, iar, pe de altă parte, în sensul stabilirii obligației garantului independenței justiției, respectiv Consiliul Superior al Magistraturii, de a adopta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, nu relevă niciun fine de neconstituționalitate.

37. Cu privire la evaluarea judecătorilor/procurorilor, Curtea reține că art.4 alin.(1) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.826 din 13 septembrie 2005, prevede că „Judecătorii și procurorii sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților la

procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor și să participe la formarea profesională continuă”. De asemenea, potrivit art.39 alin.(1) din Legea nr.303/2004, „Pentru verificarea îndeplinirii criteriilor de competență profesională și de performanță judecătorii și procurorii sunt supuși la fiecare 3 ani unei evaluări privind eficiența, calitatea activității și integritatea, obligația de formare profesională continuă și absolvirea unor cursuri de specializare, iar în cazul judecătorilor și procurorilor numiți în funcții de conducere, și modul de îndeplinire a atribuțiilor manageriale”. Prin urmare, unul dintre elementele ce trebuie luate în considerare pentru aprecierea îndeplinirii criteriilor de competență profesională și de performanță este integritatea.

38. În sensul său comun, integritatea se definește ca fiind calitatea de a fi cinstit, onest, corect sau incoruptibil, iar dezvoltarea normativă a acestui concept de natură legală este realizată în Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.676/2007, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.918 din 15 noiembrie 2016, care, la art.6 alin.(1), prevede că „Integritatea judecătorilor se apreciază în funcție de următorul indicator: **încălcări ale Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor**, stabilite prin hotărâri definitive ale Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii; sancțiuni disciplinare rămase definitive în perioada supusă evaluării; pronunțarea față de judecătorul evaluat a unor soluții de renunțare la urmărirea penală, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de condamnare, pentru care Plenul Consiliului Superior al

Magistraturii nu a propus eliberarea din funcție, în condițiile legii". Stabilirea unui atare **criteriu de apreciere al integrității, obiectiv în sine, ține de opțiunea** Consiliului Superior al Magistraturii.

39. În acest context normativ, autorii excepției de neconstituționalitate sunt nemulțumiți de faptul că integritatea judecătorilor se apreciază în funcție de încălcările aduse Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, aspect stabilit, însă, printr-o normă infralegală, respectiv Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.676/2007, și de aici deduc că acest cod ar fi trebuit adoptat sub forma unui act de reglementare primară. Cu privire la acest aspect, Curtea reține că Legea nr.303/2004, lege organică, este cea care reglementează **integritatea** ca fiind unul dintre criteriile în funcție de care se evaluează competența profesională și performanța judecătorului/procurorului. Prin urmare, acest criteriu este de rang legal, care nu implică nicio dificultate de înțelegere în privința destinatarului legii, mai ales că acesta este judecător/procuror. Curtea reține că ceea ce prevede legea este ca integritatea să fie evaluată, iar faptul că Consiliul Superior al Magistraturii a prevăzut într-un regulament criterii pentru evaluarea integrității care țin de Codul deontologic nu înseamnă că acest cod trebuie adoptat prin lege. De asemenea, Curtea observă că, în lipsa sa, evaluarea integrității s-ar realiza în conformitate cu criteriile care nu ar fi formalizate într-un act juridic și ar fi realizată în funcție de criteriile mai mult sau mai puțin subiective/obiective. De aceea, reglementarea unui sistem de recompensare și promovare în privința magistraților care se comportă potrivit exigențelor funcției dobândite și de sancționare a celor care încalcă aceste exigențe prin aplicarea unor **sancțiuni**

profesionale, și nu disciplinare, este necesară pentru atingerea a ceea ce se numește responsabilitate profesională.

40. Cu privire la importanța normelor de deontologie profesională, Curtea reține preambulul documentului, intitulat „*Principiile de la Bangalore privind conduita judiciară*” (Proiectul de la Bangalore al Codului de conduită judiciară – 2001, adoptat de Grupul judiciar de întărire a integrității magistraților, astfel cum a fost revăzut la masa rotundă a președinților de tribunal, care a avut loc la Palatul Păcii din Haga, 25–26 noiembrie 2002), în care se subliniază că încrederea publicului în sistemul de justiție, în autoritatea morală și în integritatea judecătorilor este de maximă importanță într-o societate democratică modernă, că este esențial ca judecătorii, fiecare individual și toți în colectiv, să respecte și să onoreze funcția judiciară ca fiind un mandat public și să se străduiască în a spori și a menține încrederea publicului în sistemul judiciar și că principala responsabilitate de a promova și a menține standardele înalte ale conduitei judiciare revine în primul rând corpului judiciar din fiecare țară. Cu privire la valoarea 3, **integritatea**, se arată că este esențială pentru îndeplinirea adecvată a funcției judiciare. Judecătorul trebuie să se asigure că în ochii unui observator rezonabil conduita sa este ireproșabilă. Atitudinea și conduita unui judecător trebuie să reafirme încrederea publicului în integritatea corpului judiciar. Justiția nu doar trebuie făcută, trebuie să se și vadă că s-a făcut justiție.

41. Nu în ultimul rând, Curtea constată că, prin Decizia nr.637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.906 din 8 decembrie 2016, paragraful 28, a stabilit că normele cuprinse în Legea nr.360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.440 din 24 iunie 2002, cu referire la

evaluarea polițistului, sunt lacunare, de vreme ce „reguli substanțiale, esențiale în materia evaluării, precum: stabilirea reprezentanților instituției angajatoare care efectuează evaluarea, precizarea criteriilor de evaluare a activității și conduitei polițistului, comunicarea rezultatului evaluării și posibilitatea de contestare a acestuia nu sunt reglementate prin lege”. În consecință, prin decizia anterioară, Curtea a reținut că doar regulile substanțiale, esențiale în materia evaluării trebuie înscrise în lege, cu indicarea criteriilor de evaluare. **Dar această observație, raportată la situația judecătorilor/procurorilor, vizează deja un text al unei alte legi, respectiv art.39 alin.(1) din Legea nr.303/2004, text care nu face obiectul excepției de neconstituționalitate.** Faptul că legea anterioară stabilește că promovarea în funcție se realizează având în vedere raportul de evaluare [art.44 alin.(1) din Legea nr.303/2004], care este întocmit și prin raportare la un criteriu ce ține de integritatea magistratului [art.39 alin.(1) din Legea nr.303/2004], criteriu care se valorizează în funcție de încălcările aduse Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor [art.6 alin.(1) din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor], cod adoptat de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii [art.38 alin.(1) din Legea nr.317/2004], nu pune în discuție constituționalitatea competenței Consiliului Superior al Magistraturii de a adopta acest cod, respectiv a dispozițiilor art.38 alin.(1) din Legea nr.317/2004.

42. Din cele de mai sus, Curtea reține că Consiliul Superior al Magistraturii are competența de a adopta norme de deontologie profesională, în calitatea sa de garant al independenței justiției, de reprezentant al corpului profesional al

magistraților; de asemenea, Curtea constată că aceste norme stabilesc exigențe privind conduita profesională a magistraților, și nu garanții acordate de legiuitor acestora; or, întrucât ansamblul acestor garanții structurează și formează statutul magistraților în sensul art.73 alin.(3) lit.l) din Constituție, legiuitorul are obligația constituțională de a le reglementa numai pe acestea prin lege organică. În consecință, Curtea reține că adoptarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor de către Consiliul Superior al Magistraturii nu este contrară art.1 alin.(4) și art.73 alin.(3) lit.l) din Constituție. În fine, dispozițiile art.73 alin.(3) lit.j) sau p) din Constituție nu sunt incidente în cauză, întrucât ipoteza lor normativă nu se referă la judecători sau procurori.

43. În ce privește invocarea, în susținerea excepției de neconstituționalitate, a unor decizii de admitere pronunțate în precedent, Curtea constată că acestea nu sunt relevante în soluționarea prezentei excepții. Ipoteza normativă analizată în cauza de față diferă esențial de situațiile examinate prin Decizia nr.392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.667 din 11 septembrie 2014, referitoare la unele prevederi din Legea nr.360/2002 privind Statutul polițistului, sau Decizia nr.803 din 24 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.34 din 18 ianuarie 2016, privitoare la dispozițiile art.74 alin.(2) din Legea nr.293/2004 privind Statutul funcționarilor publici cu statut special din Administrația Națională a Penitenciarelor, în care elementul principal îl constituia răspunderea disciplinară a celor două categorii de funcționari publici vizați de deciziile menționate, pe când textul de lege criticat în cauză are în vedere regulile de deontologie profesională.

44. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.40 lit.f) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea constată că aceasta este, de asemenea, neîntemeiată. Atribuția secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii de a lua măsuri pentru soluționarea sesizărilor primite de la justițiabili sau de la alte persoane privind *conduita necorespunzătoare* a judecătorilor și procurorilor este o expresie a dispozițiilor art.134 alin.(4) din Constituție, potrivit căroră „*Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției*”. Astfel, Curtea reține că, fiind garantul independenței justiției, Consiliului Superior al Magistraturii este autoritatea care gestionează cariera judecătorilor și procurorilor, ceea ce înseamnă că acestuia îi revine competența de dispune măsurile necesare în acest domeniu, cu distincțiile, limitările și condiționările impuse de art.125 și art.132 din Constituție.

45. Totodată, având în vedere rolul instanțelor judecătorești și al Ministerului Public în cadrul autorităților publice și statutul de care se bucură judecătorii și procurorii, se impune ca orice abateri de la conduita pe care judecătorul/procurorul trebuie să o adopte în considerarea acestui statut să poată fi cercetată. Dacă sesizările ce privesc răspunderea disciplinară cunosc un alt regim și cadru legal (art.44–52 din lege), cele care privesc conduita judecătorilor/procurorilor, ce nu implică o răspundere disciplinară, trebuie la rândul lor examinate, putând fi angajată o altă tipologie de răspundere. În măsura în care ar fi tolerate comportamente care nu dau naștere unei răspunderi disciplinare, dar care nu sunt în concordanță cu exigențele profesiei, ar fi afectate prestigiul și încrederea în întregul corp al judecătorilor

și procurorilor. Prin urmare, nu se poate reține că în sine această atribuție a secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii ar fi contrară art.1 alin.(4) din Constituție.

46. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1–3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
În numele legii
DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.29 alin.(5), (7) și (9) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Dragoș Andrei Păduraru în Dosarul nr.1.511/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dragoș Andrei Păduraru în Dosarul nr.1.511/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și de Daniela Panioglu în Dosarul nr.557/46/2016 al Curții de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.38 alin.(1) și art.40 lit.f) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel Pitești – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 mai 2018.

4. Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind organizarea concursului de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, efectivă și pe loc, nu reprezintă un act administrativ, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr.554/2004, ci un act premergător, nesusceptibil da a produce efecte juridice prin el însuși. Scopul emiterii acesteia nu îl constituie producerea de efecte juridice de sine stătătoare, specifice dreptului administrativ, respectiva hotărâre reprezentând un act premergător emiterii actului administrativ în considerarea căruia a fost întocmit.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 999 din 9 martie 2018, dosar nr. 2746/1/2017)

Asupra contestației de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Hotărârea supusă controlului judecătoresc

Prin Hotărârea nr. 941 din 21 septembrie 2017 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a dispus scoaterea la concurs a 300 de locuri pentru promovarea pe loc pentru procurori, dintre care 30 pentru Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, 70 pentru parchetele de pe lângă curțile de apel și 200 de locuri pentru parchetele de pe lângă tribunale, pentru promovarea pe loc la procurori urmând a fi avută în vedere ca materie de concurs doar dreptul penal, sub rezerva suplimentării bugetului Ministerului Public. De asemenea, a hotărât neinclusiunea locurilor pentru promovarea pe loc la instanțele militare.

2. Contestația formulată și motivele invocate

Împotriva hotărârii nr. 942 din 21.09.2017 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii C.C. a formulat contestație.

În motivarea contestației se arată că prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.941/21.09.2017 (nepublicată încă pe site-ul CSM), s-a hotărât organizarea concursului de promovare în funcții de execuție, a judecătorilor și procurorilor, efectivă și pe loc, sub condiția finanțării

posturilor alocate pentru promovarea pe loc, la București, la data de 26 noiembrie 2017.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât scoaterea la concurs de locuri pentru promovarea pe loc, stabilirea numărului de locuri pe grade de jurisdicție și alocarea pe materii de concurs, sub condiția finanțării posturilor, astfel: Tribunale - total locuri propuse - 200; Curți de apel - total locuri propuse - 100.

Însă, prin aceeași hotărâre, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât neinclusiunea locurilor pentru promovarea pe loc la instanțele militare.

Contestatorul susține că hotărârea atacată, respectiv doar hotărârea privind neinclusiunea locurilor pentru promovarea pe loc la instanțele militare, este nelegală și netemeinică, fiind dată cu aplicarea și interpretarea greșită a dispozițiilor legale în materie, respectiv a:

- art.43 alin.1 din Legea 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea), care are următorul conținut: „Promovarea judecătorilor și procurorilor se face numai prin concurs organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente la tribunale și curți de apel sau, după caz, la parchete”.

- art.45 din Lege, potrivit căruia: „Judecătorii și procurorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 44 pot participa

la concurs, în vederea promovării pe loc, în limita numărului de locuri aprobat anual de Consiliul Superior al Magistraturii”.

- art.1 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr. 621/2006, cu modificările și completările ulterioare, care stabilește că: „Promovarea judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție, efectivă sau pe loc, la tribunale, tribunale specializate, curți de apel, parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se face numai prin concurs, organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente, respectiv a numărului de locuri aprobat anual de Consiliul Superior al Magistraturii pentru promovarea pe loc. [...]”

- art.4 alin.2²și alin.4 din Regulament, cu următorul conținut:

„La promovarea pe loc, locurile scoase la concurs se stabilesc la nivel național, corespunzător gradelor instanțelor sau parchetelor ierarhic superioare pentru care se organizează concursul, în interiorul fiecărui grad, locurile se stabilesc separat, pe materii de concurs. Numărul de locuri scoase la concurs se stabilește cu consultarea prealabilă a ordonatorilor principali de credite, iar alocarea locurilor pe materii de concurs se realizează de către Consiliul Superior al Magistraturii ținând cont de ponderea numărului de cauze la nivelul gradului de jurisdicție pentru care se scot locurile la concurs și de necesitățile sistemului.

(4) în cazul promovării pe loc, opțiunea candidatului se poate face numai pentru obținerea gradului corespunzător instanței ierarhic superioare, respectiv parchetului ierarhic superior.”

-art.28 alin.5 coroborat cu art.34 din Regulament, cu următorul conținut: „În cazul promovării pe loc, ocuparea

locurilor se realizează în ordinea mediilor obținute, în limita numărului de locuri scoase la concurs aferente gradului profesional și materiei pentru care s-a optat. Dispozițiile prezentului regulament se aplică în mod corespunzător judecătorilor și procurorilor militari”.

Astfel, deși a hotărât organizarea unui concurs la nivel național, numărul de locuri scoase la concursul pentru promovarea pe loc fiind stabilit la nivel național, pe grade de jurisdicție (200 de locuri pentru obținerea gradului de judecător de tribunal, respectiv 100 de locuri pentru obținerea gradului de judecător de curte de apel) și alocate pe materii de concurs, sub condiția finanțării posturilor, concurs la care pot participa toți judecătorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la art.44 din Lege, în mod nelegal, Consiliul Superior al Magistraturii a exclus o întreagă categorie de judecători, respectiv judecătorii militari de la tribunalele militare, toți având gradul profesional de judecător de tribunal, de la promovarea pe loc pentru obținerea gradului corespunzător instanței ierarhic superioare, respectiv a gradului profesional de judecător de curte de apel.

Cum în România funcționează 16 curți de apel, la concursul pentru promovarea pe loc pentru obținerea gradului de judecător de curte de apel pot participa toți judecătorii cu grad profesional de judecător de tribunal, indiferent de instanța în care își desfășoară activitatea (civilă sau militară) și chiar dacă ordonatorul principal de credite pentru instanțele militare este diferit de cel al instanțelor civile.

Nu există grad profesional de judecător de tribunal militar, așa cum nu există nici grad profesional de judecător de curte militară de apel.

Hotărând neinclusiunea locurilor pentru promovarea pe loc la instanțele militare, Consiliul Superior al Magistraturii s-a întors, practic, la dispozițiile art.4 alin.4

din Regulament: -(4) În cazul promovării pe loc, opțiunea candidatului se poate face numai pentru instanța ierarhic superioară în a cărei circumscripție se află instanța la care își desfășoară activitatea [...] - anterioare modificărilor aduse prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.832/20.08.2013, hotărâre prin care a fost regândită procedura promovării pe loc.

Ulterior, prin Hotărârea nr.166/16.02.2016, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât respingerea solicitării privind includerea, la concursul de promovare pe loc în funcții de execuție din data de 03 aprilie 2016, a 3 locuri pentru judecătorii militari (grad de curte de apel), reținând că modificarea calendarului aprobat nu mai este posibilă, astfel că, în situația admiterii solicitării Ministerului Apărării Naționale nr.M245/04.02.0, de alocare a 3 posturi de judecător pentru concursul de promovare pe loc la curtea de apel în funcții de execuție a judecătorilor militari, pentru noile posturi, candidații ar avea un termen pentru a depune cererea de participare la concurs de doar 2 zile și ar fi vătămăți prin reducerea perioadei de studiu necesară susținerii concursului. Din Hotărârea nr.166/16.02.2016 rezultă că numărul de locuri scoase la concursul din 03.04.2016 nu s-a stabilit și cu consultarea prealabilă a ministrului apărării naționale, în calitate de ordonator principal de credite pentru instanțele militare.

Aceste aspecte au fost aduse la cunoștința Plenului CSM, anterior ședinței din 14.09.2017 (când s-a hotărât amânarea discutării notei direcției de specialitate privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, în vederea analizării în cadrul comisiei de specialitate), prin adresa trimisă prin fax la data de 13.09.2017, îndreptată prin adresa trimisă prin fax la

data de 14.09.2017, astfel cum rezultă din înscrisurile anexate. Prin aceeași adresă, s-a menționat necesitatea consultării prealabile a tuturor ordonatorilor principali de credite, conform art. art.4 alin.2 din Regulament, întrucât, potrivit art.131 alin.4 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, bugetul instanțelor și parchetelor militare este gestionat de Ministerul Apărării Naționale, ministrul apărării naționale având calitatea de ordonator principal de credite, iar potrivit art.44 alin.2 din același act normativ, pentru instanțele militare direcția instanțelor militare din cadrul Ministerului Apărării este ordonator terțiar de credite, iar din Minuta întâlnirii Comisiei nr.2 - Resurse umane și organizare din 07.09.2017, publicată în data de 12.09.2019, rezultă că soluția Comisiei pentru lucrarea nr. 17106/2017 a fost în sensul consultării doar a ministrului justiției, nu și a celorlalți ordonatori principali de credite.

Contestatorul mai susține că prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.941/21.09.2019 îi este vătămat dreptul de a participa la concursul de promovare pe loc pentru obținerea gradului corespunzător instanței ierarhic superioare, respectiv a gradului profesional de judecător de curte de apel, doar prin hotărârea referitoare la neinclusiunea locurilor pentru promovarea pe loc la instanțele militare. Totodată, hotărârea contestată generează o discriminare incompatibilă cu dispozițiile art. 16 din Constituția României, republicată, întrucât induce ideea că îndreptățirea de a participa la concursul de promovare pe loc pentru obținerea gradului profesional de judecător de curte de apel ar aparține doar judecătorilor cu grad profesional de tribunal care funcționează la instanțele civile, deși din nicio dispoziție a Titlului II, Cap.5, Secțiunea I- Promovarea judecătorilor și

procurorilor - (art. 43-47)- din Lege, nu rezultă aceasta, iar din art.1, art.4 alin.2² și alin.4, art.28 alin.5 corob. cu art.34 din Regulament, rezultă, în mod expres, contrariul.

3. Apărările intimatului

Prin întâmpinarea depusă la dosar, Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat, în principal, respingerea contestației, ca inadmisibilă, iar în subsidiar, ca neîntemeiată.

4. Soluția și considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând hotărârea contestată, prin prisma criticilor formulate de contestator, a apărărilor intimatului și față de prevederile legale incidente în materia supusă verificării, Înalta Curte apreciază că prezenta contestație este inadmisibilă.

Prin contestația formulată, s-a solicitat anularea, în parte, a Hotărârii Plenului din data de 21.09.2017, referitoare la concursul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, efectivă și pe loc, exclusiv sub aspectul neincluzerii posturilor pentru promovarea pe loc la instanțele militare.

În susținerea cererii, contestatorul a arătat că hotărârea atacată a fost adoptată cu nesocotirea normelor legale în materia promovării judecătorilor și procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii excluzând de la beneficiul promovării pe loc judecătorii militari de la tribunale.

În opinia contestatorului la concursul pentru promovarea pe loc pentru obținerea gradului de judecător de curte de apel pot participa toți judecătorii cu grad profesional de judecător de tribunal, indiferent de instanța în care își desfășoară activitatea (civilă sau militară) și chiar dacă ordonatorul principal de credite pentru instanțele militare este diferit de cel al instanțelor civile.

Înalta Curte constată că actul administrativ a cărui anulare parțială se solicită nu reprezintă un act administrativ

în înțelesul dat acestei noțiuni de Legea nr. 554/2004, legea contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit art. 1 alin. (1) din actul Legea nr. 554/2004: „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată, interesul legitim putând fi atât privat, cât și public”.

Art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 definește actul administrativ ca fiind actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Înalta Curte constată că Hotărârea Plenului nr. 941/21.09.2017 privind organizarea concursului de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, efectivă și pe loc, nu reprezintă un act administrativ, în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, ci un act premergător, nesusceptibil da a produce efecte juridice prin el însuși.

Scopul emiterii acesteia nu îl constituie producerea de efecte juridice de sine stătătoare, specifice dreptului administrativ, ci respectiva hotărâre reprezintă un act premergător emiterii actului administrativ în considerarea căruia a fost întocmit.

Hotărârea supusă controlului în speță, ca și celelalte acte emise în vederea organizării concursului de promovare, poate fi atacată numai odată cu hotărârea de validare a rezultatelor respectivului concurs, singurul act producător de efecte juridice.

În acest sens practica constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, a arătat că, în privința concursurilor organizate de Consiliul Superior al Magistraturii, hotărârea de validare a concursului reprezintă actul administrativ producător de efecte juridice, în timp ce toate celelalte hotărâri prin care se stabilesc măsuri de ordin organizatoric pentru desfășurarea concursului de

promovare în funcții de execuție, fiind acte premergătoare, sunt supuse controlului judecătoresc numai odată cu hotărârea de validare.

În consecință, având în vedere că Hotărârea Plenului nr. 941/21.09.2017, contestată în prezentul litigiu, nu este act administrativ, în sensul prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte va admite excepția inadmisibilității și va respinge contestația, ea inadmisibilă.

5. Concursul de promovare efectivă și pe loc a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție. Nu poate face obiectul acțiunii în contencios administrativ cenzurarea modului în care comisia de elaborare a subiectului a înțeles să punteze, pe barem, elementele considerate necesare de a fi tratate prin subiectul de concurs, și nici a modului în care comisia de soluționare a contestațiilor a recorectat lucrarea, în baza aceluiași barem, urmare contestației, dacă aceste elemente sunt dintre cele care se încadrează în tematica și bibliografia stabilită prin concurs.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 3244 din 10 octombrie 2018, dosar nr. 459/1/2018)

Asupra contestației de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

Prin cererea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, la data de 19 februarie 2018, sub nr.459/1/2018, contestatorul Ș.V.C., în contradictoriu cu intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, a solicitat anularea Hotărârii nr. 1317/19.12.2017 a Plenului Consiliul Superior al Magistraturii, prin care au fost validate rezultatele concursului de promovare efectivă și pe loc a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție, concurs organizat la 26 noiembrie 2017 și, pe cale de consecință:

a) în principal, desființarea proceselor verbale de soluționare a contestațiilor, în ceea ce privește modul de soluționare a contestațiilor la barem:

- cu referire la întrebarea 9 de la proba practică, obligarea intimatului CSM să

refacă acest proces verbal, în sensul anulării întrebării și acordării punctajului aferent tuturor candidaților, cu recalcularea clasamentului final având în vedere acest aspect;

- cu referire la întrebările 16 și 18, menținerea baremului inițial, cu recalcularea clasamentului final având în vedere acest aspect.

b) în subsidiar, obligarea intimatului la emiterea unei hotărâri de invalidare a concursului de promovare pe loc în grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, date fiind încălcările semnalate, care, prin număr și prin diversitate, au compromis orice posibilitate de departajare pe criterii obiective a candidaților (contrar art. 2 din Regulament).

În susținerea contestației sale, titularul acțiunii a arătat că, la data de 26 noiembrie 2017, a participat la concursul de promovare pe loc pentru a dobândi gradul de procuror la Parchetul de pe

lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, obținând nota 9,1 (9,4 la proba teoretică și 9 la proba practică).

În opinia contestatorului, prin unele măsuri luate de subcomisiile de soluționare a contestațiilor au fost încălcate prevederile Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/21.09.2006, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, la întrebarea nr. 23 G2 de la proba teoretică, la disciplina drept procesual penal, subcomisia de soluționare a contestațiilor a încălcat art. 14 alin. (1) din Regulament, prin aceea că nu și-a îndeplinit integral obligația de a motiva modul de examinare a contestației la barem. În concret, aceasta nu a oferit, nici măcar în substanță, un răspuns argumentului potrivit căruia lipsa vreunei precizări referitoare la subiectul procesual care a declarat apel și la momentul în care a fost invocată pentru prima dată nelegala citare a persoanei vătămate nu permit să se considere că varianta de răspuns b) este corectă.

La întrebarea nr.9 G2 de la proba practică, la disciplina drept penal, s-a ajuns la mediere potrivit Regulamentului, contestația fiind respinsă în sensul menținerii ca fiind corect răspunsul indicat de comisia de elaborare a subiectelor. Întrucât întrebarea de la acest punct a vizat o problemă controversată, soluția justă ar fi fost anularea întrebării, dată fiind încălcarea condiției ca subiectul de examen să nu conțină probleme controversate în doctrină sau în practică. În opinia contestatorului, subcomisia de mediere a încălcat art. 14 alin. (4) din Regulament, prin aceea că nu și-a îndeplinit integral obligația de a motiva modul de stabilire a baremului de evaluare și notare definitiv. În concret, aceasta nu a oferit, nici măcar în

substanță, un răspuns argumentului de doctrină potrivit căruia infracțiunea de omisiune a sesizării presupune săvârșirea unei infracțiuni în unitatea în care lucrează subiectul activ. Deși subcomisia de mediere a prezentat o serie de lucrări de specialitate menite să explice elementul material al infracțiunii de omisiune a sesizării, dintre acestea lipsește lucrarea indicată de către contestator, ignorând practic argumentul de doctrină pe care l-a invocat. De asemenea, subcomisia de elaborare a subiectelor a încălcat art. 13 pct. 1 lit. d)¹ din Regulament, prin faptul că subiectul de concurs a conținut o problemă controversată. Această nelegalitate nu a fost înlăturată de comisia de mediere.

Relativ la întrebarea nr. 16 G2 de la proba practică, la disciplina drept procesual penal, subcomisia de soluționare a contestațiilor a stabilit două variante corecte de răspuns care se excludeau reciproc, arogându-și atribuțiile comisiei de elaborare a subiectelor, astfel că au fost practic doar 19 întrebări la proba practică și nu 20 de întrebări cum prevede Regulamentul. Procedând astfel, subcomisia de soluționare a contestațiilor, substituindu-se comisiei de elaborare a subiectelor, a încălcat art. 13 alin. (1) din Regulament, prin aceea că a stabilit ea însăși conținutul a două variante de răspuns. În concret, conținutul variantelor de răspuns b) și c) a fost modificat prin eliminarea ultimei părți. Astfel, cele două variante au dobândit un conținut diferit față de conținutul inițial al fiecăreia și, nefiresc, identic între ele: „competența de a încuviința efectuarea percheziției domiciliare la locuința inculpatului A și de a emite mandatul de percheziție, aparține judecătoriei de drepturi și libertăți de la Tribunalul A”. Nesocotind aceleași dispoziții regulamentare, subcomisia de soluționare a contestațiilor a stabilit ea însăși numărul variantelor de răspuns. În concret, prin unificarea variantelor b) și

c), practic, întrebarea a devenit una cu două posibile răspunsuri: răspunsul de la lit. a) și răspunsul de la lit. b) sau c). Inițial, întrebarea presupunea trei posibile răspunsuri. De asemenea, a încălcat art. 17 alin. (4) din Regulament, prin aceea că, excluzând această întrebare ca fiind întocmită de către o comisie necompetentă, proba practică de concurs a presupus rezolvarea doar a 19 întrebări, precum și art. 14 alin. (3) din același Regulament, prin aceea că a acordat punctajul corespunzător întrebării atât candidaților care au ales varianta de răspuns b), cât și candidaților care au ales varianta de răspuns c). Excluzându-se reciproc, cele două variante de răspuns nu puteau fi, ambele, corecte.

Tot la disciplina drept procesual penal, la întrebarea nr. 18 G2 de la proba practică, comisia de contestații a stabilit două variante de răspuns care nu puteau fi ambele corecte, în motivarea aferentă menționându-se că practica judiciară în materie este neunitară, fără a fi indicate exemple de hotărâri judecătorești în acest sens. Consideră contestatorul că subcomisia de soluționare a contestațiilor a încălcat art. 14 alin. (1) din Regulament, prin aceea că nu și-a îndeplinit obligația de a motiva modul de examinare a contestației la barem. În concret, aceasta nu a indicat vreo hotărâre judecătorească prin care, în urma admiterii recursului în casație, instanța supremă să stabilească ea însăși natura, durata sau quantumul și modalitatea de executare a sancțiunii. Astfel, nu a fost evidențiat caracterul neunitar al practicii judiciare în materie, pe care subcomisia de soluționare a contestațiilor l-a afirmat. Subcomisia de soluționare a contestațiilor a încălcat art. 14 alin. (3) din Regulament, prin aceea că s-a acordat punctajul corespunzător întrebării atât candidaților care au ales varianta de răspuns a) „trimiterea spre rejudecare”, cât și candidaților care au ales varianta de răspuns b) „reținerea

spre rejudecare”. Excluzându-se reciproc, cele două variante de răspuns nu puteau fi, ambele, corecte.

II. Apărările intimatului

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea contestației, în principal, ca inadmisibilă, iar în subsidiar, ca neîntemeiată, arătând, în esență, că hotărârea atacată a fost emisă în concordanță cu dispozițiile legale și regulamentare incidente.

Prin raportare la aspectele susținute de contestator, se precizează că posibilitatea reanalizării contestațiilor la barem ar echivala cu reevaluarea baremelor definitiv adoptate de către comisiile de soluționare a contestațiilor la bareme și, respectiv cu substituirea instanței, acestor comisii, ceea ce nu este admisibil.

Se mai arată că nici dispozițiile legale care reglementează procedura de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție vacante la instanțele superioare și parchetele de pe lângă acestea, cuprinse în Legea nr. 303/2004, nici prevederile regulamentare, nu prevăd posibilitatea reevaluării contestațiilor la barem de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii sau de către instanța de judecată.

Consiliul Superior al Magistraturii, având rolul său legal de a veghea la respectarea cerințelor prevăzute în normele juridice edictate pentru organizarea și desfășurarea examenului de promovare al judecătorilor și procurorilor, nu poate interveni în sfera de activitate a comisiilor de concurs, având prerogative conferite de lege doar pentru exercitarea controlului de legalitate pe baza verificărilor efectuate de comisiile cărora le-a stabilit atribuții specifice, soluțiile comisiilor fiind producătoare de efecte juridice în planul constatărilor și rezolvărilor pe care le stabilesc la problemele cu care sunt sesizate.

III. Soluția Înaltei Curți de Casație și Justiție

Examinând Hotărârea nr. 1317/19.12.2017, adoptată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, prin prisma criticilor formulate de contestator, a apărărilor intimatului și față de dispozițiile legale și regulamentare incidente în cauză, Înalta Curte reține caracterul neîntemeiat al contestației, pentru următoarele considerente:

III.1 Argumentele de fapt și de drept relevante

Contestatorul Ș.V.C. a participat la concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție vacante la instanțele superioare și parchetele de pe lângă acestea din data de 26.11.2017, concurs aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 941/21.09.2017, opțiunea exercitată de contestator fiind aceea de promovare pe loc în vederea obținerii gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În urma parcurgerii probelor de concurs, contestatorul a obținut media 9,1, iar în urma stabilirii ierarhiei candidaților la acest concurs, nu a fost declarat admis.

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1317/19 decembrie 2017, a cărei legalitate a fost supusă cenzurii instanței judecătorești competente de către contestator, în condițiile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, s-au dispus următoarele:

Art. 1 - Respingerea plângerilor prealabile formulate de domnii procurori A.A., N.C.V., O.P., D.C.S., Ș.V.C. și de doamna judecător Ș.D., candidați la concursul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor.

Art. 2 - S-a luat act de memoriile formulate de mai mulți candidați și s-a dispus sesizarea Comisiei nr. 2 în

vederea modificării dispozițiilor Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului nr. 621/2006 modificată.

Art. 3- Suplimentarea locurilor pentru promovarea pe loc pentru toți candidații care au obținut medii egale cu cea a ultimului candidat, (...).

Art. 4 - Respingerea redistribuirii diferenței de 4 locuri rămase neocupate la nivel de tribunal - drept comercial și drept financiar fiscal.

Art. 5- Respingerea memoriilor privind suplimentarea formulate de către ceilalți candidați care nu au obținut medii egale cu cea a ultimului candidat declarat admis.

Art. 6 - Aplicarea criteriilor de departajare prevăzute de Regulament, pentru candidații care au obținut medie egală cu cea a candidatului clasat pe ultimul loc la concursul de promovare efectivă.

Art. 7 - Validarea rezultatelor finale ale concursului de promovare, efectivă și pe loc, a judecătorilor și procurorilor, conform Anexei nr. 1, parte integrantă din hotărâre.

Criticile formulate de contestator vizează în esență preținse neregularități în desfășurarea concursului determinate de modalitatea de soluționare a contestațiilor la barem formulate la disciplina Drept penal și Drept procesual penal - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de către unii candidați la Concursul de promovare efectivă și pe loc a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție, susținut la data de 26 noiembrie 2017, conduita adoptată prin soluțiile date asupra contestațiilor formulate în cauză constituind, în opinia contestatorului, încălcări ale prevederilor legale care guvernează acest concurs.

Modalitatea de soluționare a contestațiilor la baremele de evaluare și notare,

precum și atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii în această privință sunt prevăzute la art. 20 alin. (4) - (8) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/2006, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„(4) Baremele de evaluare și notare se afișează la centrele de concurs la încheierea probei scrise. În termen de 48 de ore de la publicarea baremelor pe paginile de internet ale Consiliului Superior al Magistraturii și Institutului Național al Magistraturii candidații pot face contestații la bareme, care se depun la Institutul Național al Magistraturii și se soluționează în termen de 48 de ore de la expirarea termenului de contestare, potrivit art. 14 alin. (1). Soluția se motivează în termen de 3 zile de la expirarea termenului prevăzut pentru soluționarea contestațiilor. Baremele definitive stabilite în urma soluționării contestațiilor se publică de îndată pe paginile de internet ale Consiliului Superior al Magistraturii și ale Institutului Național al Magistraturii.

(5) În situația în care, în urma soluționării contestațiilor la barem, se apreciază că răspunsul corect la una dintre întrebări este altul decât cel indicat în barem, punctajul corespunzător întrebării respective se acordă numai candidaților care au indicat răspunsul corect stabilit prin baremul definitiv.

(6) În situația în care, în urma soluționării contestațiilor la barem, se apreciază că răspunsul corect indicat în baremul inițial nu este singurul răspuns corect, punctajul corespunzător întrebării respective se acordă pentru oricare dintre cele două variante de răspuns stabilite ca fiind corecte prin baremul definitiv.

(7) În situația în care, în urma soluționării contestațiilor la barem, se anulează

una sau mai multe întrebări din testul-grilă, punctajul corespunzător întrebărilor anulate se acordă tuturor candidaților.

(8) Plenul Consiliul Superior al Magistraturii poate să dispună sancționarea, cu reducerea drepturilor bănești cuvenite pentru activitatea prestată, membrilor comisiilor de elaborare a subiectelor sau de soluționare a contestațiilor, care sunt răspunzători pentru anularea unor subiecte, din rea-credință sau gravă neglijență”.

Potrivit art. 28 din Regulament: „(1) Rezultatele finale se prezintă Plenului Consiliului Superior al Magistraturii. În vederea validării.

(1¹) Consiliul Superior al Magistraturii poate invalida în tot sau în parte, concursul de promovare în cazurile în care constată că nu au fost respectate condițiile prevăzute de lege ori de regulament cu privire la organizarea concursului sau că există dovada săvârșirii unei fraude.”

Din cele expuse în precedent rezultă că în exercitarea competențelor sale legale, Consiliul Superior al Magistraturii poate, atunci când constată, din oficiu sau la cerere, nerespectarea condițiilor prevăzute de lege ori de regulament cu privire la organizarea concursului sau că există dovada săvârșirii unei fraude, să-l invalideze. În mod corespunzător, controlul judecătoresc de legalitate efectuat ulterior, se circumscrie aceluiași coordonate.

Cercetarea și constatarea validității oricărui concurs de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție de către Consiliul Superior al Magistraturii exclude, cum se susține de intimat, verificarea baremului inițial sau a celui definitiv, deoarece comisiile de elaborare a subiectelor și comisiile de soluționare a contestațiilor ori de mediere au drept de apreciere discreționară în domeniul sau în disciplina lor de

specialitate, astfel încât nici Consiliul și nici instanța de control judiciar nu sunt îndreptățiți a stabili răspunsul corect sau soluția la contestația la barem (admitere sau respingere).

Cu toate acestea, controlul de legalitate administrativ efectuat de Consiliul Superior al Magistraturii nu exclude verificarea respectării competențelor, termenelor și condițiilor legale ori regulamentare de către cele trei comisii atunci când au întocmit subiectele de concurs, când au soluționat contestațiile la barem și au stabilit baremul definitiv.

Procedând la o analiză în acești parametri, Înalta Curte reține că o primă critică formulată de contestator a fost cea referitoare la soluția adoptată de comisia de soluționare a contestațiilor la barem în legătură cu baremul definitiv la întrebarea nr. 23 din cadrul grilei nr. 2, titularul acțiunii opinând că subcomisia nu și-a îndeplinit integral obligația de a motiva modul de examinare a contestației, în condițiile în care aceasta nu a oferit nici un răspuns argumentului că varianta de răspuns b) este corectă.

În legătură cu întrebarea nr. 18 din grila nr. 2, contestatorul a expus critici similare, considerând că nici această soluție nu a fost integral motivată de către subcomisie, iar în ceea ce privește întrebarea nr. 9 din cadrul aceleiași grile, s-a susținut că aceasta viza o problemă controversată și subcomisia de mediere, de asemenea, nu și-a îndeplinit integral obligația de a motiva modul de stabilire a baremului de evaluare.

Înalta Curte constată că este neîntemeiată critica referitoare la faptul că în motivările realizate de comisiile de contestații/mediere nu au fost combătute punctual toate argumentele invocate în contestațiile la barem și astfel ar fi fost încălcate prevederile art. 14 alin. (1) din Regulament, întrucât prevederile regulamentare stabilesc în sarcina comisiilor

doar obligația de a motiva soluțiile adoptate, nu și de a răspunde tuturor motivelor invocate în contestații.

A mai susținut contestatorul că la întrebarea nr. 9 din grila nr. 2 era vorba de o problemă controversată, ceea ce în opinia sa justifica o soluție de anulare a grilei de răspuns, dată fiind încălcarea condiției ca subiectul de examen să conțină probleme controversate în doctrină sau în practică.

Instanța de control judiciar constată, pe baza celor arătate mai sus, că nu este în căderea și competența sa a analiza în ce măsură o problemă juridică este controversată în literatura de specialitate, dacă o lucrare, cu o opinie contrară majorității celorlalți autori în domeniul de drept respectiv, poate fi un reper doctrinar pentru acest concurs.

Prin procesul verbal de mediere pentru disciplina Drept penal – procurori s-au respins motivat contestațiile la baremul inițial la această întrebare, așa încât nu este susținută afirmația contestatorului, opinia majoritară, ale cărei dispoziții produc efecte juridice, fiind aceea că aspectele contestate sunt neîntemeiate.

Nu este întemeiată nici critica referitoare la soluția dată de comisia de soluționare a contestațiilor la barem contestației la întrebarea nr. 18, grila nr. 2. Aprecierea comisiei în sensul existenței unei practici neunitare în materie, care justifica alături de răspunsul c) și varianta de răspuns b), înscrie conduita comisiei în ipoteza normei prevăzută de art. 20 alin. (6) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, dispoziție care privește notarea ambelor răspunsuri corecte.

Neindicarea unei hotărâri judecătorești, cum susține contestatorul, de natură a demonstra existența unei practici neunitare în materie, nu invalidează aprecierea comisiei de soluționare a contestațiilor la barem în sensul arătat.

De asemenea, cu riscul repetării, excluderea logică și, implicit, juridică, a uneia dintre soluțiile considerate ca fiind corecte de cealaltă variantă de răspuns, nu reprezintă elemente de analiză a instanței de contencios în cercetarea legalității operațiunilor administrative contestate.

Referitor la soluția adoptată de comisia de soluționare a contestațiilor la barem în legătură cu contestațiile formulate împotriva baremului inițial la întrebarea nr. 16, grila nr. 2, instanța de control judiciar o consideră legală, criticile contestatorului fiind de asemenea nefondate.

Comisia a admis contestațiile formulate, acordând punctaj corespunzător acestei întrebări atât candidaților care au indicat varianta de răspuns b), cât și celor care au indicat varianta de răspuns c). În soluționarea acestora, comisia de soluționare a contestațiilor nu s-a substituit comisiei de elaborare a subiectelor, ci a exclus din varianta de răspuns circumstanțierea faptică a celor două răspunsuri, care nu se înscria în tematica de concurs, având astfel în vedere, la evaluarea răspunsului corect, numai prima parte a acestuia. Prin această operațiune, răspunsurile de la literele b) și c) au devenit identice, având același conținut, se înscriau în tematica de concurs și reprezentau variantele corecte.

Din punct de vedere procedural, modul de soluționare a contestațiilor și măsurile luate de Comisia de soluționare a contestațiilor la baremul pentru disciplina Drept penal și Drept procesual penal - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt conforme cu dispozițiile legale și regulamentare citate mai sus, iar Plenul Consiliului Superior al Magistraturii și-a circumscris acțiunea și măsurile luate exclusiv prevederilor art.28 alin.(1) din Regulament, dispunând, prin Hotărârea nr.1317/19.12.2017, validarea

rezultatelor finale ale concursului de promovare, efectivă și pe loc a judecătorilor și procurorilor.

Potrivit dispozițiilor art. 28 alin. (1¹) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr.621/2006 a Plenului C.S.M., cu modificările și completările ulterioare, „Consiliul Superior al Magistraturii poate invalida, în tot sau în parte, concursul de promovare în cazurile în care constată că nu au fost respectate condițiile prevăzute de lege ori de regulament cu privire la organizarea concursului sau că există dovada săvârșirii unei fraude”.

Cum nici una dintre aceste două condiții nu a fost incidentă, în mod corect Consiliul Superior al Magistraturii a validat rezultatele finale ale concursului de promovare, iar susținerea contestatorului privind invalidarea concursului apare ca neîntemeiată.

Hotărârea CSM nr.1317/19.12.2017, prin care, la art.7, s-a dispus validarea rezultatelor finale ale concursului de promovare, efectivă și pe loc a judecătorilor și procurorilor, a fost adoptată cu respectarea prezumției de legalitate a actelor emise de comisiile de concurs în examinarea căilor de atac specifice fiecărei etape prevăzute prin Regulament până la stabilirea notei finale a unui candidat, fiind avute în vedere și cerințele respectării marjei de apreciere a fiecărei comisii în îndeplinirea atribuțiilor asumate.

Pe de altă parte, jurisprudența constantă a instanței supreme este în sensul că nu poate face obiectul acțiunii în contencios administrativ cenzurarea modului în care comisia de elaborare a subiectului a înțeles să punceze, pe barem, elementele considerate necesare de a fi tratate prin subiectul de concurs, și nici a modului în care comisia de soluționare a contestațiilor a recorectat lucrarea, în baza aceluiași barem, urmare

contestației, dacă aceste elemente sunt dintre cele care se încadrează în tematica și bibliografia stabilită prin concurs. În respectarea acestei jurisprudențe, controlul de legalitate prin care se tinde a se reforma soluții avute în vedere de aceste comisii de concurs excede competențelor instanțelor judecătorești.

Este adevărat că la art.2 din Hotărârea CSM nr. 1317/19.12.2017, s-a luat act de memoriile formulate de mai mulți candidați și s-a dispus sesizarea Comisiei nr.2 în vederea modificării dispozițiilor Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr.621/2006 a Plenului C.S.M., însă aceste aspecte nu sunt de natură să afecteze legalitatea actului administrativ atacat, având în vedere că principiul ierarhiei și forței juridice a actelor normative, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituția României, impune ca instanța

de contencios administrativ să verifice concordanța actului administrativ supus analizei, cu actele normative cu forță juridică superioară, în temeiul și în executarea căruia a fost emis.

Ca atare, nu există motive de nelegalitate formală a proceselor-verbale întocmite de comisia de soluționarea contestațiilor, situație care a fost reținută întocmai de către intimat, care a dispus în mod legal validarea rezultatelor finale ale concursului prin hotărârea dedusă judecății.

III.2 Temeiul de drept al soluției pronunțate

În raport de prevederile art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Înalta Curte va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de Ș.V.C. împotriva Hotărârii Plenului CSM nr.1317/19.12.2017.

6. Desfășurarea activității de un magistrat în condiții care aduc atingere demnității umane și profesionale. În lipsa unor dispoziții normative care să indice condițiile de lucru în cadrul instanțelor și parchetelor, devin aplicabile dispozițiile art. 2 din HG nr. 866/1996 pentru actualizarea normativelor privind spațiile cu destinația de birou sau pentru activități colective ori de deservire ce pot fi utilizate de ministere, alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, de instituțiile publice din subordinea acestora, precum și de prefecturi, calculul suprafețelor folosite ca birouri, pe ansamblul instituției, făcându-se în funcție de numărul de personal și de suprafața medie de 5 m²/persoană, iar în cazul posturilor care utilizează calculatoare sau planșete, de 6 m²/persoană.

(Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, sentința civilă nr. 2627/08.05.2019)

Prin acțiunea înregistrată la data de 15.01.2019 pe rolul Tribunalului București – Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, sub nr. 1023/3/2019, reclamantul DCE a chemat în judecată pârâții Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Parchetul de pe lângă Tribunalul București pentru ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se constate încălcarea de către angajator a

dispozițiilor legale privitoare la condițiile de muncă ce trebuie asigurate personalului angajat - prin raportare la condițiile concrete în care reclamantul este obligat să își desfășoare activitatea profesională - și obligarea angajatorului la plata de daune morale în sumă de 14.400 EUR pentru repararea prejudiciului moral pe care i l-a cauzat constant, pentru ultimii 3 ani anterior depunerii acțiunii, precum și

la plata de daune morale în sumă de 400 EUR, pentru repararea prejudiciului moral cert, pe care angajatorul îi va cauza reclamantului în viitor, în perioada de la data depunerii acțiunii și până la asigurarea efectivă a condițiilor de muncă conforme cu normativele prevăzute de reglementările în vigoare, sume ce urmează a fi achitate în echivalent lei, la cursul leu/EUR al BNR, de la data plății.

În motivarea acțiunii se arată că reclamantul are calitatea de procuror în cadrul parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București, și începând cu anul 2013 își desfășoară activitatea profesională în spațiul situat în București, sector 4, str. Danielopol nr. 2-4, parter, camera (...), în condiții total improprie, subumane, periculoase pentru sănătate și înjositoare, nu numai pentru un magistrat, ci și pentru orice ființă umană. În mod efectiv, aceste condiții i-au cauzat sau agravat afecțiuni ireversibile și care îi provoacă suferințe permanente.

Camera (...) are o suprafață de cca 18 mp și în ea sunt amplasate 12 birouri, 12 scaune, cabluri diverse, plasate direct pe podea, 9 unități calculator, 9 monitoare, 2 imprimante multifuncționale, rutere, 1 dulap pentru depozitare documente, 1 cuier fix, care reduc suprafața liberă, la mai puțin de 9 mp.

Scaunele sunt neergonomice, spațiile de depozitare a documentelor sunt insuficiente, birourile inconfortabile, cu dimensiuni mici, insuficiente pentru plasarea tuturor instrumentelor de muncă și a dosarelor, ceea ce obligă la depunerea dosarelor, de către toți cei care folosesc încăperea, direct pe podea, cu consecința nu numai a încălcării normelor elementare de igienă, ci și a obstaculării suplimentare a spațiului pentru circulație și mișcare.

În spațiul descris își desfășoară activitatea, concomitent, un număr de 12 procurori, 5 din parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 și 7 din parchetul

de pe lângă Judecătoria Sectorului 1, ceea ce înseamnă că pentru fiecare persoană revine în medie o suprafață totală de 1,5 mp și o suprafață liberă de 0,75 mp.

Se mai precizează că în încăperea respectivă sunt prezente, în același timp, în afară de procurori și alte persoane (avocați, părți, martori), în medie 4 persoane. Practic, orice deplasare a unei persoane în interiorul încăperii presupune re poziționarea scaunelor celorlalte pentru eliberarea traseului. Totodată, distanțele excesiv de mici între posturile de lucru, în condițiile în care fiecare procuror discută cu alte persoane prezente sau la telefon și desfășoară diferite activități, fac imposibilă desfășurarea normală a activității, fiecare persoană, prin activitatea desfășurată deranjându-le pe celelalte.

Reclamantul face aprecierea că persoanelor deținute în penitenciare li se asigură condiții superioare (minim 4 mp pentru fiecare persoană) condițiilor de lucru din biroul său.

Se precizează că situația necorespunzătoare de la locul de muncă a fost adusă la cunoștința conducerii parchetelor chemate în judecată, fără ca demersul să aibă vreo consecință practică, invocându-se, constant, lipsa resurselor materiale sau financiare și faptul că există și alți procurori care își desfășoară activitatea în condiții similare. Singurele măsuri efective luate au fost că în urmă cu 3 luni, cele 10 birouri existente au fost înlocuite cu 12 birouri mai mici, deoarece 2 din cei 12 procurori nu aveau birouri proprii și s-a zugerăvit jumătate din birou.

Aceste măsuri nu au dus la vreo îmbunătățire a condițiilor de muncă, iar operațiunea trebuie repetată, deoarece, din luna ianuarie 2019, în același spațiu trebuie să își desfășoare activitatea 13 procurori, în urma creșterii numărului procurorilor de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1, la 8.

De asemenea, în urma solicitărilor unor colegi, la fața locului s-au deplasat specialiști externi în evaluarea riscurilor profesionale din cadrul entităților cu care Parchetul de pe lângă Tribunalul București avea încheiate contracte de prestări servicii în domeniul securității muncii, specialiști care au constatat încălcarea dispozițiilor legale referitoare la asigurarea condițiilor de muncă.

Condițiile în care reclamantul își desfășoară activitatea sunt mult inferioare standardelor minime impuse de reglementările legale incidente și, prin ele însele, în mod evident, cauzează suferințe fizice și morale. Totodată, ele ilustrează, fără putință de tăgadă, fapta ilicită a angajatorului, constând în neasigurarea condițiilor de muncă minime necesare, prevăzute de lege, pentru desfășurarea activității salariaților precum și vinovăția acestuia. Fapta este cu atât mai gravă și aptă să producă suferințe psihice cu cât încălcarea legii provine de la o instituție a cărei menire este tocmai aceea de a asigura respectarea legii. Din acest motiv și sancțiunea aplicată ar trebui să fie promptă și severă, pentru a se asigura funcția educativă și preventivă a acesteia, în caz contrar legea devenind un text gol de conținut și lipsit de finalitate.

Motivele invocate de angajator nu pot constitui cauze de exonerare de răspundere. Se mai arată că fapta ilicită este săvârșită în mod continuu de o lungă durată de timp și nu există o perspectivă apropiată de încetare a acesteia.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 2 din HG nr. 866/1996, pct. 15.1 și 15.2 din Anexa la HG nr. 1091/2006, art. 6 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. f, Codul muncii, art. 6 lin. 1 și 2, art. 7 alin. 1 lit. a și b din Legea nr. 319/2006.

Reclamantul a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

În dovedirea acțiunii au fost depuse la dosar înscrisuri.

Pârâtul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a formulat întâmpinare în termenul legal de 25 de zile de la comunicarea acțiunii, prevăzut de art. 201 alin. 1 C.pr.civ., prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, având în vedere că reclamantul nu își desfășoară activitatea în cadrul acestui Parchet, iar calitatea ordonatorului principal de credite a conducătorului unei autorități publice nu conferă automat acesteia și calitatea de pârâtă.

Se invocă prevederile art. 92 alin. 3 și 4, art. 70 alin. 4 din Legea nr. 304/2004 și Decizia pronunțată în recurs în interesul legii nr. 13/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Se mai invocă excepția neîndeplinirii procedurii prealabile întrucât reclamantul nu a solicitat revocarea ordinului nr. 1704/30.07.2015 de recalculare a indemnizațiilor procurorilor și personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Ministerului Public.

Pe fondul cauzei, pârâta arată că susținerile reclamantului referitoare la condițiile în care își desfășoară activitatea nu pot fi primite, întrucât acesta beneficiază lunar de sporul de 15% pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase.

Pârâtul parchetul de pe lângă Tribunalul București a formulat întâmpinare în termenul legal de 25 de zile de la comunicarea acțiunii, prevăzut de art. 201 alin. 1 C.pr.civ., prin care a invocat excepția de necompetență funcțională, arătând că acțiunea de față este un litigiu de drept civil și ca atare solicită declinarea cauzei la secția civilă a Tribunalului București.

De asemenea, apreciind că litigiul este unul civil, pârâtul invocă excepția de netimbrare.

Pârâtul invocă excepția lipsei calității procesuale pasive având în vedere că

titularul unei cereri de acordare a unor daune morale nu se poate îndrepta decât împotriva angajatorului.

Având în vedere că cererile de acordare a daunelor morale nu pot fi admise în cadrul litigiilor de muncă decât dacă legea, contractul colectiv de muncă sau contractul individual de muncă cuprind prevederi exprese în acest sens, pârâtul invocă excepția inadmisibilității.

Pe fondul cauzei se arată că demersul parchetului de evaluare a riscurilor profesionale la care face referire reclamantul s-a înscris în măsurile dispuse de conducerea Parchetului de pe lângă Tribunalul București în vederea îmbunătățirii condițiilor de muncă, primul pas în remedierea problemelor fiind identificarea acestora.

Ulterior întocmirii raportului de evaluare a riscurilor s-au luat măsuri de igienizare a biroului (...) din clădirea Judecătoria Sectorului 4 din București str. Danielopol nr. 2-4, sector 4 și s-au inițiat demersurile de înnoire a mobilierului și a tehnicii de calcul.

De asemenea, în cursul anului 2018 au fost organizate întâlniri cu conducerea Judecătoria Sectorului 1 București care funcționează în aceeași clădire cu Judecătoria Sectorului 4 București, pentru identificarea unor spații suplimentare în care să fie mutați o parte dintre colegii de la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1, demersuri rămase pentru moment fără rezultat în condițiile în care și instanța se confruntă cu problema lipsei de spațiu pe fondul suplimentării repetate a schemelor de personal din ultima perioadă.

Cu privire la daunele morale reclamate, întrucât solicitarea nu poate fi întemeiată decât pe răspunderea civilă delictuală, cerințele acesteia nu sunt îndeplinite în speță, prejudiciul nefiind probat și neexistând dovezi cu privire la întinderea acestuia, în condițiile în care nu au fost probate cheltuielile pe care

titularul acțiunii le-ar fi făcut pentru evitarea sau limitarea acestuia.

Reclamantul s-a limitat doar la a invoca existența unui prejudiciu moral, considerat în opinia sa ca fiind cert, prin raportare la condițiile în care își desfășoară activitatea profesională, fără a ilustra în mod concret producerea prejudiciului pretins. Drept urmare, pârâtul consideră că titularul unei astfel de cereri trebuie să prezinte indicii de fapt cu privire la prejudiciul moral apărut și legătura de cauzalitate cu acțiunile întreprinse de angajator.

Luând în considerare și faptul că reclamantul pentru condiții deosebite de muncă, grele, vătămătoare sau periculoase, a încasat și încasează sporul de 15%, aplicat la indemnizația de bază, în prezenta valoarea acestuia fiind de 3200 lei lunar și în condițiile în care nu a dovedit că într-adevăr a dobândit vreo boală profesională datorită condițiilor improprie de la locul de muncă, adevărul medicală neavând relevanță, fiind notoriu că cea mai frecventă metodă a angajaților de a solicita prejudicii morale este contactarea unor presupuse boli.

Pârâtul a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

Reclamantul a formulat răspuns la întâmpinare în termenul legal de 10 zile de la comunicarea întâmpinării prevăzut de art. 201 alin. 2 C.pr.civ., prin care a solicitat respingerea excepției de necompetență funcțională, arătând cu cererea privind daunele morale are un caracter accesoriu în raport cu cererea principală care are ca obiect constatarea încălcării de către angajator a obligației de a asigura condițiile privind securitatea și sănătatea în muncă a salariaților. Cererea principală fiind de competența Secției de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, această competență atrage și competența Secției de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, această competență atrage și competența în judecarea cererii accesorii.

Caracterul accesoriu al cererii de adune morale este indubitabil de vreme ce soluția în această cerere depinde de soluția dată în cererea principală, fiind astfel îndeplinite condițiile prevăzute de art. 30 alin. 4 C.pr.civ..

Excepția netimbrării acțiunii este nefondată, neexistând la dosar nicio dovadă din care să rezulte că instanța i-a pus în vedere timbrarea cererii. În aceste condiții nu pot fi aplicate dispozițiile art. 200 alin. 3 C.pr.civ..

Reclamantul solicită respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive a Parchetului de pe lângă Tribunalul București, având în vedere dispozițiile art. 125 alin. 3 și 127 lit. e și j din legea nr. 304/2004.

În ce privește excepția inadmisibilității, reclamantul arată că pârâtul nu invocă nici un temei legal al excepției și asta pentru că nu există nicio dispoziție legală care să consacre inadmisibilitatea susținută de pârât. Dimpotrivă, reclamantul invocă dispozițiile art. 253 alin. 1 din Codul muncii.

Se solicită respingerea și a excepției lipsei calității procesuale pasive a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, având în vedere că raportul de muncă al magistraților este unul atipic, a cărui configurare rezultă din interconexiunea mai multor dispoziții legale și care prezintă derogări considerabile de la regimul juridic obișnuit al raportului de muncă, în special în ceea ce privește entitatea care exercită atribuțiile angajatorului. Clarificări esențiale în acest sens au fost aduse prin Deciziile nr. 14/2008 și 46/2008 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțate în judecarea unor recursuri în interesul legii.

Reclamantul arată că excepția neîndeplinirii procedurii prealabile este nefondată, având în vedere că acțiunea nu este una în contencios administrativ, neavând ca obiect anularea ordinului nr. 1705/30.07.2015 de care face vorbire

pârâtul. În consecință, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004 referitoare la plângerea prealabilă.

Pe fondul cauzei reclamantul arată că acordarea sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase nu exonerează angajatorul de obligația legală de asigurare a condițiilor privind securitatea și sănătatea în muncă a salariaților. Din dispozițiile HG nr. 569/2017 rezultă că sporul pentru activitatea în condiții periculoase sau vătămătoare de muncă se acordă pentru alte motive decât neasigurarea spațiului și mobilierului corespunzător desfășurării activității. În orice caz, această neasigurare nu se poate subsuma sintagmei care constată că s-au aplicat toate măsurile posibile de normalizare a condițiilor de muncă. Sporul în discuție se acordă atunci când, în mod obiectiv, condițiile de muncă nu pot fi îmbunătățite, iar neasigurarea spațiului corespunzător desfășurării activității nu este și nu poate fi motivul acordării, deoarece nu este cauzată de o imposibilitate obiectivă. De altfel sporul invocat de pârât se acordă tuturor procurorilor din Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

Pe de altă parte, mai arată reclamantul, dacă dreptul la sănătate și securitate în muncă al salariatului, consacrat la art. 6 alin. 1 și art. 39 alin. 1 lit. f din Codul muncii, art. 6 alin. 1, 2 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 319/2006 ar cunoaște excepții, cum ar fi cea în care se acordă un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare de muncă, aceste excepții, conform art. 10 C.civ., ar trebui prevăzute prin dispoziții legale exprese.

Cu privire la presupusa nedovedire a prejudiciului moral, reclamantul arată că acesta rezultă din înscrisurile depuse la dosar și care provin de la parteneri contractuali ai pârâtului.

Prejudiciul moral având o natură psihică nu poate fi dovedit în mod direct

și nemijlocit, ci numai indirect, prin dovedirea unor elemente de fapt, din care se poate deduce starea psihică a persoanei. Din acest motiv, prezumțiile judecătorului sunt esențiale în dovedirea prejudiciului.

Reclamantul arată că prin adevărul depusă a dorit să dovedească faptul că starea sa de sănătate sporește dificultatea suportării condițiilor de muncă improprii. Din însuși faptul că legiuitorul stabilește cerințele minime de securitate și sănătate pentru locul de muncă, se naște prezumția că neasigurarea acestora provoacă un prejudiciu moral și nu numai moral salariatului.

Inexistența vreunei reclamații scrise din partea reclamantului cu privire la situația biroului nu are vreo relevanță în soluționarea cauzei. Angajatorul trebuie să-și execute obligațiile privind sănătatea și securitatea în muncă a salariaților pentru că acestea sunt prevăzute de lege, și nu la cerere.

În continuare, reclamantul a solicitat și obligarea pârâtului Parchetul de pe lângă Tribunalul București ca, într-un timp scurt, stabilit de instanță, să îi asigure condițiile minime de securitate și sănătate în muncă prevăzute de lege.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

În temeiul art. 248 alin. 1 C.pr.civ., Tribunalul va analiza cu prioritate excepțiile invocate de pârâți, excepții care ar face inutilă, în totul sau în parte cercetarea pe fond a cauzei.

În privința excepției de necompetență funcțională, Tribunalul reține că prin prezenta acțiune reclamantul solicită să se constate încălcarea de către pârâți a dispozițiilor legale privitoare la condițiile de muncă ce trebuie asigurate personalului angajat și în măsura admiterii acestui capăt de cerere principal, se solicită obligarea pârâților la acoperirea prejudiciului moral suferit. Acest capăt de cerere are caracter accesoriu, potrivit art.

30 alin. 4 C.pr.civ., dat fiind că depinde de soluția ce urmează a se da primului capăt de cerere.

Fiind lămurit obiectul acțiunii, urmează a se stabili natura litigiului.

Or, este evident că acțiunea are ca temei răspunderea angajatorului pentru prejudiciul cauzat angajatului prin neasigurarea condițiilor minime de muncă, fiind vorba despre un litigiu de muncă, care atrage competența Secției Conflicte de Muncă, nefiind un litigiu pur civil.

Pentru aceste considerente, Tribunalul va respinge excepția de necompetență funcțională.

Fiind, vorba de un litigiu de muncă, devin aplicabile dispozițiile art. 270 din Codul muncii, care prevăd că sunt scutite de taxă de timbru conflictele de muncă, motiv pentru care Tribunalul va respinge excepția de netimbrare.

Analizând excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Parchetul de pe lângă Tribunalul București și a pârâtului Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Tribunalul reține că reclamantul are calitatea de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4, instituție care nu are personalitate juridică, prin interpretarea *per a contrario* a art. 89 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 **privind organizarea judiciară.**

Potrivit art. 20 alin. 1, 2 și 3 din Legea finanțelor publice nr. 500/2002, ordonatorii de credite sunt de 3 categorii: ordonatori principali, ordonatori secundari și ordonatori terțiari. Ordonatorii principali de credite sunt miniștrii, conducătorii celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, conducătorii altor autorități publice și conducătorii instituțiilor publice autonome. Conducătorii instituțiilor publice cu personalitate juridică din subordinea/coordonarea ordonatorilor principali de credite sunt ordonatori secundari sau terțiari de credite, după caz.

Din dispozițiile art. 70 alin. 4 și art. 93 din Legea nr. 304/2004 **privind organizarea judiciară** se desprinde ideea că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este ordonator principal de credite, procurorii generali ai parchetelor de pe lângă curțile de apel au calitatea de ordonatori secundari de credite, iar prim-procurorii parchetelor de pe lângă tribunale au calitatea de ordonatori terțiari de credite.

De asemenea, potrivit art. 21 alin. 3 din Legea finanțelor publice nr. 500/2002, ordonatorii secundari de credite repartizează creditele de angajament și bugetare aprobate, pentru bugetul propriu și pentru bugetele instituțiilor publice subordonate, ai căror conducători sunt ordonatori terțiari de credite, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii.

De asemenea, potrivit art. 21 alin. 3 din Legea finanțelor publice nr. 500/2002, ordonatorii secundari de credite repartizează creditele de angajament și bugetare aprobate, pentru bugetul propriu și pentru bugetele instituțiilor publice subordonate, ai căror conducători sunt ordonatori terțiari de credite, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii, iar potrivit art. 21 alin. 4 din aceeași lege, ordonatorii terțiari de credite angajează cheltuieli în limita creditelor de angajament repartizate și utilizează creditele bugetare ce le-au fost repartizate numai pentru realizarea sarcinilor instituțiilor pe care le conduc, potrivit prevederilor din bugetele aprobate și în condițiile stabilite prin dispozițiile legale.

Mai mult decât atât, raportat la obiectul acțiunii de față, Tribunalul reține și prevederile art. 125 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 care prevăd că „*departamentul economico-financiar și administrativ din cadrul tribunalelor și parchetelor de pe lângă acestea asigură activitatea economică, financiară și administrativă și*

judecătoriile sau, după caz, pentru parchetele din circumscripția lor” și cele ale art. 127 lit. e și j din același act normativ potrivit cu care „*Managerul economic al parchetului în cadrul căruia funcționează are ca atribuții principale coordonarea activității de administrare a sediilor instanțelor și parchetelor și ia măsuri pentru asigurarea condițiilor materiale în vederea desfășurării corespunzătoare a activității instanțelor și parchetelor, coordonează activitatea de administrare a sediilor instanțelor și parchetelor din circumscripțiile în cadrul cărora funcționează, stabilind măsuri pentru asigurarea condițiilor materiale în vederea desfășurării corespunzătoare a activității acestora.*”

Așa fiind, având în vedere că pârâții în calitate de ordonatori principal și respectiv terțiar de credite, au obligația de a asigura condițiile de muncă ale procurorilor care își desfășoară activitatea inclusiv în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4, Tribunalul va respinge excepția lipsei calității procesual pasive a pârâtului Parchetului de pe lângă Tribunalul București și excepția lipsei calității procesual pasive a pârâtului Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Analizând excepția inadmisibilității, Tribunalul reține că se invocă faptul că în cadrul litigiilor de muncă nu pot fi admise cererile de acordare a daunelor morale decât dacă legea, contractul colectiv de muncă sau contractul individual de muncă cuprind prevederi exprese în acest sens.

Or, chiar legea prevede (art. 253 din Codul muncii) că, angajatorul este obligat, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale să îl despăgubească pe salariat în situația în care acesta a suferit un prejudiciu material sau moral din culpa angajatorului în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul.

Chiar dacă dispozițiile legale stipulează răspunderea civilă contrac-

tuală, Tribunalul reține că sunt aplicabile aceste dispoziții, care constituie, de altfel, temeiul de drept invocat de reclamant, având în vedere statuările Deciziei nr. 46/2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție potrivit cu care magistrații constituie o categorie specială de personal care își desfășoară activitatea în temeiul unui raport de muncă sui generis.

Pentru aceste considerente, Tribunalul va respinge excepția inadmisibilității apreciind că în cauză daunele morale pot fi solicitate în temeiul art. 253 din Codul muncii.

Analizând excepția prematurității, Tribunalul reține că se invocă neparcurgerea procedurii prealabile, respectiv necontestarea ordinului de salarizare.

Or, așa cum s-a stabilit anterior, acțiunea pendinte nu are ca obiect contestarea drepturilor salariale pentru a deveni aplicabile dispozițiile art. 7 din Anexa V din Legea nr. 153/2017, motiv pentru care Tribunalul va respinge excepția prematurității.

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul reține următoarele:

Reclamantul DCE are calitatea de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4, din anul 2013, și din acel moment și până în prezent își desfășoară activitatea în biroul nr. (...) situat în clădirea Judecătoria Sectorului 4 București din str. Danielopol nr. 2-4, parter, biroul în care își desfășoară activitatea atât procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București (în medie 5 procurori), cât și procurorii din Compartimentul Judiciar din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București, așa cum rezultă din adresa nr. 4648/VI/2018 din 04.01.2019.

Potrivit adresei (...), inspectorul specialist în securitatea muncii și

evaluator riscuri profesionale în cadrul serviciului extern de prevenire și protecție T.I. înștiințează Parchetul de pe lângă Tribunalul București de efectuarea unei constatări în data de 10.12.2015. Se precizează că, în locația Judecătoria Sector 4, str. Danielopol nr. 2-4, este repartizată camera (...), parter, pentru grupul de procurori care lucrează în cadrul Parchetelor de pe lângă Judecătoriile Sector 1 și 4. Potrivit constatărilor, camera are o dimensiune de 5m/3,5 m, spațiu în care lucrează permanent 11 persoane, iar din ianuarie 2016 urmează să fie 12 persoane. Inspectorul menționează că, nu se mai pune problema dacă spațiul de lucru asigură volumul de aer necesar (minim 10 mc de persoană), dar lucrătorii nu au spațiu să treacă unul pe lângă altul, nu au unde să pună o geantă sau lucruri personale și au bătut chiar cuie direct în perete ca să poată agăța o haină. Dosarele sunt așezate pe dușumea deoarece din lipsă de spațiu au scos dulapul ce îl aveau în acest scop. Biroul este înțesat de tehnică electronică și care prin funcționare continuă sporește tensiunea și gradul de disconfort, iar prelungitoarele de alimentare electrică sunt întinse peste tot. Personalul ce lucrează în acest spațiu este format din femei și bărbați, diferențiați ca vârstă, dar nu și în condițiile de lucru, stresați psihic și fără condițiile minime necesare realizării unor analize profesionale de substanță. În continuare inspectorul enumeră persoanele care lucrează în acest birou, printre care și reclamantul.

În opinia inspectorului, în biroul descris, nu pot lucra mai mult de 5 persoane, astfel că în temeiul art. 6 și următoarele (art. 7-15) din Legea nr. 319/2016, adresează Parchetul de pe lângă Tribunalul București rugămintea de a se interveni pentru rezolvarea situației.

La distanță de circa 2 ani, o nouă evaluare se realizează de către evaluator de riscuri profesionale ing. A.I. din cadrul

SC A.E. SRL – societate specializată în consultanță în domeniul securității și sănătății în muncă, situații de urgență, protecție civilă.

Astfel, prin Raportul de vizită nr. 637/12.01.2018, se constată că suprafața biroului nr. (...), parter din str. Danielopol nr. 2-4, este de aproximativ 20 mp, iar numărul de procurori care își desfășoară activitatea în această cameră este de 12 (procurori din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 4 și din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 1). La acest număr se adaugă vizitatori sau cei chemați la audieri care pot fi, în medie 4-5 persoane. Mobilierul este învechit, neergonomic și necorespunzător pentru munca prestată și pentru necesitățile de lucru, respectiv birourile sunt mici, neputând satisface cerințele de depozitare a documentelor și a echipamentelor de lucru curente, scaunele sunt neergonomice, nepotrivite pentru lucrul la calculator. Sunt necesare scaune cu reglaj pe verticală, cu sprijin pe antebrațe și cu posibilitatea de rotire. Există un singur corp cu rafturi pentru depozitarea documentelor, dar este insuficient pentru necesitățile avute.

Pentru suprafața camerei, există multă aparatură electronică: monitoare, calculatoare, imprimante care generează atât câmpuri electromagnetice cât și o viciere a aerului. De asemenea, cablurile electrice de alimentare și prizele lor se află înșirate pe podea, iar oamenii calcă pe ele și/sau picioarele scaunelor sunt așezate pe ele, existând riscul deteriorării lor și producerea de scurtcircuite electrice, electrocutări sau incendii.

Cantitatea de hârtie existentă, de asemenea, este prea mare, ceea ce conduce la creșterea cantității de particule de praf în aer, în plus, aceste documente pot conține bacterii și alte microorganisme care pot afecta sănătatea personalului din încăperea. Procurorii, din lipsa dulapurilor, pun dosarele direct pe podea, existând

riscul de a se umple de praf, de a se distruge documentele și în momentul manipulării lor, când se apleacă să ridice dosarele, poziția fiind forțată, există riscul de a se produce afecțiuni musculo - scheletale, în special în zona lombară.

Lumina este naturală și artificială, dar lumina naturală este suficientă doar pentru cei care lucrează în imediata apropiere a ferestrei. Aparatul de aer condiționat este funcțional și suficient pentru volumul camerei, însă filtrele de aer nu au mai fost schimbate de câțiva ani.

Evaluatorul propune câteva măsuri care să fie luate, precum: suplimentarea spațiului de lucru cu cel puțin o cameră de minim 20 mp; personalul care lucrează la calculator trebuie să fie dotat cu mobilier ergonomic în special scaunele trebuie să aibă posibilitatea de a se regla pe verticală, de a se roti și de a avea sprijin ajustabil pe verticală pentru antebraț; fiecare post de lucru trebuie să fie dotat cu un dulap pentru documente, astfel încât procurorii să nu mai fie nevoiți să pună dosarele direct pe podea; schimbarea filtrelor aparatului de aer condiționat cel puțin o dată pe an.

Tribunalul reține că, în conformitate cu art. 6 alin. 1 din Codul muncii, „*Orice salariat care prestează o muncă beneficiază de condiții de muncă adecvate activității desfășurate, de protecție socială, de securitate și sănătate în muncă, precum și de respectarea demnității și a conștiinței sale, fără nicio discriminare*”.

De asemenea, art. 39 alin. 1 lit. f din Codul muncii recunoaște salariatului dreptul la securitate și sănătate în muncă.

Acest drept, are o obligație corelativă în sarcina angajatorului, și anume obligația acestuia de a asigura permanent condițiile corespunzătoare de muncă, potrivit art. 40 alin. 2 lit. b din Codul muncii.

Așa fiind, dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 319/2006 – Legea securității și

sănătății în muncă, prevăd că „angajatorul are obligația de a asigura securitatea și sănătatea lucrătorilor în toate aspectele legate de muncă”, legea stabilind principii generale referitoare la prevenirea riscurilor profesionale, protecția sănătății și securitatea lucrătorilor, eliminarea factorilor de risc și accidentare, informarea, consultarea, participarea echilibrată potrivit legii, instruirea lucrătorilor și a reprezentanților lor, precum și direcțiile generale pentru implementarea acestor principii.

Art. 7 alin. 1 lit. a și b din Legea nr. 319/2006 – Legea securității și sănătății în muncă, instituie obligația angajatorului de a lua măsurile necesare pentru asigurarea securității și protecția sănătății lucrătorilor, precum și pentru prevenirea riscurilor profesionale.

Ca atare, Tribunalul va înlătura apărările făcute de Parchetul de pe lângă Tribunalul București în sensul că reclamantul nu a făcut nicio sesizare cu privire la situația condițiilor sale de lucru, atâta vreme cât obligația de a asigura condițiile corespunzătoare de muncă revin angajatorului, nefiind necesară o sesizare prealabilă a angajatului.

În conformitate cu pct. 19 din Anexa 2 din HG nr. 1091/2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru locul de muncă (hotărâre care transpune Directiva 1989/654/CEE privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru locuri de muncă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 393/1989), cerințele minime de securitate și sănătate pentru locurile de muncă aflate deja în folosință, după cum se menționează în art. 7 din hotărâre cu privire la *principii ergonomice*, se precizează:

„19.1. Dimensionarea locului de muncă se realizează în funcție de particularitățile anatomice, fiziologice, psihologice ale organismului uman, precum și de dimensiunile și

caracteristicile echipamentului de muncă, ale mobilierului de lucru, de mișcările și deplasările lucrătorului în timpul activității, de distanțele de securitate, de dispozitivele ajutătoare pentru manipularea maselor, ca și de necesitatea asigurării confortului psihofizic.

19.2. Eliminarea pozițiilor forțate, nenaturale, ale corpului lucrătorului și asigurarea posibilităților de modificare a poziției în timpul lucrului se realizează prin amenajarea locului de muncă, prin optimizarea fluxului tehnologic și prin utilizarea echipamentelor de muncă care respectă prevederile reglementărilor în vigoare.

19.3. Locurile de muncă la care se lucrează în poziție așezat se dotează cu scaune concepute corespunzător caracteristicilor antropometrice și funcționale ale organismului uman, precum și activității care se desfășoară, corelându-se înălțimea scaunului cu cea a planului de lucru.

19.5. Echipamentele de muncă, mesele și bancurile de lucru trebuie să asigure spațiu suficient pentru sprijinirea comodă și stabilă a membrelor inferioare în timpul activității, cu posibilitatea mișcării acestora.

19.6. Înălțimea planului de lucru pentru poziția așezat sau ortostatică se stabilește în funcție de distanța optimă de vedere, de precizia lucrării, de caracteristicile antropometrice ale lucrătorului și de mărimea efortului membrelor superioare.

19.7. Pentru evitarea mișcărilor de răsucire și aplecare ale corpului, precum și a mișcărilor foarte ample ale brațelor, trebuie luate măsuri de organizare corespunzătoare a fluxului tehnologic, de manipulare corectă a materiilor prime și a produselor la echipamentele de muncă la care lucrătorul intervine direct.”

Nu pot fi reținute apărările Parchetului de pe lângă Tribunalul București în sensul că spațiul situat în str. Danielopol nefiind

în administrarea sa, nu pot fi aplicabile dispozițiile HG nr. 866/1996 pentru actualizarea normativelor privind spațiile cu destinația de birou sau pentru activități colective ori de deservire ce pot fi utilizate de ministere, alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, de instituțiile publice din subordinea acestora, precum și de prefecturi. Aceasta întrucât, nu are relevanță cui aparține în drept imobilul sau în administrarea cărei instituții se afla acesta, angajatorul, (în speță ordonatorii de credite terțiar și principal) are obligația de a asigura salariatului (în speță reclamantului) condițiile corespunzătoare de muncă, prin alocarea unui spațiu/încăpere de lucru care să respecte normativele în domeniul securității și sănătății în muncă.

Tribunalul reține că, în lipsa unor dispoziții normative care să indice condițiile de lucru în cadrul instanțelor și parchetelor, devin aplicabile dispozițiile art. 2 din HG nr. 866/1996 pentru actualizarea normativelor privind spațiile cu destinația de birou sau pentru activități colective ori de deservire ce pot fi utilizate de ministere, alte organe de specialitate ale administrației publice centrale, de instituțiile publice din subordinea acestora, precum și de prefecturi, care prevăd următoarele: „Calculul suprafețelor folosite ca birouri, pe ansamblul instituției, se face în funcție de numărul de personal și de suprafața medie de 5 m²/persoană, iar în cazul posturilor care utilizează calculatoare sau planșete, de 6 m²/persoană”.

Nu numai că suprafața biroului este improprie pentru un număr de 12 procurori, dar acest spațiu nu poate fi dotat cu mobilierul necesar desfășurării activității pentru angajatul care utilizează echipamente cu ecran de vizualizare definit ca fiind un ecran de vizualizare grafic sau alfanumeric, indiferent de procedeul de afișare folosit, potrivit art. 4

lit. a din HG nr. 1028/2006 **privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă referitoare la utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare, de** transpunere a Directivei 1990/270/CEE privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă referitoare la utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 156/1990.

Astfel, potrivit pct. 1 și 2 din Anexa la hotărârea de Guvern citată, *„Masa sau suprafața de lucru trebuie să aibă o suprafață puțin reflectantă, să aibă dimensiuni suficiente și să permită o amplasare flexibilă a ecranului, tastaturii, documentelor și echipamentului auxiliar. Suportul pentru documente trebuie să fie stabil și ușor de reglat și trebuie poziționat astfel încât să diminueze mișcărilor incomode ale capului și ochilor. Trebuie să existe spațiu suficient pentru a permite lucrătorilor o poziție confortabilă.*

Scaunul de lucru trebuie să fie stabil și să asigure operatorului libertate de mișcare și o poziție confortabilă. Scaunul trebuie să poată fi reglat pe verticală. Spătarul scaunului trebuie să poată fi înclinat și reglat pe verticală. Un reazem pentru picioare trebuie pus la dispoziție celor care îl doresc.

Prin dimensiunile și amenajarea sa, postul de lucru trebuie să asigure utilizatorului un spațiu suficient, care să îi permită să își schimbe poziția și să varieze mișcărilor.”

În lumina acestor norme, este evident că fiecare dintre procurorii care își desfășoară activitatea în cadrul biroului nr. (...), parter din str. Danielopol nr. 2-4, are alocat doar circa 1,6 mp, iar în acest spațiu de aproximativ 20 mp nu și-ar putea desfășura activitatea decât 3 procurori.

Spațiul foarte mic al biroului, impropriu pentru un număr atât de mare de procurori, face ca și dotările necesare

desfășurării activității să fie improprie.

Art. 253 din Codul muncii consacră obligația angajatorului de a despăgubi pe salariat, în situația în care salariatul a suferit fie un prejudiciu material, fie un prejudiciu moral.

Răspunderea angajatorului este cea a răspunderii contractuale reglementate în art. 1350 din Codul civil.

Așadar, pentru ca răspunderea angajatorului să fie antrenată trebuie îndeplinite următoarele condiții cumulative: salariatul să fi suferit un prejudiciu moral sau material; prejudiciu să fie cauzat din culpa angajatorului; prejudiciul să fi intervenit în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu sau în legătură cu serviciul.

Desfășurarea activității într-un astfel de mediu, nu numai că pune angajații într-o situație fizică neplăcută, prin aceea că trebuie să se re poziționeze ori de câte ori un coleg dorește să se deplaseze, fiind astfel perturbați în activitatea de moment, dar este în același timp cauzatoare de un prejudiciu fizic datorat mobilierului inadecvat, prin cauzarea unor afecțiuni musculo scheletale în zona lombară, afecțiuni încadrate în lista bolilor profesionale - Anexa 23 din HG nr. 1425/2006 Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 319/2006 – Legea securității și sănătății în muncă.

Tribunalul apreciază că nu este necesar ca reclamantul să dovedească instalarea unor asemenea afecțiuni (...), având în vedere că obligația angajatorului de a asigura condițiile optime de lucru pentru angajații săi are drept scop tocmai prevenirea instalării unor astfel de afecțiuni, iar ignorarea și încălcarea prevederilor legale în domeniu, deși avea cunoștință încă din cursul anului 2015 despre situația biroului (...), fără a face dovada chiar și a faptului că a făcut minime demersuri pentru suplimentarea spațiului de lucru, conduce la concluzia că acestuia aparține culpa în producerea

unui eventual prejudiciu moral sau material.

Din chiar conținutul acțiunii, Tribunalul reține că reclamantul și-a axat motivarea pe un prejudiciu moral suferit, iar din documentele întocmite de cei doi evaluatori de riscuri profesionale a rezultat că reclamantul este în permanentă supus unui disconfort psihic, stres, dar și unui pericol fizic prin înșirarea cablurilor pe podea existând riscul producerii de scurtcircuite electrice, electrocutări sau incendii, dar și risc biologic, prin infectarea cu micro-organisme datorită depozitării dosarelor direct de podea și neschimbării filtrelor de aer condiționat.

Nu în ultimul rând, Tribunalul apreciază că desfășurarea activității de către un magistrat în astfel de condiții aduce atingere demnității umane și profesionale, prin aceea că în activitatea sa un procuror audiază învinuiți și martori, iar procurorul trebuie să inspire autoritatea și puterea cu care a fost investit în funcție și în nici un caz să fie subestimat datorită condițiilor inumane în care lucrează.

Demnitatea umană, inclusiv cea privind relațiile de muncă, face parte din elementele de baza ale construcției drepturilor fundamentale ale omului, fiind garantată de art.1 alin.(3) din Constituția României.

Demnitatea în muncă a salariaților este un principiu fundamental, care, alături de libertatea individuală, constituie esența însăși a Convenției Europene a Drepturilor omului.

Subminarea puterii funcției sale ar putea avea repercusiuni și asupra actului de cercetare pe care îl întreprinde procurorul, iar per ansamblu poate fi afectat întreg actul de justiție, cu consecința pierderii încrederii cetățeanului în statul de drept.

Concluzionând și constatând că sunt întrunite condițiile răspunderii civile contractuale ale angajatorului, prevăzute

de art. 253 din Codul muncii, Tribunalul va admite acțiunea și va constata că pârâții au încălcat dispozițiile legale privitoare la condițiile de muncă ce trebuie asigurate personalului angajat.

Având în vedere că au fost afectate valori personale precum demnitatea umană și profesională care riscă să fie goliță de substanța sa, această situație este suficientă pentru a da dreptul la plata unor despăgubiri.

În privința cuantificării prejudiciului,

Tribunalul apreciază că suma de 400 EUR/lunar solicitată de reclamant este acoperitoare pentru prejudiciul suferit, sumă care urmează a fi acordată pentru 3 ani anterior introducerii prezentei cereri de chemare în judecată, dar și pe viitor până la data asigurării efective a condițiilor de muncă conforme cu normativele prevăzute de reglementările în vigoare.

Sumele acordate se vor achita reclamantului în echivalentul în lei la cursul BNR la data plății.

7. Semnarea de un judecător a unei scrisori deschise, adresate Ministrului Justiției, susținută de peste 1000 de judecători, procurori, magistrați asistenți și auditori de justiție, prin care s-a apreciat că dezbaterile publice de la acea dată pun în grav pericol independența justiției și parcursul Statului Român în cadrul Uniunii Europene, nu reprezintă o faptă de natură a atrage răspunderea disciplinară a judecătorului

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Sentința nr.1288 din 03.04.2019, dosar nr.6413/2/2018)

1. Circumstanțele cauzei

1.1 Prin contestația înregistrată la data de 22.08.2018 pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal sub nr.641382/2018, contestatoarea M.I.L. a solicitat, în contradictoriu cu intimatele Inspekția Judiciară și A.T., ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună anularea Rezoluției de clasare din 20.04.2018 în privința sesizării disciplinare nr.1920/IJ/910/DIJ/2018.

1.2 În argumentarea contestației, petenta a formulat critici cu privire la modalitatea de repartizare a sesizării, termenul de soluționare a sesizării și de comunicare a rezoluției de clasare.

În acest sens s-a susținut că prin sesizarea adresată la data de 28.02.2018 Inspekției Judiciare (contrar susținerii Inspekției Judiciare potrivit căreia lucrarea s-ar fi înregistrat la 13.03.2018), a solicitat efectuarea de cercetări sub aspectul săvârșirii abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a), b) și d) din Legea nr. 303/

2004, în esență, legate de conduita și activitatea judecătorului A.T. prin asumarea unei "Scrisori" publice cu profund caracter politic, iar prin rezoluția din 20.04.2018 Inspekția Judiciară a clasat sesizarea, rezoluția fiindu-i comunicată la data de 20.07.2018 cu depășirea termenului prevăzut de lege pentru soluționarea sesizărilor adresate Inspekției.

S-a mai susținut că, dată fiind procedura de repartizare a sesizărilor în cadrul Inspekției Judiciare, recunoscută de către aceasta ca utilizând "metoda" ciclică, prin coroborare cu faptul că între data înregistrării sesizării (28.02.2018 conform ștampilei Inspekției Judiciare aplicate pe sesizarea depusă de reclamantă) și data invocată de inspectorul S.P. (data de 13.03.2018) este o perioadă de peste două săptămâni, consideră petenta că sunt indicii mai mult decât rezonabile privind vicierea procedurii repartizării aleatorii a sesizării, procedura cerută expres de lege. De asemenea,

între data de 20.04.2018 (dată asumată ca finalizare a verificărilor Inspecției Judiciare) și data comunicării soluției (data de 20.07.2018) este o perioadă de 3 luni, fapt ce încalcă de asemenea prevederile legale privind activitatea Inspecției Judiciare.

Fată de împrejurarea că, la data de 19.04.2018, prin Hotărârea nr. 363 a Secției pentru judecatori, s-a dispus detașarea numitei A.T. în cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii - organ ierarhic superior al Inspecției Judiciare, dar și termenele de soluționare și comunicare cu mult depășite, apreciază reclamanta că se conturează elemente și indicii privind soluționarea sesizării acesteia într-o manieră favorabilă magistratului pârât.

O altă categorie a criticilor petentei a vizat soluția de clasare dispusă prin actul administrativ în litigiu cu privire la fapta prevăzută de art.99 lit.a) din Legea nr.303/2004 susținându-se în esență că, în mod greșit inspectorul de caz a apreciat că prin textul „Scrisorii” nu s-a adus atingere onoarei, probității profesionale ori prestigiului justiției, în condițiile în care conținutul „Scrisorii” semnate de magistratul pârât face vorbire de Ministerul public, Direcția Națională Anticorupție și statutul procurorilor, aspecte ce nu îndrituiesc magistratul pârât la aprecieri de valoare din afara sferei sale de competență profesională. Mai mult, faptul că inspectorul judiciar însuși împărtășește textul „Scrisorii” în sensul că judecătorii și procurorii acționează în interes comun, aspect sesizat de contestatoare ca fiind element constitutiv al abaterii disciplinare sesizate, ar fi trebuit să conducă cel puțin la abținerea sa de la soluționarea sesizării la adresa judecătorului A.T..

S-a mai susținut că, față de prevederile art.1 din Legea nr.303/2004 potrivit cărora - „magistratura este activitatea judiciară desfășurată de

judecători în scopul înlăptuirii justiției și de procurori în scopul apărării intereselor generale ale societății, a ordinii de drept, precum și a drepturilor și libertăților cetățenilor” - cum poate fi interpretată susținerea potrivit căreia judecătorii și procurorii sunt magistrați, care acționează în interes comun, în condițiile în care, actul de justiție se înlăptuiește prin Înlalta Curte și celelalte instanțe de judecată și nu prin parchete, iar afirmația potrivit căreia aceștia își doresc garantate sub toate aspectele drepturile și libertățile fundamentale rămâne la nivel ideatic, întrucât vine în flagrantă contradicție cu ultimele dezvoltări în materia procesual penală ce arată că sistemul judiciar din România nu este capabil să asigure dreptul la un proces echitabil, dată fiind acordarea dreptului de azil politic unei persoane aflate pe teritoriul altor state: Serbia, Costa Rica, Madagascar etc.

S-a mai arătat că, potrivit art.61 alin.1 din Constituția României „Parlamentul este organul - reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”. Guvernul fiind doar legiuitor delegat potrivit art.115 din Legea Fundamentală. Faptul că unele categorii profesionale, inclusiv magistrații sau inspectorii judiciari, contestă public și neechivoc procesul legislativ constituțional democratic, constituie per se o abatere disciplinară gravă, fără a mai detalia alte aspecte conexe acestei fapte.

Este nepermis unui magistrat chemat, potrivit legii, să apere el însuși ordinea constituțională și de drept, să pună sub semnul îndoielii abilitarea legală a Guvernului și membrilor acestuia de a iniția propuneri legislative și a Parlamentului de a dezbate și adopta proiecte de legi, fie ele și cu avizul negativ al Consiliului Superior al Magistraturii, aviz care de altfel este unul consultativ. Este adevărat că magistrații au recunoscut, potrivit jurisprudenței CEDO, dreptul la aprecierea din punct de vedere strict

profesional al inițiativelor legislative ce privesc profesia, însă această libertate a fost cu mult depășită prin aprecieri ce îmbracă deja o formă sindicalizată cu privire la reglementarea sistemului judiciar, fie din perspectiva legilor de organizare și funcționare, fie din perspectiva Codurilor, fie ele civile ori penale.

S-a mai susținut de către contestatoare că:

„În susținerea punctului său de vedere inspectorul judiciar citează, precum din Biblie, prezumate cu valoare de adevăr imuabil, puncte de vedere ale fostei președinte CSM, Mariana Gheena și ale președintei ÎCCJ, Cristina Tarcea. Se face astfel vorbire de “iminent și majore disfuncții de sistem”, “potențial dezechilibru în înfăptuirea actului de justiție”, “recurgerea la astfel manifestări” ori “procedură inedită de desistare” sau “solicită persoanelor cu putere de decizie”. Dincolo de faptul că solicitările adresate persoanelor cu putere de decizie prin raportare la inițiative legislative ce vizează statutul profesional, incluzând aici drepturi inclusiv patrimoniale, ar putea fi apreciat ca o declarație în scopul calificat al unui beneficiu propriu, aceste declarații ale celor două sus-numite ar fi trebuit luate sub beneficiul de inventar, dată fiind poziția publică a acestora cu privire la diferite aspecte ale sistemului judiciar.

Astfel, cele două sus-numite au semnat o Declarație comună cu P.Î.C.C.J. prin care “își exprimă, în mod ferm, angajamentul sistemului judiciar român de continuare și intensificare a eforturilor de luptă împotriva corupției, prin toate mijloacele legale”, în afara unui temei normativ exact. În plus, date fiind și susținerile inspectorului judiciar potrivit cărora “judecătorii și procurorii sunt magistrați, care acționează în interes comun, în numele societății și al cetățenilor, la înfăptuirea actului de justiție coroborate cu declarația președintei ÎCCJ

ce afirma că “nu face ‘greșeala’ de a pune semnul egal între procurori și avocați” ori amenințările la adresa judecătorilor ÎCCJ ce fac obiectul sesizării Inspecției Judiciare nr. 1/15161/22.07.2018, conduc la concluzia că soluția de clasare este una pro cauza.”

Față de jurisprudența CEDO invocată prin rezoluția de clasare, contestatoarea a invocat la rândul său cauza *Vasilescu c. României* (53/1997/837/1043).

Referitor la cauza *Baka c. Ungariei*, contestatoarea a arătat că chestiunile vizate de acea cauză țineau exclusiv de organizarea și funcționarea instanțelor, drepturile salariale și statutul profesional, iar pe de altă parte, acele afirmații au fost făcute de la nivelul reprezentativ cel mai înalt, cel al președintelui curții supreme. Pe cale de consecință, cât timp criticile au vizat și aspecte ce țin de politica penală a statului, aflată în competența exclusivă și nepartajată a puterii legiuitoare, și au fost făcute de magistrați cu grad profesional inferior celui corespunzător Înaltei Curți și cu atât mai puțin de cel al președintelui acestei instanțe, a apreciat contestatoarea că a fost depășită cu prisosință granița libertății de exprimare admisă magistraților, cu consecința prevăzută de art. 99 din Legea nr. 303/2004.

În fine, a mai susținut contestatoarea că:

„- față de susținerea semnatarilor “Scrisorii”, preluată și de inspectorul judiciar, potrivit căreia acest demers a fost rezultat ca urmare a comentariilor televizate ale unor politicieni apreciate ca “acțiuni de manipulare a opiniei publice și atacuri fără precedent la adresa a numeroși judecători și procurori”, învederez (...) că prin asumarea și susținerea de către magistratul pârât a unei astfel de viziuni se induce în rândul opiniei publice și a justițiabililor concluzia, pe lângă faptul că unii magistrați răspund public comentariilor unor politicieni, cu

încălcarea flagrantă a obligației de rezervă, că se substituie, cu încălcarea competențelor stabilite în atribuțiile sale, și Consiliului Superior al Magistraturii în nechemăți “apărători” ai celor presupus “atacați”, însă de o manieră vindicativă și revanșardă absolut nepermisă de lege. Și inspectorul judiciar ar fi trebuit să cunoască faptul că cel ce este vătămat, fie el judecător sau procuror, are la dispoziție căile legale de urmat și în nici un caz maniera veritabil sindicalizată de exprimare aleasă de semnatarii “Scrisorii”.-“

O altă categorie a criticilor petentei a vizat soluția de clasare din actul administrativ în litigiu cu privire la faptele prevăzute de art.99 lit.b) și d) din Legea nr.303/2004 susținându-se în esență, că în mod eronat inspectorul de caz a reținut că “nu reiese că doamna judecător a participat în mod efectiv și că ar fi expus un anumit gen sau tip de conduită care să contravină dispozițiilor legale sau deontologice prevăzute în sarcina magistraților” și că “nu poate fi imputată o manifestare cu caracter politic”.

În acest sens, contestatoarea a arătat că magistratul pârât, în calitatea sa de judecător de scaun (la acea dată), s-a asociat public unei polemici cu caracter eminent politic care depășește limitele unei critici aduse cu bună-credință în materia exclusivă a aspectelor ce vizează latura profesională a corpului magistraților, încălcând obligația de rezervă impusă atât de lege cât și de normele deontologice. Deși se invocă în rezoluția de clasare mai multe aspecte ce țin de jurisprudența CEDO, încercând astfel o argumentare pro causa a unei libertăți de exprimare asigurate în limitele art. 10 al Convenției, această libertate nu este acoperită de Convenție, demersul personal al judecătorului A.T. fiind unul profund nelegal.

Astfel, se impune, așa cum reține chiar jurisprudența CEDO în stabilirea

existenței abaterilor disciplinare sesizate, aprecierea efectivă și aplicată a diferențelor dintre acțiunile oficiale și acțiunile particulare, dintre dreptul obiectiv și drepturile subiective, și dintre Constituție și normele de drept infraconstituțional. Or, în cauză, inspectorul judiciar era ținut să observe că “Scrisoarea” asumată de magistratul pârât este în esență un act discursiv public iar nu privat, mesajul acestuia reprezentând o exercitare în concret a puterii judecătorești, adresată explicit atât cetățenilor, cât mai ales altor organe și instituții ale statului, însă materializat nefericit spre dauna reputației ministrului de justiție.

Această concluzie, de act și fapt public, este întărită de chiar invocatul Ghid privind relația dintre sistemul judiciar din România și mass-media, față de care inspectorul judiciar nu a aflat încălcări din partea judecătorului A.T., al cărui scop declarat este “asigurarea unei comunicări publice predictibile, coerente și unitare”.

Dacă actul social discursiv era unul cu caracter privat, al persoanei A.T., acesta putea reflecta opiniile personale ale acesteia, chiar fiind vorba de “colegi” procurori, angajând juridic doar persoana sus-numitei și nu organul jurisdicțional. În schimb, dacă actul discursiv este unul cu caracter public, ceea ce este cazul de față, punctul de vedere exprimat de judecătorul A.T. este atribuit implicit instituției publice ce o reprezintă.

Faptul că, un număr de magistrați, pe lângă judecătorul A.T., a înțeles să utilizeze funcția publică din cadrul puterii judecătorești ca veritabilă tribună în exercitarea declaratei libertăți de exprimare, înfrânge obligațiile legale impuse profesiei.

Manifestările publice ale magistraților, cu asumarea explicită a calităților și demnităților oficiale în care se află, nu este și nu trebuie să fie niciodată o chestiune la libera alegere a individului,

ci trebuie să rămână strâns subordonată intereselor publice specifice, generale ale societății sau, așa cum a reținut, de această dată în mod corect, inspectorul judiciar: „justiția trebuie să rămână putere a statului”.

Referitor la interesul personal în promovarea prezentului demers judiciar contestatoarea a arătat următoarele:

„Interesul personal nu are nicio valență în exercitarea cu bună credință a puterii judecătorești, iar magistratului ce se simte încorsetat de obligațiile legale ce îi revin nu îi este permis să se ridice deasupra întregii societăți spre a dicta demiurgic drumul de urmat fiindu-i în schimb deschisă calea implicării în viața cetății, fără însă haina acestei nobile profesii.

Căci cine dorește să legifereze, candidează, la fel cum cine dorește să judece devine judecător!”

1.3 Intimata Inspekția Judiciară a formulat întâmpinare la data de 22.10.2018 prin care a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

În combaterea contestației, autoritatea publică intimată a susținut, în esență, că în cauză a fost respectat termenul de 45 de zile prevăzut de dispozițiile art. 45 alin. 3 din Legea nr. 317/2004, forma în vigoare la momentul sesizării, astfel încât, nu se poate reține o tergiversare a soluționării acesteia, cu scopul de a favoriza magistratul reclamant. De asemenea, s-a mai arătat că în urma modificărilor aduse Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, prin Legea nr. 24/2012 în conformitate cu art. 65, Inspekția Judiciară funcționează ca structură cu personalitate juridică în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și acționează potrivit principiului independenței operaționale, îndeplinind, prin inspectorii judiciari numiți în condițiile legii, atribuții de analiză, verificare și control în domeniile specifice de activitate. În această situație, nu poate fi vorba de o

subordonare ierarhică a Inspekției Judiciare, inspectorii judiciari desfășurându-și activitatea în mod independent și imparțial, potrivit dispozițiilor art. 72 alin. 1 din același act normativ.

Mai mult decât atât, din fișa de repartizare a lucrării se poate observa că a fost constatată incompatibilitatea a doi inspectorii judiciari, dosarul fiind repartizat apoi aleatoriu de directorul Direcției de inspekție judiciară pentru judecători, conform dispozițiilor din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspekție de către Inspekția Judiciară.

Referitor la săvârșirea de doamna judecător A.T. a abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a), b) și d) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, s-a arătat că prin sesizarea înregistrată la Inspekția Judiciară sub nr. 1920/IJ/910/DIJ/2018, petiționara M.I.L. a susținut că la data de 26 februarie 2018, pe web site-ul www.romaniacurata.ro, a apărut o scrisoare deschisă, semnată, după cele susținute de acest site, de mai mulți judecători, procurori sau auditori de justiție, printre care se numără și doamna judecător A.T., ce a fost ulterior preluată de toată mass-media solicitând expres sancționarea disciplinară a doamnei judecător pentru manifestări care aduc atingere onoarei sau probității profesionale ori prestigiului justiției, săvârșite în exercitarea sau în afara exercitării atribuțiilor de serviciu, încălcarea prevederilor legale referitoare la incompatibilități și interdicții privind judecătoria și procurorii și desfășurarea de activități publice cu caracter politic sau manifestarea convingerilor politice în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Verificările prealabile determinate de sesizarea formulată de petiționară au fost efectuate de inspectorul judiciar desemnat în condițiile art. 11 alin. 3 din Regulamentul privind normele pentru

efectuarea lucrărilor de inspecție judiciară de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1027/2012 publicat în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 802/29 noiembrie 2012.

Prin rezoluția emisă în data de 20 aprilie 2018, inspectorul judiciar desemnat pentru efectuarea verificărilor în dosarul nr. 1920/IJ/910/DIJ/2018 a dispus clasarea sesizării formulate de petiționară, în temeiul dispozițiilor art. 45 alin. 4 lit. b) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în forma în vigoare la acea dată, nefiind constatate indicii ale săvârșirii unor fapte de natură să atragă răspunderea disciplinară a judecătorului reclamat, actul administrativ în litigiu fiind legal și temeinic ceea ce impune respingerea prezentei contestații.

La dosarul cauzei a fost depusă de autoritatea publică intimată întreaga documentație ce a stat la baza actului administrativ în litigiu.

1.4 Intimata doamna judecător A. T. a formulat la rândul său întâmpinare, la data de 25.10.2018, prin care a solicitat respingerea contestației ca nefondată susținând, în esență, că doar o mică parte din argumentele reclamantei fac referire la abaterile disciplinare ce îi sunt imputate în sesizarea adresată Inspecției Judiciare, contestația de față reprezentând doar un pretext pentru reluarea pe larg a unor aserțiuni ce nu fac obiectul cauzei de față, reclamanta denaturând calea de atac reglementată de lege de la scopul procesual.

Pretinsa semnare a unui document denumit scrisoare constituie pentru reclamantă doar pretextul de a continua și amplifica activitatea susținută de denigrare desfășurată de aceasta în spațiile media și public în general, în condițiile în care astfel de documente denumite scrisori, poziții, declarații etc., emise de corpul magistraților au un

caracter frecvent și nu au făcut niciodată obiectul unei cercetări disciplinare, nici prin conținutul lor și nici prin calitatea presupușilor semnatori.

În acest sens, fac trimitere și la argumentele expuse în rezoluția de clasare contestată, argumente referitoare la libertatea de exprimare.

1.5 Contestatoarea a depus răspuns la cele două întâmpinări prin care a reluat susținerile din cererea introductivă de instanță și a solicitat admiterea contestației pentru argumentele de fapt și de drept prezentate pe larg în acțiune și în răspunsul la întâmpinări.

2. Soluția și considerentele instanței;

Examinând actele și lucrările cauzei în raport de susținerile/apărările părților și prevederile legale incidente, Curtea reține legalitatea actului administrativ în litigiu motiv pentru care, va respinge ca neîntemeiată contestația formulată, pentru considerentele ce vor fi prezentate în continuare.

2.1 Cu titlu preliminar, Curtea subliniază un aspect esențial, și anume acela că petenta nu a justificat/nu a motivat și nici nu a indicat/susținut existența unei vătămări într-un drept sau interes legitim în raport cu aspectele/faptele sesizate Inspecției judiciare cerințe care rezultă din conținutul prevederilor art.45 alin.(2) din Legea nr.317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora Inspecția Judiciară poate fi sesizată de orice persoană care justifică un interes, cerință care se completează cu prevederile art.1 și art.2 alin.(1) lit. a), o), p) și r) din Legea nr.554/2004, care condiționează calitatea de subiect care sesizează de existența unei vătămări a unui drept sau interes legitim.

Astfel, potrivit art. 45 alin. 2 din Legea nr. 317/2004, republicată, privind Consiliul Superior al Magistraturii forma în vigoare la momentul sesizării:

„În cazul în care Inspekția Judiciară este titulară a acțiunii disciplinare, aceasta se poate sesiza din oficiu sau poate fi sesizată în scris și motivat de *orice persoană interesată*, inclusiv de Consiliul Superior al Magistraturii, în legătură cu abaterile disciplinare săvârșite de judecători și procurori.”

De asemenea, potrivit art. 10 alin. 1 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară, aprobat prin hotărârea Plenumului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1027/2012:

„Inspekția Judiciară se poate sesiza din oficiu sau poate fi sesizată de ministrul justiției, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, Consiliul Superior al Magistraturii, precum și de către *orice persoană interesată*, în legătură cu abaterile disciplinare săvârșite de judecători, procurori și magistrații asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție.” Se observă că nici acest text regulamentar nu definește și nu cuprinde elemente suplimentare în legătură cu sensul noțiunii de „persoană interesată”.

În contextul în care nici dispoziția legală specială, nici cea regulamentară nu cuprinde definiția sau elemente din care să rezulte înțelesul sintagmei „orice persoană interesată”, aceasta urmează a fi supusă interpretării prin raportare la legea cadru în materia contenciosului administrativ, respectiv Legea nr.554/2004 cu modificările și completările ulterioare care *condiționează* calitatea de subiect de sezină de *existența unei vătămări într-un drept al său ori într-un interes legitim suferit* de persoana pretins vătămată.

La art. 2 alin. 1 din lege, sunt definite noțiunile specifice dreptului administrativ, dintre care Curtea reține ca având incidență în cauză următoarele:

lit. a) persoană vătămată – „orice persoană titulară a unui drept ori a unui

interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și grupul de persoane fizice, fără personalitate juridică, titular al unor drepturi subiective sau interese legitime private, precum și organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate”;

lit. o) drept vătămat – „orice drept prevăzut de Constituție, de lege sau de alt act normativ, căruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ”;

lit. p) interes legitim privat – „posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurată”;

lit. r) interes legitim public – „interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice;

Prin raportare la aceste dispoziții legale, Curtea nu poate primi susținerea reclamantei, în sensul că „interesul personal nu are nici o valență în exercitarea cu bună credință a puterii judecătorești”, întrucât *legiuitorul a prevăzut expres* că persoanele pretins vătămate *pot* invoca apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat.

Or, în cauză, contestatoarea nu a invocat și nici nu a probat care este dreptul subiectiv recunoscut de lege sau interesul legitim privat încălcat pentru a se da curs verificărilor acesteia din sesizarea adresată Inspekției Judiciare.

Cum în cauză, sesizarea nu a fost respinsă de Inspekția Judiciară ca lipsită de interes, ci a fost examinată pe fond de autoritatea administrativă intimată, în mod similar va proceda și instanța de față.

2.1 *Curtea mai precizează că va analiza susținerile/criticile din prezenta contestație doar în raport de faptele sesizate Inspekției Judiciare și soluționate prin Rezoluția în litigiu, iar nu și cele ce privesc alte sesizări ce au format obiectul altor dosare aflate pe rolul Inspekției sau al instanței de contencios administrativ. De asemenea, analiza Curții nu va cuprinde referiri la fapte/evenimente/persoane ce exced obiectului litigiului de față din perspectiva situației de fapt cu care a fost investită și a dispozițiilor legale incidente.*

2.2 *Pe fondul contestației Curtea reține următoarele:*

Aspectele reținute prin Rezoluția în litigiu;

Din actele cauzei, rezultă că prin sesizarea adresată autorității publice intime în data de 13.03.2018, în baza căreia a fost format Dosarul nr.1920/IJ/910/DIJ/2018, petenta M.I.L. a solicitat sancționarea disciplinară a doamnei judecător A.T., din cadrul Curții de Apel București, pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. a), b) și d) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, susținând, în esență, că la data de 26.02.2018, pe web site-ul www.romaniacurata.ro, a apărut o scrisoare deschisă, semnată, după cele susținute de acest site de mai mulți judecători, procurori sau auditori de justiție, printre care se numără și doamna judecător A.T., scrisoare ce a fost ulterior preluată de toată mass-media.

Potrivit Rezoluției de clasare nr.1920/IJ/910/DIJ/2018 din data de 20.04.2018, dispusă de Inspekția Judiciară, verificările prealabile au fost efectuate în condițiile art.45 alin.(3) din Legea nr.317/2004, republicată, în termen de 45 de zile.

La punctul 4 al Rezoluției a fost consemnată următoarea situația de fapt rezultată din verificările prealabile:

„Verificările efectuate, în limitele de competență prevăzute de dispozițiile art. 46 alin. 2 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată și modificată, cu privire la activitatea judecătorilor, au reliefat următoarea situație de fapt:

La data de 26.02.2018, pe web site-ul www.romaniacurata.ro. a apărut o scrisoare deschisă, semnată, de mai mulți judecători, procurori și auditori de justiție, printre care se numără și doamna judecător A.T., ce a fost ulterior preluată de toată mass-media.

Conținutul scrisorii este următorul:

“Subsemnații, judecători și procurori, magistrați asistenți și auditori de justiție,

Având în vedere dezbaterile publice recente, care pun în grav pericol independența justiției și parcursul Statului Român în cadrul Uniunii Europene, înțelegem să exprimăm următorul mesaj:

Un sistem judiciar independent și eficient reprezintă fundamentul statului de drept. Independența justiției cuprinde două componente, respectiv componenta instituțională (care nu se referă exclusiv la judecători, ci acoperă sistemul judiciar în întregime), cât și componenta individuală - independența judecătorului.

Ministerul Public a fost instituit, prin art.131 și 132 din Constituția României, ca o magistratură componentă a autorității judecătorești, având rolul de a reprezenta în activitatea judiciară interesele generale ale societății și de a apăra ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor. Ținând seama de diferențele specifice, judecătorii, la fel ca procurorii, acționează în interes comun, în numele societății și al cetățenilor ce își doresc garantate, sub toate aspectele, drepturile și libertățile fundamentale. Așadar, independența Ministerului Public constituie un corolar indispensabil al

independenței sistemului judiciar. Rolul procurorului în statul de drept poate fi asigurat în mod optim doar dacă acesta este independent în adoptarea deciziilor, atât față de executiv, cât și față de legislativ.

Toți procurorii și judecătorii, inclusiv cei care soluționează infracțiuni de corupție, trebuie să se bucure de independența și autonomia necesare pentru îndeplinirea funcțiilor lor și să nu fie supuși unor influențe incompatibile. Acestea se aplică și mecanismelor disciplinare, iar judecătorii și procurorii trebuie să îndeplinească cele mai înalte standarde de integritate.

Fenomenul corupției reprezintă o amenințare serioasă pentru dezvoltare și stabilitate, are consecințe negative la toate nivelurile de guvernare și subminează încrederea publică în democrație. Comisia Europeană a precizat repetat și clar că slăbirea sau diminuarea domeniului de aplicare al infracțiunilor de corupție sau provocările majore la adresa independenței și eficacității Direcției Naționale Anticorupție ar constitui un pas înapoi cât privește parcursul Statului Român în cadrul Uniunii Europene: „În general, o evaluare pozitivă a progreselor realizate (...) se bazează pe o Direcție Națională Anticorupție independentă, care să fie în măsură să își desfășoare activitățile cu toate instrumentele pe care le are la dispoziție și să continue să înregistreze rezultate.

În rapoartele anterioare, faptul că Direcția Națională Anticorupție a continuat să înregistreze rezultate în ciuda faptului că s-a confruntat cu o presiune puternică a fost menționat drept un semn de sustenabilitate. (...) în cazul apariției unor presiuni cu efecte negative asupra luptei împotriva corupției, Comisia s-ar putea vedea obligată să reevalueze această concluzie. “

În momentul actual, exprimărilor incoerente ale factorilor politici, într-o țară

măcinată de o corupție endemică, li se adaugă numeroase acțiuni de manipulare a opiniei publice și atacuri fără precedent la adresa a numeroși judecători și procurori care instrumentează inclusiv cauze de mare corupție, dar și a celor mai importante instituții ale statului, cu rol de apărare și siguranță publică, cu precădere Direcția Națională Anticorupție.

Mai mult, însuși Ministrul Justiției își permite să atace public pe toți procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, speculând faptul că aceștia administrează probe cu încălcarea legii, respectiv că procurorul șef își exprimă public, în presa occidentală, îndoielile cu privire la evoluția statului de drept în România, ignorând flagrant faptul că libertatea de exprimare în legătură cu buna funcționare a justiției, chestiune de interes public, este protejată de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, iar „efectul descurajator joacă în detrimentul societății în ansamblul său.” (CEDO, cauza *Baka c. Ungariei*).

De asemenea, Ministrul Justiției nesocotește faptul că, pe rolul Inspecției Judiciare, Consiliului Superior al Magistraturii ori, după caz, Înaltei Curți de Casație și Justiție există proceduri în derulare, inducând în opinia publică un sentiment de neîncredere în judecătorii, respectiv procurorii ce fac parte din aceste autorități. Magistratii nu se feresc de criticile aduse cu bună-credință.

Reputația profesională constituie însă o valoare fundamentală în exercitarea funcției de magistrat și reprezintă percepția creată în conștiința colectivă asupra modului în care sunt exercitate responsabilitățile profesionale. Atunci când, din anumite motive, funcția și rolul puterii judecătorești sunt diminuate, statul pierde calitatea de stat de drept, cu toate consecințele ce decurg.

Inducerea, în mod indirect și fără suportul unor soluții judiciare definitive în acest sens, a ideii unei funcționări

anormale și incorecte a sistemului judiciar, pe componenta de exercitare a atribuțiilor de serviciu ce le revin atât judecătorilor, cât și procurorilor, parte a mecanismului justiției, în sensul că se instrumentează dosare penale cu persoane care ocupă funcții importante în stat pentru afirmarea profesională și nu pe baza probelor aflate la dosar, are drept consecință majoră alterarea, înainte de toate, a încrederii opiniei publice în competența, corectitudinea și probitatea pe care, în mod legitim, orice persoană care încredințează magistraților apărarea drepturilor sale le așteaptă. Modalitatea de exprimare creează un dubiu greu de înlăturat cu privire la independența magistraților, cu consecința afectării imaginii sistemului de justiție.

Consiliul Superior al Magistraturii este singura autoritate statală care gestionează cariera magistraților și are obligația constituțională de a apăra independența acestora, interesul de a proteja reputația și de a asigura autoritatea magistraților fiind superior aceluia de a permite o discuție liberă asupra imparțialității acestora, chiar purtată de un ministru al justiției.

Rapoartele MCV subliniază constant faptul că ar trebui să se întreprindă măsuri suplimentare pentru a furniza un sprijin adecvat magistraților împotriva cărora sunt îndreptate critici ce subminează independența justiției, nicidecum recomandarea că ar fi necesare asalturi ale Ministrului Justiției (între altele, membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii, garantul constituțional al independenței justiției) asupra judecătorilor și procurorilor din România, cu precădere a colegilor din Direcția Națională Anticorupție, subrogându-se autorităților judiciare cu atribuții constituționale în materie”.

În punctul de vedere exprimat la solicitarea inspectorului judiciar, doamna judecător A.T. a susținut că „această

sesizare este a doua formulată, în intervalul ultimelor luni, de către petentă, doamna M.I.L. având calitatea de inculpată în dosarul nr. 3203/2/2015, pe care l-am soluționat în calitate de președinte al Completului C2 Fond, prin sentința penală nr. 30/F/14.02.2018, sentință prin care s-a dispus, între altele, și soluția de condamnare a inculpatei M.I.L..

Înțeleg că petenta nu a pus la dispoziție un înscris, semnat personal de subsemnata, prin care mi-aș fi exprimat adeziunea la textul intitulat “scrisoare”, detaliat de aceasta în conținutul sesizării.

În ipoteza în care s-ar trece peste acest aspect, din conținutul motivării se poate observa că motivele invocate de petentă nu au o legătură directă cu conținutul menționatei scrisori, detaliate în sesizare, reprezentând în schimb aprecieri personale, cu caracter subiectiv, ale dânzei”.

În urma verificărilor administrative prealabile și a argumentelor prezentate la pct.5 al Rezoluției, în baza art.45 alin.(4) lit.b) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, forma în vigoare la data emiterii, inspectorul judiciar desemnat pentru efectuarea verificărilor a dispus clasarea sesizării reținând că în urma verificărilor prealabile nu se conturează indiciile săvârșirii vreuneia dintre abaterile disciplinare de către judecătorul vizat.

Curtea constată că actul administrativ contestat este legal, susținerile formulate în cauză sunt neîntemeiate, contestația urmând să fie respinsă ca atare.

Referitor la criticile privind aspectele de formă/de procedură ale actului și procedurii verificării vizând data înregistrării, modalitatea de repartizare a sesizării, termenul de soluționare a sesizării și de comunicare a rezoluției de clasare, avizarea rezoluției, etc., care în opinia petentei ar atrage nulitatea/anularea actului administrativ în litigiu,

Curtea le va respinge ca neîntemeiate pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare;

Din actele cauzei rezultă că sesizarea disciplinară adresată Inspecției de petență a fost înregistrată la data de 28.02.2018 (fila 42 dosar), fiind înregistrată la Direcția Judiciară a Inspecției în data de 13.03.2018 (fila 40 dosar), iar din fișa de repartizare la pct. I rezultă că au fost constatate două incompatibilități, sesizarea fiindu-i repartizată, de directorul direcției, inspectorului judiciar P.L. care a emis rezoluția la data de 20.04.2018.

De asemenea, din Rezoluția transmisă instanței împreună cu dosarul administrativ, rezultă că aceasta a fost vizată în data de 14.05.2018, atât de directorul Direcției Juridice de Inspecție Judiciară pentru judecători, cât și de inspectorul șef (fila 85 dosar), rezoluția fiind comunicată petentei la data de 07.06.2018 și recomunicată în data de 17.07.2018 (filele 87 și 88 dosar).

Or, potrivit art. 11 alin. (1), (2), (3) și (4) din Hotărârii nr. 1027/2012 pentru aprobarea Regulamentului privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de Inspecția Judiciară forma în vigoare la data sesizării:

”(1) După înregistrare, în raport cu calitatea persoanei vizate, sesizările se repartizează de inspectorul-șef spre soluționare uneia dintre cele două direcții de inspecție judiciară.

(2) În cazul în care sesizarea privește atât un judecător/magistrat-asistent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și un procuror, lucrarea se înregistrează distinct la ambele direcții de inspecție.

(3) Prin repartizare aleatorie, șefii direcțiilor de inspecție desemnează inspectorul judiciar sau, în cauzele complexe, echipa de inspectori judiciari care urmează să efectueze verificările și stabilesc termenul de soluționare a lucrărilor.

(4) Termenul de 45 de zile prevăzut de art. 45 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, republicată, poate fi prelungit cu încă 45 de zile, la solicitarea motivată a inspectorului judiciar sau a echipei de inspectori judiciari, în funcție de complexitatea sesizării, de volumul de lucru al inspectorului/echipei de inspectori desemnați sau de existența altor motive întemeiate.”

Deci, cu alte cuvinte, în raport de aceste dispoziții, rezultă că sesizarea înregistrată inițial la Inspecția judiciară urmează să fie repartizată, în raport de calitatea persoanelor vizate (judecător, procuror, magistrat asistent) la una dintre secțiile pentru judecători respectiv pentru procurori, iar ulterior unuia sau unei echipe de inspectori în vederea efectuării verificărilor.

Așadar, față de aceste dispoziții legale, în mod firesc sesizarea petentei a fost inițial înregistrată la data de 28.02.2018 la Inspecția Judiciară, pentru ca apoi, în funcție de calitatea persoanei vizate de sesizare să fie repartizată Direcției pentru judecători în data de 13.03.2018, termenul de 45 de zile de soluționare fiind respectat de inspectorul desemnat în condițiile în care rezoluția a fost emisă în data de 20.04.2018.

De asemenea, după cum s-a arătat mai sus, rezoluția a fost avizată atât de directorul direcției judiciare, cât și de inspectorul șef, așa încât, criticile contestatoarei cu privire la nulitatea actului, formulate în cadrul răspunsului la întâmpinare nu pot fi primite ca valide.

Totodată, Curtea reține că, potrivit prevederilor legale și regulamentare este obligatorie comunicarea rezoluției persoanei care a formulat sesizarea, precum și celei verificate, nefiind prevăzut însă un termen imperativ pentru comunicare care să atragă anularea actului, pentru că în materia contenciosului administrativ doar o prevedere expresă poate să atragă o astfel de

consecință. Nerespectarea termenului poate fi examinată doar din perspectiva producerii unei vătămări, ceea ce nu s-a invocat în cauza de față.

În fine, cu privire la criticile contestatoarei referitoare la „conturarea unor elemente și indicii privind soluționarea favorabilă a sesizării” față de împrejurarea că magistratul a fost detașat în cadrul aparatului de lucru al CSM, Curtea le apreciază ca fiind simple alegații în raport de prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Regulament, potrivit cărora Inspekția Judiciară funcționează ca structură autonomă în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și acționează potrivit principiului independenței operaționale.

Referitor la criticile contestatoarei cu privire la rezultatul verificărilor faptelor sesizate (în raport de care s-a constatat că nu au fost identificate indicii care să atragă declanșarea procedurii disciplinare), Curtea, de asemenea, le va respinge ca lipsite de temei legal.

Din actele cauzei a rezultat că petenta a solicitat Inspekției Judiciare efectuarea verificărilor în raport de abaterile disciplinare prevăzute de art.99 lit. a), b) și d) din Legea nr. 303/2004, forma în vigoare la acea dată, dispoziții care au următorul conținut:

„a) manifestările care aduc atingere onoarei sau probității profesionale ori prestigiului justiției, săvârșite în exercitarea sau în afara exercitării atribuțiilor de serviciu;

b) încălcarea prevederilor legale referitoare la incompatibilități și interdicții privind judecătoria și procurorii;

d) desfășurarea de activități publice cu caracter politic sau manifestarea convingerilor politice în exercitarea atribuțiilor de serviciu.”

Fapta în raport de care s-a solicitat efectuarea verificărilor a constat în aceea că, la data de 26.02.2018, pe web site-ul www.romaniacurata.ro, a fost publicată o

scrisoare deschisă, semnată de un număr de 1024 de judecători, procurori, magistrați asistenți și auditori de justiție, printre care se află și doamna judecător A.T.. În respectiva scrisoare deschisă s-a apreciat că dezbaterile publice de la acea dată pun în grav pericol independența justiției și parcursul Statului Român în cadrul Uniunii Europene: „Un sistem judiciar independent și eficient reprezintă fundamentul statului de drept. Independența justiției cuprinde două componente, respectiv componenta instituțională (care nu se referă exclusiv la judecători, ci acoperă sistemul judiciar în întregime), cât și componenta individuală - independența judecătorului”.

Textul integral al scrisorii a fost redat în cuprinsul prezentei sentințe la pct. 2.3 neimpunându-se reluarea acestuia.

În același context, președintele Consiliului Superior al Magistraturii de la acea dată a exprimat următoarea opinie:

„Magistrații sunt parte a societății care, dincolo de statut, atunci când au nemulțumiri și atenționează asupra unor iminente și majore disfuncții de sistem, prin inițierea unor reglementări, trebuie să le facă cunoscute prin modalități care să nu afecteze profesia, prestigiul, interesele pentru care se înfăptuiește justiția. Justiția trebuie să rămână putere a statului, a oamenilor dreapți, pentru noi toți.

Așa cum s-a anunțat public, există posibilitatea ca în cursul zilei de azi să se desfășoare manifestări ale magistraților din anumite instanțe și parchete a căror amploare și durată, la acest moment, nu pot fi estimate. Cert este că magistraților nu trebuie să li se dea motive de a se exprima prin recurgerea la astfel de manifestări, mai ales atunci când reacția poate fi justificată de un potențial dezechilibru în înfăptuirea actului de justiție.”

De asemenea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție a emis un comunicat public, prin care a atras atenția

asupra procedurii inedite de desistare și a solicitat persoanelor cu putere de decizie să restituie Ministerului Justiției proiectul pentru a se parcurge procedura de legiferare prevăzută de lege, atunci când Guvernul își asumă inițiativa legislativă.

Față de situația de fapt necontestată în cauză, instanța împărtășește punctul de vedere al Inspecției Judiciare potrivit căruia, în jurisprudența CEDO s-a statuat, în mod specific, cu privire la protecția dreptului la liberă exprimare a magistraților atunci când pun în discuție publică modul în care funcționează sistemul judiciar (hotărârea *Kudeshkina c. Rusiei*).

De asemenea, instanța are în vedere și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție care, prin Decizia nr. 54/2018, raportându-se la cauza *Baka c. Ungariei* a reținut că, în ceea ce privește nivelul protecției, art. 10 par.2 din Convenție nu lasă loc restrângerilor în privința libertății de exprimare în domeniul discursului politic sau al chestiunilor de interes general. În consecință, un nivel ridicat de protecție a libertății de exprimare, care este asociat cu o marjă de apreciere restrânsă a autorităților va fi, în mod normal, acordat în cazul în care afirmațiile au legătură cu un subiect general de interes, ceea ce este, în special, cazul comentariilor privind funcționarea sistemului judiciar.

În continuare, în adoptarea prezentei soluții, instanța are în vedere cauza *Baka c. Ungariei* în care, prin cererea nr. 20261/12 îndreptată împotriva Ungariei, domnul András Baka („reclamantul”) a sesizat Curtea în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin care s-a plâns, printre altele (...) că a fost eliberat din funcție pentru că, în calitatea sa de președinte al Curții Supreme, a luat public poziție sau și-a exprimat opinia cu privire la diverse aspecte ale reformelor

legislative care vizau instanțele. Acesta a invocat art. 6 § 1 și art. 10 din Convenție.

Prin decizia menționată, Curtea Europeană reținut următoarele:

165. În paralel, Curtea a subliniat, de asemenea, în cauzele care vizau judecători care se aflau într-o situație comparabilă cu cea a reclamantului în speță, că, având în vedere, în special, importanța crescută atașată separării puterilor și necesității de a păstra independența justiției, trebuie să examineze cu atenție orice ingerință în ceea ce privește libertatea de exprimare a unui judecător aflat într-o astfel de situație [*Harabin*; a se vedea, de asemenea, *Wille*, pct. 64]. În plus, aspectele legate de funcționarea justiției sunt de interes general; or, dezbaterile privind chestiuni de interes public se bucură în general de un nivel ridicat de protecție, în temeiul art. 10 (*Kudeshkina*, citată anterior, pct. 86, și *Morice*, citată anterior, pct. 128). **Chiar dacă o chestiune care suscită o dezbatere are implicații politice, acest simplu fapt nu este suficient în sine pentru a împiedica un judecător să dea o declarație cu privire la respectivul subiect** (*Wille*, pct. 67). Într-o societate democratică, chestiunile legate de separarea puterilor se pot referi la subiecte foarte importante despre care publicul are interesul legitim de a fi informat și care țin de dezbaterile politice (*Guja*, citată anterior, pct. 88).

166. În contextul art. 10 din Convenție, Curtea trebuie să examineze declarațiile în cauză ținând seama de circumstanțe și de întregul context al cauzei (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Morice*, pct. 162). Curtea trebuie să examineze ingerința contestată în lumina cauzei în ansamblul său (*Wille*, pct. 63, și *Albayrak*, pct. 40), acordând o importanță deosebită funcției ocupate de reclamant, declarațiilor sale și circumstanțelor în care au fost făcute.

167. În sfârșit, Curtea amintește că *teama de pronunțare a unei sancțiuni are un „efect disuasiv” asupra exercitării dreptului la libertatea de exprimare, în special în ceea ce-i privește pe alți judecători care ar dori să participe la dezbateră publică privind aspecte legate de administrarea justiției și a sistemului judiciar (Kudeshkina, pct. 99-100). Acest efect, care afectează societatea în ansamblul său, este, de asemenea, un factor de luat în considerare în evaluarea proporționalității sancțiunii sau măsurii represive impuse (Kudeshkina, pct. 99).*

168. Curtea reamintește că a concluzionat (supra, pct. 151) că *ingerința contestată era rezultatul opiniilor și criticilor pe care reclamantul le-a exprimat public în exercitarea dreptului său la libertatea de exprimare. În acest sens, observă că și-a exprimat opinia cu privire la reformele legislative cu titlu profesional, în calitatea sa de președinte al Curții Supreme și al Consiliului Național al Justiției. Reclamantul nu avea doar dreptul, ci și datoria, în calitate de președinte al acestui consiliu, să exprime o opinie în privința reformelor legislative care vizau instanțele, după ce a colectat și a sintetizat opiniile instanțelor inferioare (supra, pct. 44). Reclamantul s-a folosit, de asemenea, de puterea care îi permitea să sesizeze Curtea Constituțională cu o cerere de control al anumitor legi, precum și posibilitatea de se adresa direct Parlamentului, și a făcut acest lucru de două ori, în conformitate cu Regulamentul Parlamentului (supra, pct. 46). Curtea acordă o importanță deosebită, astfel, funcției deținute de reclamant, al cărui rol și obligație constau în special în a aviza reformele legislative care ar fi putut afecta instanțele și independența justiției. În această privință, Curtea face trimitere la documentele Consiliului Europei, care recunosc că *judecătorii sunt cei care trebuie să promoveze și să păstreze independența judiciară (pct. 3 din Magna**

Carta a judecătorilor, citată supra, pct. 81) și că se impune să fie consultați și implicați judecătorii și instanțele de judecată, în momentul elaborării de dispoziții legislative în ceea ce privește statutul acestora și, mai general, în ceea ce privește funcționarea justiției [a se vedea pct. 34 din Avizul nr. 3 (2002) al CCJE, supra, pct. 80, și pct. 9 din Magna Carta a judecătorilor, supra, pct. 81].

169. În această privință, Curtea nu este convinsă de argumentul Guvernului care constă în a afirma că funcțiile reclamantului la președinția Curții Supreme erau mai mult de natură administrativă decât judiciară, că încetarea mandatului său „trebuie să fie examinată în lumina normelor care reglementează dezinvestirea persoanelor numite în cadrul unui proces politic și nu a celor care reglementează revocarea judecătorilor” și că, în acest caz, autoritățile puteau lua în mod legitim în considerare opinia reclamantului privind reforma instanțelor.

170. Prezenta speță se deosebește, de asemenea, de alte cauze în care *erau puse în discuție încrederea publică în justiție și necesitatea de a proteja această încredere împotriva unor atacuri distructive (Di Giovanni, pct. 81, și Kudeshkina, pct. 86). Guvernul a invocat necesitatea de a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești, însă opiniile și declarațiile exprimate public de reclamant nu conțineau atacuri împotriva altor membri ai sistemului judiciar (a se compara cu *Di Giovanni și Poyraz*); acestea nu implicau critici aduse tratamentului judiciar al unei cauze aflate în curs (Kudeshkina, pct., 94).*

171. Dimpotrivă, reclamantul și-a exprimat opinia și criticile cu privire la reformele constituționale și legislative care vizau instanțele, cu privire la aspecte legate de funcționarea și reformarea sistemului judiciar, independența și inamovibilitatea judecătorilor și reducerea

vârstei la care erau obligați să se pensioneze, toate aspecte care țin de interesul general (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kudeshkina, pct. 86 și 94). *Declarațiile sale nu au depășit domeniul simplei critici strict profesionale*. În consecință, Curtea consideră că poziția și declarațiile reclamantului țineau în mod vădit de o dezbatere cu privire la chestiuni de interes general. Rezultă că *libertatea de exprimare a reclamantului trebuia să beneficieze de un nivel ridicat de protecție și că orice ingerință în exercitarea acestei libertăți ar fi trebuit să facă obiectul unui control strict, coroborat cu o marjă de apreciere restrânsă a autorităților statului pârât*.

172. În plus, deși reclamantul și-a păstrat funcțiile de judecător și de președinte al unei camere civile a noii Kúria, el a fost dezinvestit din mandatul de președinte al Curții Supreme cu 3 ani și jumătate înainte de data expirării mandatului în temeiul legislației în vigoare la momentul în care fusese ales. Această situație este greu de conciliată cu atenția deosebită care trebuie acordată naturii funcției judiciare, ramură independentă a puterii statului, precum și principiului inamovibilității judecătorilor, principiu care constituie – atât în temeiul jurisprudenței Curții, cât și al documentelor internaționale și al documentelor Consiliului Europei – un element crucial pentru menținerea independenței justiției (a se vedea principiile privind inamovibilitatea judecătorilor care rezultă din jurisprudența Curții privind art. 6 § 1 – hotărârile *Fruni c. Slovaciei*, nr. 8014/07, pct. 145, 21 iunie 2011, și *Henryk Urban și Ryszard Urban c. Poloniei*, nr. 23614/08, pct. 53, 30 noiembrie 2010 –, documentele internaționale și documentele Consiliului Europei – supra, pct. 72-79 și pct. 81 – și, *mutatis mutandis*, hotărârea Comisia Europeană împotriva Ungariei a Curții de Justiție a Uniunii Europene – 8 aprilie 2014, citată supra, pct. 70 de mai sus –

care se referea la încetarea înainte de termen a mandatului fostului comisar pentru protecția datelor). În acest context, pare că, în mod contrar față de ceea ce susține Guvernul, dezinvestirea reclamantului de mandatul său de președinte al Curții Supreme a deservit, și nu a servit obiectivului de a proteja independența justiției.

173. În plus, încetarea înainte de termen a mandatului reclamantului a avut fără îndoială un „efect disuasiv”, în sensul că nu l-a descurajat doar pe reclamant, ci și pe alți judecători și președinți de instanță de a la participa, în continuare, la dezbaterile publice privind reformele legislative care vizau instanțele și, mai general, privind aspecte legate de independența justiției.

174. În sfârșit, trebuie să țină seama în mod corespunzător de aspectul procedural al art. 10 (a se vedea jurisprudența citată supra, pct. 161). Având în vedere considerațiile care au condus-o la concluzia că s-a produs o încălcare a art. 6 par.1 din Convenție, Curtea consideră că restricțiile contestate în ceea ce privește exercitarea de către reclamant a dreptului la libertatea de exprimare, protejat de art. 10 din Convenție, nu au fost însoțite de garanții eficiente și adecvate împotriva abuzurilor.

175. Pe scurt, chiar presupunând că motivele invocate de statul pârât ar fi fost pertinente, Curtea consideră că, în pofida marjei de apreciere acordate autorităților naționale, acestea nu pot fi considerate suficiente pentru a demonstra că ingerința denunțată era „necesară într-o societate democratică”.

176. Prin urmare, a fost încălcat art. 10 din Convenție.”

Așadar, față de situația de fapt concretă mai sus expusă, față de jurisprudența CEDO dar și a Înaltei Curți de Casație și Justiție în materie disciplinară, dar și față de luările de poziție ale reprezentanților garanților indepen-

dentei justiției prin persoana președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, dar și a președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, în esență, au exprimat aceeași opinie precum semnatarul / semnatarii scrisorii, în nici un caz nu pot fi identificate elementele constitutive ale faptelor de abatere disciplinară față de magistratul în cauză (doamna judecător ce a făcut obiectul verificării).

Referitor la cauza *Baka c. Ungariei*, față de care contestatoarea a arătat că nu este incidentă litigiului de față, întrucât chestiunile vizate de acea cauză țineau exclusiv de organizarea și funcționarea instanțelor, drepturile salariale și statutul profesional, Curtea arată că, dimpotrivă, după cum rezultă din obiectul sesizării, chestiunile vizate și soluționate de instanța europeană sunt perfect aplicabile

litigiului de față, așa cum cu ușurință se poate vedea din paragrafele mai sus prezentate.

Referitor la cauza *Vasilescu c. României* (53/1997/837/1043) invocată de contestatoare, Curtea reține că aceasta nu este incidentă în cauză, întrucât a vizat protecția drepturilor recunoscute de art.6 din Convenția Drepturilor Omului și art.1 din Protocolul adițional nr.1.

În concluzie, în raport cu circumstanțele de fapt și de drept, expuse anterior, Curtea apreciază că nu se impune anularea rezoluției, contestația urmând să fie respinsă ca atare.

**Rubrică realizată de
judecător Dragoș Călin,¹⁹⁷
Curtea de Apel București**

¹⁹⁷ E-mail profesional: dragos.calin@just.ro.